

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ON *My* KNEES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KRISTIN LEE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ON *My* KNEES

KRISTIN LEE

DİZLERİMİN ÜZERİNDE

KRISTIN LEE

*Futbola olan aşkım için.
Mahallemizdeki boş arazide çift el oynadığım erkek arkadaşlarım için.
Bay CKC Konferansı'ndaki babam için.
Kardeşimi ve yeğenlerimi oynarken izleme aşkım için.
Kenarda tezahürat yaptığım yıllar için. Tüm ailem
için.
Sonbahar havası, kalabalığın uğultusu, bando ve takımım sayı yaptığında havai
fişekler için.
Futbol benim evimde aile zamanı demek.*

Copyright © 2023 ON MY KNEES by Kristin Lee

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yukarıda listelenen telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir ve kişiler, isimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylarla ilgili her türlü benzerlik ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

İçindekiler

Bölüm 1

Harper Bölüm

2 Logan

Bölüm 3

Harper Bölüm

4 Logan

Bölüm 5

Harper Bölüm

6 Logan

Bölüm 7

Harper Bölüm

8 Logan

Bölüm 9

Harper Bölüm

Bölüm 11

~~Bölüm~~ Bölüm

Bölüm 10

Logan Harper

12 Logan 13

Bölüm

Harper 14

Logan 15

Harper Bölüm

16

Logan Bölüm

17 Harper

Bölüm 24 18

Logan Bölüm

22 19 Logan

Bölüm 20

Bölüm Bölüm

Harper 21

Logan Harper

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

28 Bölüm

Bölüm Bölüm

23 Logan

Harper 25

Logan 26

Harper 27

Logan Harper

29 Logan 30

Harper 31

Logan Bölüm

32 Harper

Bölüm 33

Logan

— —

— —

— —

— —

— —

[Bölüm 34](#)

Harper [Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm 38 35](#)

Logan [36](#)

Harper [37](#)

Logan Harper

[Bölüm 39](#)

Logan

[Sonsöz](#)

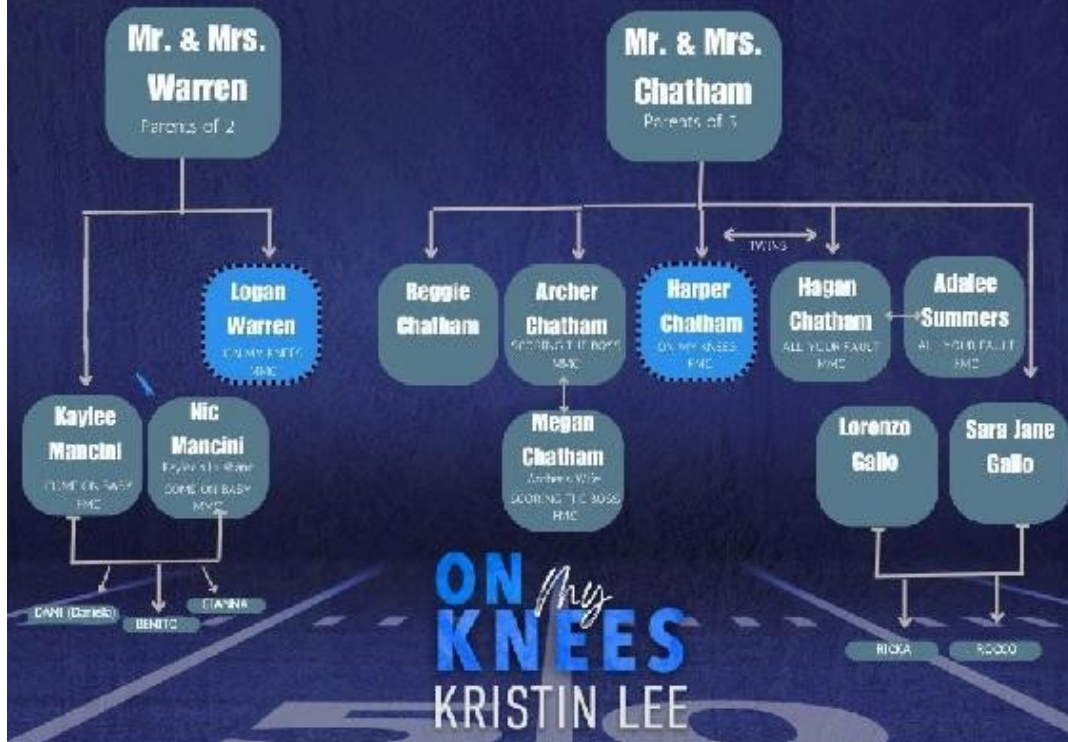
[Sırada ne var? Also by](#)

[Kristin Lee Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

CHARACTER CARD

Birinci Bölüm

Hagan sesini yükselterek, " , böyle bir şey olmayacak," diyor.

İkiz kardeşim Hagan'ın yanına taşınmamalıydım. Onunla aynı odada kalmaya karar verdiğimde kaygı seviyemin düşmesi gerekiyordu, fırlaması değil. Ama o benim koruyucummuş gibi davranıyor, beni boğuyor ve her hareketimi kontrol ediyor.

ESPN ESPY Ödülleri'nin Kentucky versiyonu olan Stallion Ödülleri kampüsteki en büyük atletizm etkinliği ve bu gece de o gece. Beyzbol takımımızın yıldız orta saha oyuncusu olan kardeşim ve takımın Güneydoğu Konferansı şampiyonluğunu kazanmasını sağlayan nişanlısı Adalee, "En Rekabetçi Çift" dalında aday gösterildi. Kazanacaklarından hiç şüphem yok.

Annem tıpkı kız kardeşim Sarah Jane ve baldızım Megan için yaptığı gibi Hagan'ın nişanlısı Adalee ve beni Chicago'da elbise alışverişine götürdü. Önce Magnificent Mile'da dolaştık ve ardından banliyölerdeki birkaç küçük butiğe uğradık. Sonunda Sarah Jane'in en sevdiği mağaza olan Miss Princess'ten elbiseler aldık. Kıvrımlı vücutlu kızlar için seçimleri daha iyiydi, ancak yine de minyon Adalee elbisesini orada da buldu. Sloganları "Herkese uygun tek bir mağazada *giyinebilirsiniz*."

Boy aynasındaki yansımama bakarken birden tüm kıvrımlarımın farkına varıyorum. Şimdiye kadar yapılmış en iyi vücut şekillendiriciye ihtiyacım var. Geçen yıl fiziğime çok zarar verdi ve gözlerim vücudumu tararken omuzlarım çöküyor.

Hagan ısrar ediyor, "Hap, aramaya gidemezsin-"

Koridordan gelen boğuk bir ses sözümüzü kesiyor. "Şehvetli," diyor Logan, Hagan'ın en iyi arkadaşı ve oda arkadaşımız, bakışları tenimi kaplarken. Yanağımın içini ısııyorum ve gözlerimi kaçırıyorum, ona bakamıyorum.

Onun varlığında karnımın nasıl düğümlendiğini ve çırpındığını asla bilemez. Tek savunmam beni etkilemiyormuş gibi davranmak oluyor, o yüzden "Bu da ne demek oluyor?" diyorum.

Hagan'ın gözlerinden Logan'ın gözlerine yayılan kırmızı ölüm ışınlarına bakılırsa, kardeşim üzerimde *alfa koruyuculuğuna* soyunmak üzere ama Logan bunların dünyadaki son anları olabileceği konusunda umursamaz görünüyor. Ağırlığını kaydırarak omzunu kapı çerçevesine dayıyor. "Ne? Kız kardeşinin muhteşem olduğunu söylememe izin yok mu?"

Hagan en iyi arkadaşıyla göğüs göğüse yürüyor. "Yasak, unutma..." Hagan soruyor. Hayır, sormuyor. Talep ediyor. Bu kesinlikle bir soru değildi.

Logan, Hagan'dan daha uzun ve kalın, ama onurumu koruduğunu düşündüğünde kardeşime karşı bahse girmezdim. Bir keresinde, lise ikinci sınıftayken, bir çocuk bana çıkma teklif etti çünkü oral seks yaptığımı dair bir dedikodu dolaşıyordu (bu arada doğru değil). Hagan çocuğun dolabına örümceklerle dolu avokado yeşili bir kap yerleştirdi. Bir düzine albino yaratık kitaplarının ve hokey kapüşonunun üzerinde gezinirken Reed'in yüzünü asla unutmayacağım. Ona ne olduğunu merak ediyorum.

". Bir iyiliğe ihtiyacım var ama bu sahte bir ." Logan dimdik durup Hagan'a bakıyor. "Harper'ın bu geceki randevum olmasını istiyorum."

Aynı anda Hagan ve ben "Ne? Neden?"

Evet. Neden? Neden mi? 1.80 boyunda, kaslı ve saçları en sevdiğim televizyon programındaki bir motorcuya rakip. Üniversite futbolunun bir numaralı oyun kurucusundan bahsetmiyorum bile. Biriyle çıkmak için yardıma ihtiyacı olmadığına eminim.

Logan cevap veriyor, çenesi seğiriyor. "Çünkü sen benim en iyi arkadaşısın ve randevusuz gelmemi istemezsin. Bu hepimizi perişan eder."

Vücudum sesinin yumuşak, kendinden emin tonuna ısınıyor ama tanık olmak zorunda kalacağım şeyi düşündüğümde soğuyor. Yüzde yüz haklı. Bundan nefret ederdim. Onun sevgilisi olarak, atletik yapılı ve zerre kadar yağı olmayan kızların ona asılmasını en ön sıradan izleyeceğim. Daireye girip çıkan kadınları görmek yeterince kötü zaten. Gerçi son zamanlarda yirmili yaşlarının üstünde yaşlı bir kadın geliyor.

Kardeşimin kafasında çarklar dönüyor. Nereden mi biliyorum? Çünkü yanakları pürüzsüz, görünürde bir gamze yok ve bir kaşı diğeriyle birlikte aşağı iniyor.

yükseltir. "Josie'yi götüreceğini sanıyordum?" Hagan sorar.

"Hayır," diyor hızlıca ve hiçbir açıklama yapmıyor.

Josie, Logan'ın başka bir şeye ihtiyacı olduğunda başvurduğu kız olmuştur. Uzun zamandır buralardayım. Hagan'ı yolumdan itiyorum ve Logan'ın gömleksiz göğsü yüzüme çarpıyor. İşte zaman smokin pantolonunu giydiğini ve üstünde hiçbir şey olmadığını fark ediyorum. Siyah kumaş kalçaları boyunca uzanıyor ve ağzım sulanıyor. Başımı kaldırdığımda, karın kaslarının her bir çıkıntısı ve vadisi aklımdan kirli düşünceler geçiriyor. Bir şekilde konuşmayı başarıyorum. "Ne oldu? Sonunda birçoğundan biri olmaktan sıkıldı mı?"

Koridora geri adım atıyor ve elini pantolonunun cebine sokup iç çekiyor. "Bu Josie ve benim aramda. Giyineceğim ama Hagan, bu yıl on yıldır sahip olduğum iki hedefi gerçekleştirmek için son şansım. Harper'ın benimle çıkıyormuş gibi davranmasını istiyorum ki gözlerimi ödülünden ayırmayayım. Ayrıca, senin çevren dışında yeni insanlarla tanışabilir. Siz ikiniz bunu konuşun ve bana haber verin."

O uzaklaştığında, ağzım açık bir şekilde sırtına bakıyorum. Sanki ağabeyimin sonuç üzerinde herhangi bir söz hakkı varmış gibi. Bu düşünce aklımdan geçerken Hagan, "Logan'la hiçbir şekilde çıkmayacaksın," diyor.

"Hagan Chatham, benim adıma karar veremezsin. O senin en iyi arkadaşın. Ve söyle bana senden kaç kez iyilik istedi?"

Resmi kıyafetlerini giymiş olan Hagan elime uzanıyor. "."

"Joe'nun ameliyatından sonra aşağıda otururken '*Logan benim can simidim oldu*' dediğini hatırlıyorum. Bu altı ay önceydi ve belki de ona borcumuzu ödemek için bir şeyler yapmamızın zamanı gelmiştir." Hagan'ın benimle konuşmadığı o dört korkunç günü düşünürken sesim titriyor. Onun sesini duymadan geçirdiğim en uzun zamandı. Ve ikiz olduğunuzda bu çok yıkıcı oluyor. "Eğer burada sana göz kulak olmasaydı... seni dinlemeseydi. Düşünmek bile istemiyorum..."

Hagan gülmeye zorlar. "Buraya gel." Beni kucağına çekti.

"Uzlaşalım. Buna herkesin önünde bir randevu diyeceğiz, ama zaten aynı ödül yemeğine giden ve aynı masada oturan oda arkadaşları

Neyse," diyorum ona bakarak. Yüzü yumuşuyor ve başımı çenesinin altına sokuyorum.

Başımın üstünü öpüyor. "Seni seviyorum Hap ve Logan Warren'ı değiştirebileceğini düşünmeni istemiyorum."

"Onu bu şekilde düşünmüyorum." Yalan. "O çok... egoist ve tartışmacı." Gerçek. "Ama Hagan, sence bu elbisenin içinde kötü mü görünüyorum? Annem ve Adalee üzerime tam oturduğunu düşündüler," diyorum tenim kaşınmaya başlarken ve kırmızı dalgalar boynumu bir eşarp gibi sararken.

Sırıttırıyor, ancak bu daha çok gamzeleri ve papyonuyla çerçevelenmiş yarım bir gülümseme. "Çünkü sen benim küçük kız kardeşimsin ve bu senin-"

"Üç dakika sonra," diyerek sözünü kestim.

Hagan'ın alnında kaş çatma çizgileri dalgalanıyor. "Bunu kapatıp açamam. Her zaman benim liderlik etmemi istedin. Eğer artık istediğin bu değilse, ... alışmak için biraz zamana ihtiyacım olacak. Ama büyüleyici görünüyorsun ve muhtemelen bu gece erkekleri üzerinden soymam gerekecek."

"Sesin uçurumdan düşecekmişsin gibi geliyor. Oda arkadaşımınla sahte bir randevu. Seni uçurumdan atlamaktan kurtardığı için ona borcumuzu ödüyoruz. Büyütülecek bir şey değil. Bizim ve Logan'ın ailesiyle birlikte orada olacaksın."

"Haklısın. Ona söylememi ister misin?" Pes etti, önemli değil. Zaten Logan'a evet diyecektim.

Başımı salladım. "Ona gelip bana sorabileceğini söyleyebilirsin. İlk kez sana sordu ve ben bunu onaylamıyorum. Eğer sahte randevusu olmamı istiyorsa bana kendisi sormalı ve temel kuralları belirlemeliyiz."

Dışarı çıkmadan önce beni yanağımdan öptü ve "Bu benim kız kardeşim" dedi.

Birkaç dakika sonra Logan kapıyı çaldı. Kız kardeşim Sarah Jane'in birkaç yıl önce gerçek mücevherlere hazır olduğumu söylediğinde bana aldığı koyu ceviz lekeli mücevher kutuma uzanıyorum. Aklımda iki çift küpe var, bu yüzden her birini kulağıma tutuyorum.

"Altın olanlar," Logan benim için seçiyor. Ayna, karşı konulamayacak kadar muhteşem bir adamı gösteriyor. Klasik siyah bir smokin giyiyor ve karmakarışık sarı saçları hafif bir jöle dokunuşuyla yerinde duruyor.

Önümdeki seçeneklerle ilgileniyormuş gibi yaparken aslında Logan'ın yansımasına ve onun bakışlarına hapsolmuş gibi görüldüğüme odaklanıyorum. "Neden?" diye soruyorum.

İşaret parmağı dudaklarının üzerinde gezinirken, "Çünkü altın rengi tenine çok yakışıyor," diyor.

Gülümsemesi çok kolay geliyor. Aynada her birini incelemeye devam ederken sertçe yutkunuyorum ama elmas küpelerde karar kılıyorum. Ne yüzümü ne de elbisemi abartıyorlar. Sapını itiyorum ve yerine sabitliyorum.

Logan arkamdan kıkırdıyor. "Neden beni dinleyeceğini düşündüm ki? Ama bunlar da enfes." Bana doğru iki adım daha atıyor ve içimi gergin bir enerji kaplıyor.

"Harper, Aygır Ödülleri için benim sahte eşim olur musun?"

Dingin mavi gözleri yatıştırıcı bir dalga gibi üzerimde dolaşiyor. Parmaklarının koluma nazikçe dokunuşu o dalganın içime çarpmasına neden oluyor. İçim eriyor ama bu yanıma görmesine izin vermek bir seçenek değil.

"Evet, ama bu tek seferlik bir iyilik ve bana borçlu olacaksın...

BÜYÜK." Makyaj masama doğru yürüdü. "Tamam. Kolye takıyor musun?"

Dudaklarımdan bu durumu nasıl idare ettiğime dair sert bir gülümseme geçiyor.

"Saçını için takarken yardıma ihtiyacın var mı?"

"Lütfen." İnce, altın kutu kolyeyi kaldırıp uçlarını ona uzatıyorum. Kolyeyi takarken parmakları boynuma değiyor ve gözlerim kapanıyor, teninin tenime hoşuma gidiyor. Logan Warren'ı bu şekilde düşünmek kalbime iyi gelmiyor ama dokunuşunu da görmezden gelemiyorum.

"İşte oldu. Her şey hazır. Hagan Adalee'yi almak için ayrıldı, arabanız sizi bekliyor."

Audi'sinin kapısını açıp ayaklarımı içeri sokmamı beklerken kendimi Sindirella gibi hissediyorum. Kapıyı kapatırken bakışları topuklu ayakkabılarımda üzerinde duruyor. Arabanın kendi tarafına doğru yürüyüp içeri girdiği süre boyunca beni izlerken içimde bir ateş patlıyor.

, kampüsteki seksi kızla neden sahte bir randevuya çıktığımı düşünüyorum...

1. Çok seksi.

2. Hagan'a yardım ettiğim için iyiliğinin karşılığını veriyorum.
3. Çok ateşli. (İki kere çünkü ateşliden daha ateşli.)
4. Bu yerel bir etkinlik, felç edici kaygımın yüzünü göstermeyeceğinden eminim.
5. Bana dokunacak.

Mekâna gidişimiz kısa sürdü. Park ediyoruz ve Logan gerçek bir centilmen gibi kapıyı açıp arabadan inmeme yardım etmek için elini uzatıyor. "Stallion Mavi Halı "ya geldiğimizde eli benimkini sıyrıyor. Tüm sporcular Hollywood aktörleri ve A-list ünlüleri gibi halıda yürüyor. Kulağıma fısıldarken eli sırtımda kayıyor, "Sadece gülümse. Bütün soruları ben hallederim."

Korku ensemi yalıyor ve bir panik atağın yaklaştığını hissediyorum. Işıklar, kamera lenslerinin kapanmasıyla eş zamanlı olarak yanıp sönüyor. Eli ihtiyacım olan sıcaklığı ve rahatlığı sağlıyor; sanki beni sabit tutmak için ona ihtiyacım olduğunu biliyor. Damarlarımdaki gerginliği uzak tutmak için.

Muhabirler ona bağırırken birkaç farklı poz veriyoruz.

"Logan, NFL'i bırakmanın gerçek sebebi nedir?"

"Gelecek yıl Stallions forması giyecek olmanızın nedeni o mu?"

Gülümsemeye çalışıyorum ama yanlış anlaşılıp anlaşılmayacağından emin değilim.

"Seçmelerde üç numara olacaktın, neden kabul etmedin?"

"Size yakın olanlar ulusal şampiyonluk maçını kaybettiğinizden beri değiştiğinizi söylüyor. Bu doğru mu ve eğer doğruysa nasıl değiştiniz?"

Tanrım, kaybettiği tek maçtan bahsetme. Ne kadar kaba.

Logan aniden beni kendine çekti, eğildi ve yanağımdan öptü. "Ne olursa olsun, geri dönüyorum çünkü bol miktarda NIL para kazanabilir, diplomamı alabilir ve eğlenmeye devam edebilirim" dedi.

Az önce beni öptü mü? Yanaktan mı? Kameralar üzerimizdeyken mi?

Muhabirler devam soruları sormaya çalışıyorlar ama Logan beni halının geri kalanına götürüyor ve burada Üniversite logosunun önünde son bir fotoğraf da dahil olmak üzere birkaç fotoğraf daha çekiyoruz.

Eski kolezyumun alt katına girdiğimizde, nasıl bir dönüşüm geçirdiğini fark ediyorum. Eski spor salonu büyüleyici. Tavandan sarkan mavi kristal modern avizeler odaya mavi bir ışıltı yayıyor. Zemin beyaz masa örtüleriyle kaplı yuvarlak masalarla kaplı ve her biri numaralandırılmış. Bir numaralı masaya doğru ilerlerken Logan parmak uçlarını sırtımda gezdiriyor. Tabii ki en öndeyiz, Logan *Yılın Erkek Sporcusu ödülüne* aday.

Neredeyse herkes Logan'la konuşmak için durduğunda sinirlerim tepeme çıkıyor. Derim ürpermeye başlıyor ve kaşımamak için elimden geleni yapıyorum. "İyi şanslar. Bunu hak ediyorsun. Kampüste kalmana çok sevindim," diyorlar göz kırparak ve tırnaklarını kolunun üzerinde gezdirerek. Bu gerçekten çok kaba. Bu randevunun sahte olduğunu bilmiyorlar. Elini sırtımdan hiç çekmiyor ve vücudumun titremeye başladığını hissettiğinde, içgüdüsel olarak diğer elini çıplak koluma koyuyor ve ilerlememizi sağlıyor.

Neden yıldız oyun kurucu o olmak zorunda? Ve oda arkadaşım. Ve kardeşimin en iyi arkadaşı? Bu üç ihtar demek. O elendi.

Anne ve babamızın yanı sıra Hagan ve Adalee de sandalyelerinin arkalarını süsleyen mavi çini fiyonklarıyla oturuyorlar. Masaya varmadan hemen önce kolumu hafifçe sıkıyor. Kentucky Aygırları'nın yüzüne bakmak için dönüyorum

-NFL seçmelerinin ilk turunda seçilecek kişi. Gözleri nazik olduğu kadar güzel. İçinde kaybolabileceğiniz türden.

"Harper, teşekkür ederim." Yaklaştı ve eğilerek kulağıma fısıldadı, "Daha önceki soruna cevap vermek gerekirse, sana şehvetli olduğunu söylediğimde. Sadece çok güzel olduğunu ve elbisenin Tanrı'nın terzisi tarafından senin için özel olarak dikilmiş gibi görüldüğünü kastetmişim."

Sıcak bir saniye boyunca bana bakıyor ve nutkum tutuluyor. Sözleri kafamın içinde dönüp duruyor ve bacaklarım jöle gibi oluyor.

Güzelmiş. Terzi. Özellikle.

onun kollarındayım, dizlerimin üzerindeyim ve buraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yok.

İkinci Bölüm

LOGAN

Yazın kavurucu sıcağı altında bir çiçek gibi solup yere düşerken dizleri bükülüyor. Neyse ki elim sırtındaydı ve başını çarpmasını engelleyebildim. Yanına çömelip başını kucağıma alıyorum.

"Harper. Harper. İyi misin?" Soruyorum ama gözleri hâlâ kapalı.

Ailesi üzerime çullandı ve kaos başladı. Hagan tam olarak bağırıyor ama sesi bağırsaklarının derinliklerinden, derinden ve öfkeyle geliyor. "İşte bu yüzden. Kahretsin, Logan. Her zaman istediğini elde edemiyorsun."

Sözleri içime işliyor ve beni yiyip bitiriyor.

Hayır, istediğimi alamıyorum. İhtiyacım olanı alıyorum. Bu yüzden Harper'la bu sahte randevu mükemmel.

Bu, bir kız arkadaşım varmış gibi görünmem anlamına geliyor, bu da bana yıldız bir sporcuyla ilişki kurmak isteyen kız sürüsüne karşı ek bir koruma katmanı sağlıyor.

Yeni gelen birinci sınıflar ve hatta ikinci sınıflar çok genç görünüyorlar ve birlikte olduğum kızların çoğunu sevmeme rağmen, ikinci kez geri dönmek onlara yanlış bir fikir verecektir. Harper odaklanmamı sağlamak için mükemmel bir kılıf. Tekrar başarısız olamam. Bu yıl ulusal şampiyonluğu ya da Heisman'ı kaybedemem.

Bayan Chatham, Hagan ve Harper'ın annesi, ayaklarını poposunun altına sıkıştırmış bir şekilde yanımda oturuyor. "Bebeğim, uyan. Hepimiz buradayız." Harper'ın kolunu şefkatle okşuyor.

Harper kendine gelirken insanlar fotoğraf çekerken etrafımızda beyaz flaşlar patlıyor. Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve karamel rengi tonlar şaşkınlıkla dönüyor. Hayatımda gördüğüm en sıra dışı, en güzel gözler bunlar. Neden onları daha önce fark etmedim?

Muhtemelen bana karşı her zaman küstah olduğu için, sırtırken gözlerini kapatıyor.

Onu bir beyzbol maçı sırasında televizyonda gördüğümünden beri ona aşığım. Ailesi Chicago Kodiaks'ın sahibi, bir büyük lig beyzbol takımı. Hagan ve bazı arkadaşlarımız Dünya Serisi'ni izliyordu ve VIP locasını gösterdiler. Harper zaferle kollarını kaldırdı ve ağzını öyle bir açtı ki yavru bir kuşu yutabilirdi. O andan sonra onu daha çok düşündüm.

Onu sorduğumda, Hagan ilk kez sınırların dışında olduğunu açıkladı. *Başka bir eyalette yaşadığını* düşündüğümü hatırlıyorum. Sorun şu ki, artık öyle değil. Benimle aynı eyalette yaşamakla kalmıyor, aynı evde de yaşıyor.

Harper'ın gözleri etrafını saran insan çemberinin içinde geziniyor. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Bayılmışsın," diyor annesi, ses tonuna empati karışmış bir şekilde. Elimi kaldırarak, "Onu tuttum. Bize biraz yer açın."

Herkes geri çekilirken Bayan Chatham ayağa kalkıyor ve Harper'ı aval aval bakanlardan koruyor. Harper dizlerinin üzerine çöküyor ve gözlerimiz o kadar sert çarpışıyor ki sanki göğsümdeki rüzgârı alıp götürmüş gibi hissediyorum. *Ne oluyor lan?*

Göz kapakları iki kez açılıp kapanıyor ve uzun, koyu kirpiklerinin arasından bir damla gözyaşı süzülüyor. Dizlerimi itiyorum ve ağzımdan "Sorun yok. Sen benimlesin."

Başını hafifçe eğerek kollarımı tutuyor ve ikimizi de ayakta duracak pozisyona getiriyorum. Parmaklarım çıplak tenini sıyrıyor ve kaskatı kesiliyor.

Bana bakmak istemiyor; bunu söylemek çok kolay. "Eve gitmek istiyorum."

"Tamam. Seni götüreceğim."

Herkes onu eve kimin götüreceği konusunda tartışır ve inatçı Harper güzel başını. "Dur. Bir Uber çağıracağım. Hiçbiriniz benim için verilen ödülleri kaçırmıyorsunuz. Bütün gün yemek yemedim çünkü bu elbiseye sığmak istiyordum."

Elim bileğinde dolaşıyor. "Lütfen seni almama izin ver. Sen benim flörtümsün ve sevgilimin bensiz gitmesine asla izin vermem." Sesim ancak fısıltının üzerinde.

Derin bir nefes alır. "Birincisi, bildiğim kadarıyla hiç gerçek bir randevuya çıkmadın. Ve eğer onlara yaptığın buysa, şaşılacak bir şey yok."

Ukalılığına geri döndüğü için vücuduna doğru eğildim, dudaklarım sadece onun duyabileceği şekilde kulağını kapattı. "Eğer onları bayıltacak kadar azdırdığımı ve rahatsız ettiğimi kastediyorsan, o zaman haklısın."

Omuzları titriyor ve ben ambulansa ihtiyacı olmadığından ve onu sözlerimle etkileyebileceğimden memnun bir şekilde geri çekiliyorum.

Adalee beni yolumdan çekerek Harper'ın ellerini kendi ellerinin arasına alıyor. "Hadi tuvalete gidelim. Sahnenin yanındaki köşede bir tane var. Henüz kimse orada olmayacak."

Uzaklaşırken kalçalarının ritmik salınışıyla büyülenmiş buluyorum kendimi. Her adımda havayı bir o yana bir bu yana savuruyor. Şu lanet elbise. Güneş ışığının o kadar canlı bir tonu ki; parlak sarı, sanki güneşin özümüğü gibi onu tamamlıyor.

Kız kardeşim Kaylee bana yaklaştı. "Ödölün son olduğı için onu eve götürebilirim, böylece Chatham ailesi hiçbir şeyi kaçırmamış olur."

Kaylee'yi kardeş olarak hak etmek için ne yaptım bilmiyorum. Her şeyde yanımda oldu, sırlarımı sakladı ve her zaman arkamı kolladı. Aramızda dokuz yaş var ama her yıl ruhen daha da yakınlaşıyoruz ve artık bana sinir bozucu küçük bir kardeş yerine eşitmişim gibi davranıyor.

Yirmi dakika uzaklıkta küçük bir kasabada yaşıyor, bu yüzden çocuklarla birlikte uğruyor ya da beni evde pişmiş bir yemek ve bebek bakıcılığı hizmetleri için çağırıyor. Kocası Nic, ESPN'de spor spikeri ve bu akşamki ziyafetin sunucusu.

"Logan, dinliyor musun?" Kaylee soruyor.

Bakışlarımı Harper'dan uzaklaştırmak için kendimi zihinsel olarak azarlamak zorunda kalıyorum. Neyim var benim böyle? "Pardon, ne dedin sen?" Başımı sallayarak kendimi gerçekliğe geri döndürüyorum. "Doğru ya, seni duydum. Belki tekrar düşünür ve kalmaya karar verir."

"Chatham kalabalıkta gergin olduğunu söyledi."

Geçen yıl boyunca Hagan'ın Harper'la odasında hoparlörden konuştuğunu duydum. Bir beyzbol topunu havaya atıyor ve elinde yakalıyordu.

Telefon yatağın üzerinde duruyordu. Bazen kapı kapalı olurdu, ama onun bir şeyler yaşadığını anlamaya yetecek kadar parça parça sesler duyardım, ama bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Elimi çeneme sürerken, "Belki de onu kontrol etmeliyim?" diye soruyorum.

Futbol takımındaki birkaç son sınıf öğrencisi sırtıma vurup gelecek planlarını anlatırken Kaylee, "Logan Warren, onu biraz rahat bırak," diyor.

Vanderbilt'te yüksek lisans.

Tennessee Titans'ın antrenman kadrosuna girmeye çalışıyor. Nişanlı, düğün sonbaharda.

İnsanların yirmi bir ya da yirmi iki yaşında nişanlanması da neyin nesi? Hagan, Joe ve şimdi de Thompson? Ben nişanlanmadım. Uzun zamandır yok. Bu yaşta insanlar evlenecekleri, hayatlarının geri kalanını birlikte geçirecekleri o özel kişiyi arıyorlar ve ben buna hazır değilim. Randevulara, onları sürekli aramaya ya da onlara kendilerini özel hissettirmeye hiç vaktim yok. Ulusal bir şampiyonluk kazanmak için geri döndüm, bu yüzden kadınları sevmeme rağmen, şimdilik verebileceğim tek şey bir gece. Kız arkadaşımın olmaması üzerimde ek bir baskı olmadığı anlamına geliyor - futbolun yüzü olmak bana fazlasıyla yetiyor.

Bir sürü kadın toplanıp bana şans diliyor. İhtiyacım olduğundan değil. Ben bu ödülü kaptım. Geçtiğimiz sezon, kolej futbolunun en iyi oyuncusuna verilen ödül olan Heisman Trophy için ikinci olmuştum. Wisconsin'den son sınıf öğrencisi Peter Hunt'a kaybettim. O şampiyonluk maçına bile çıkamadı ve bu hala milyonlarca arı sokmuş gibi hissettiriyor. Yine de bu mağlubiyet kariyerimin en büyük maçını kaybetmenin yanında hiçbir şeydi.

Ailelerimiz tekrar yerlerine oturdular ve Harper, Adalee'nin yanındaki sandalyeye, Hagan da onun diğer tarafına oturdu. Böylece ben de annemin yanındaki sandalyeye oturuyorum. Harper bana tek kelime etmedi ama gözlerinde bilinmeyen bir şeyin izi var.

Nic sahneye çıkmadan önce kız kardeşimi öpüyor.

Ellerini birbirine kenetlemiş, tamamen camdan bir podyumun arkasında durmaktadır. Arka planda müzik çalar ve herkes alkışlayarak gösteriyi başlatmaya hazırlanır.

"Onuncu geleneksel Aygır Ödülleri'ne hoş geldiniz. Kayınbiraderim Logan Warren sayesinde bu programa yakınlaştım.

Stallions futbol takımının çivi gibi sert lideri ve oyun kurucusu."

Mavi ve beyaz spot ışıkları Harper ve benim üzerime düşüyor. Yüzü bana doğru dönüyor ve umarım daha sakın hissediyordur. Ben sakınım, biliyorum. Bayıldığında, itiraf etmeliyim ki içime bir korku düştü.

Nic sözlerine şöyle devam ediyor: "Bu yıl kendi sporlarında, akademisyenliklerinde ve hayırseverlik çalışmalarında fazladan yol kat eden kadın ve erkek sporcuları onurlandırmak için buradayız. Akşam yemeği sırasında, bu yılın en iyi atletik anlarından öne çıkanların tadını çıkarın."

Akşam yemeği servis edilirken tüm spor dallarını gösteren bir video oynatılır ve ardından futbol takımı, kadın yüzme takımı, kadın voleybol takımı ve erkek beyzbol takımını içeren SEC şampiyonluğunu kazanan spor dalları gösterilir.

"Vay canına, bu büyük bir olay. Sanırım bu gece bir rakibin olacak," diyor Harper iki parmağını pazıma bastırırken.

Evet, doğru.

"Bana karşı kök salma. Ben senin flörtünüm ve bu kabalık." Gülümserken kolumu sandalyesinin arkasına doluyorum ve Hagan'ı bana bakarken yakalıyorum. Kız kardeşiyle tek gecelik bir ilişki yaşayamayacağımı bildiğim için gülümsemem kayboluyor. Ama bu beni eğlenmekten ve onu tanımaktan alıkoymuyor. Bana Hagan'ın kız arkadaşı Adalee'den başka hiçbir kızın davranmadığı kadar farklı davranıyor.

Nic, Dekan'ın Listesini açıkladı ve her bir alandan sahnede kendisine katılmalarını istedi. Listeyi tek tek okurken Hagan, Adalee ve beni sahneye çağırdı ve bize lazerle işlenmiş altın kaplama bir kupa verdi. Dekan'ın listesine giren elli öğrenci arasından sadece dört kişi prestijli Akademik All-Amerikan unvanını alabilmişti: Hagan, Adalee, Mac, eski oda arkadaşımız ve ben. Nic grubu dağıttı ve Güneydoğu Konferansı'nın bir yönetim kurulu üyesi bize bu seçkin ödülü takdim etti.

Gözlerim masaya takılıyor ve Harper'ın babasının yanındaki koltuğa geçtiğini fark ediyorum. Merdivenlerden inerken, "Koltukları mı değiştiriyoruz?" diye soruyorum.

"Hayır, sadece hepiniz sahnedeysen kendimi yalnız hissettim."

Kolu garip bir kucaklamayla belimi sarıyor, ama sonra Hagan'a doğru atılıyor ve onun canını sıkıyor. Eve taşındığından beri Hagan ve Harper'ın etkileşimlerini gözlemlemek

İkizlerin hayatları. Birbirlerinin cümlelerini nasıl tamamladıklarını. Birbirlerinin düşüncelerini bilmeleri. Annem ve babam otuz yıldır evli ve birbirlerini en iyi arkadaşım ve onun kız kardeşi kadar iyi anladıklarını sanmıyorum.

Müzik bir sonraki ödülü işaret edecek şekilde kısılıyor. Koltuğu çekiyorum ve Harper kayarak içeri giriyor, ellerini elbisesinin yanlarına koyarak hafifçe kaldırıyor. Parlak kumaş kıvrımları boyunca kayıyor ve otururken kalçası biraz dışarı çıkıyor. Tek düşünebildiğim, yanaklarının arasında sadece bir kumaş şeridi ve sırtına atılmış saçlarıyla onu görmek istemek.

Dur. O benim en iyi arkadaşımın kardeşi.

Sandalyesini çekip yanındaki yerimi alıyorum. Sonra ona doğru eğilerek, "Beni özledin mi?" diye sordum.

Gözlerini deviriyor. O karamel rengi gözler bana tekrar çarptı. Yeni favori rengim. "Yalnız hissettiğimi söyledim... *yani* aynı şey değil."

Yüzüme bir sırıtma yayılıyor. "Doğru. Ama beni özledin," diyorum kendimden emin bir şekilde. Sinirlenmiş gibi yapıyor ama dudaklarını , gülümsememeye çalışıyor.

Ara sırasında garsonu bulup iki buzlu çay istedim. Masaya döndüğümde annem ve Kaylee, Harper'a eşlik ediyorlardı. Onu soru yağmuruna tutuyorlar ve tam ben araya girip onu kurtaracakken, kardeşi kurtarıyor.

Hagan zaten onun şövalyesiyken ben nasıl onun parlak zırhlı şövalyesi olabilirim? Bu çok saçma bir düşünce çünkü istesem bile olamam - onunla bir ilişki kurmamı yasakladılar.

Annem beni kenara çekti ve sordu, "Buraya taşındığını biliyorum ama siz ikiniz çıkıyor musunuz? Sanki gerçekten biriyle çıkıyormuşsun gibi." Neden herkes benim biriyle çıkamayacağımı düşünüyor?

Onu memnun etmek için, "Evet ama bu ilk randevumuz anne, o yüzden umutlanma" diyorum. Sahte ama ailemin bu bilgiyi gerek yok. Yakında antrenman yapmak için Kaliforniya'ya döneceğim ve umarım Harper'la ilgili fantezilerimden kurtulup o sarı elbiseyi kıvrımlarından sıyrabilirim.

"Sadece hiç ilgilenmedin. Düşündük ki belki de
_."

Adalee yanımıza geliyor ve konuşmaya kulak olduktan sonra içtiği suyu
smokinime üflüyor.

"Küçük A, ne oluyor?" Çığlık atarak soruyorum.

Aynı hem öksürüyor hem gülüyor. "Yani, annen bilmiyor mu?"

Üçüncü Bölüm

"Teşekkür ." Kristal ödülü büyük elleriyle tutuyor ve devam etmeden önce podyuma koyuyor. "Bu gece burada durmamın nedeni ekibim. Onlar da en az benim kadar çok çalıştılar." Futbol takımının çoğunun oturduğu arka taraftan hooop ve bağırışlar geliyor. "Sizi seviyorum çocuklar ve Pearse gibi NFL için şimdiden antrenmanlara başlayanlara sesleniyorum, sizi seviyorum ve burada işime bakıyorum."

Logan yumruğunu ağzına götürüyor ve boğazını temizliyor. Boğazı mı düğümleniyor? Ukala ama bazen tatlı Logan mı?

"Koçlarım sahadaki oyunumdan beni sorumlu tutuyor ve keşke şampiyonluk maçında daha iyi oynayabilseydim. Kaybettiğimiz için üzgünüm ama bu yıl hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmayacağına söz veriyorum. Hiçbir şey beni kişisel hedeflerime ve takım hedeflerimize ulaşmaktan alıkoyamayacak. Altı yaşımdan beri beni antrenmanlara götürüp getirmek, maçlara gitmek, çişten liseye kadar takım için atıştırmalıklar hazırlamak ve üniversitedeyken maçlarıma uçmak için sayısız saat harcayan aileme... Sizi seviyorum."

Bay ve Bayan Warren'a gizlice bakıyorum, gözleri sulanıyor. Kaylee'nin elleri yüzünün önünde kenetlenmiş, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. Gözlerim Nic'in gururlu bir ağabey gibi gülümseyerek baktığı sahneye, oradan da uzun uzun yutkunmaya çalışan Logan'a kayıyor. Gülüşü, cazibesi ve tabii ki görünüşü beni büyülüyor.

"Geçen sonbaharda oda arkadaşlarımla birlikte travmatik bir olay yaşadık ve bu olay hayatıma açımı . Hiç kuşku yok ki, ben de
-Ne yaparsam yapayım en iyisi olmak istiyorum ama hepimizin hayatı kısa kesilebilir ve benim zamanım geldiğinde pişmanlık duymak istemiyorum."

Logan'dan bunların hiçbirini beklemiyordum. O *düzgün konuşan, konserve cevaplar* veren bir adam.

Tam boyuna doğru doğrulur. "Burada geçirdiğim zaman için minnettarım ve umarım sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmam," diyor sesinde bir parça melankoli ile.

Ulusal şampiyonaya gitmenin başarısızlık olduğunu mu düşünüyor? Kendime soruyorum. Kahretsin, yüksek standartları var.

Asla karşılayamayacağım standartlar.

"Son olarak kız arkadaşına teşekkür etmek istiyorum. Bunu sensiz yapamazdım." Logan'ın mavi gözleri ruhumu delip geçiyor ve bir an için tüm bunların bir oyun olduğunu unutuyorum. Sonra ekliyor, "Ve ben de istemezdim. Teşekkür ederim."

Logan, Stallions Yılın Erkek Sporcusu ödülünü elinde tutarak mikrofondan uzaklaşır ve müzik başlar. Nic onu kucaklıyor, Logan masamıza gelmeden önce sırtını tokatlıyor ve omuzlarını defalarca sıkıyor.

Logan'a bakarken Hagan'ın gözlerinden kurşunlar fişkırıyor. Ama Logan doğruca bana, sahte kız arkadaşına geliyor ve lanet olsun ki bu kelimenin sesi hoşuma gitmiyor. Bayıldığımda bile onun kollarında kendimi rahatlamış hissettim - her ne kadar utanç içinde olsam da.

Logan eğilirken ceketinin düğmelerini açar ve "Beklentilerinizi karşıladı mı prenses?"

Bu lakap kalbimi genişletti. Adalee'ye *Küçük A* diyor, Adalee bundan nefret ediyor ama bu bir sevgi ifadesi. Hagan, arkadaşlıklarının kolaylığı nedeniyle Adalee'nin Logan'dan hoşlandığını düşünürdü.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diyorum ona, palyaço gülümsemesine dönüşmemesi için umutsuzca çabaladığım ince dudaklı bir gülümsemeyle.

"Anlaşma buydu, değil mi?" diye soruyor gözlerinde eğlenceyle. "Dans pisti açık. Kız arkadaşım dans etmek ister mi?" Avucunu havaya kaldırıp bekliyor ve ben avucunu tuttuğumda kare çenesi nefes kesici bir gülümsemeyle açılıyor.

Elini uzattığımda, Hagan yüzünü buruşturarak ve gamzeleri görünmez bir halde aramıza giriyor. "Anlaşma ödülleri içindi, parti sonrası için değil."

"Bu, Aygır Ödülleri Ziyafeti'nin bir parçası, yani Harper kalmak isterse dans ederiz." Bir kıkırdamayı bastırıyor. Kardeşim ve en iyi arkadaşı, Hagan geri çekilene kadar birbirlerine bakıyorlar.

"Hap, kalmak istiyor musun?" Hagan kulağıma fısıldamadan önce sordu. "Dans pisti kalabalık olacak."

İçten içe Hagan'ın haklı olduğunu biliyorum. Bu durum genelde beni endişelendirir ama sahte randevumun yakışıklı, karizmatik ve ukala oyun kurucuyla bitmesini istemiyorum.

Hagan'ı kenara çekerek sessizce, "Bu duyguları yenmek istiyorum. Belki de kendimi ortaya koymaya başlamalıyım. Sonbaharda tıp fakültesine başlayacağım ve sahte olsun ya da olmasın biriyle çıkmak için zamanım olmayacak."

Başını sallıyor ve Logan'a doğru birkaç adım geri yürüyor. Adalee *özür dilerim* diyor ve ben sadece omuz silkiyorum çünkü Hagan daha önce haklıydı. Hayatım boyunca arkadaşlarım, sosyal hayatım, kaygılarım ve acılarım için ona güvendim. Ne olursa olsun aradığım ilk kişi o.

Kardeşim Logan'a, "İlk istediğinde onu eve götüreceğine söz ver." dedi.

"Tabii ki."

Ailelerimiz etrafımızda dönüyor, bizi tebrik ediyor ve iyi vakit geçirmemizi söylüyorlar. Adalee ve Hagan en iyi arkadaşları olan Joe ve Ginger'a takılmak üzere ayrılıyor. Joe geçen sonbaharda bir kaza geçirdi ve gürültülü ortamlarda bulunamıyor, bu yüzden bir DJ'in müziğiyle dans etmek ve kalabalığı coşturmak şu anki durumu için ideal değil.

Sadece iki kardeş olmalarına rağmen Logan'ın ailesi de benimkiyle aynı sıkı bağı paylaşıyor. Logan'ı nasıl gördükleri çok açık; o onların büyük gurur ve neşe kaynağı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Harper. Umarım seni daha sık görürüz," diyor annesi ellerimi sıkarken.

"Sen de öyle. Logan ve ben birlikte yaşadığımıza göre eminim sen de yaşayacaksın." Bunu neden söyledim ki? Şimdi sanki sadece ev arkadaşı değil de seks yapıyormuşuz gibi oldu.

"İyi eğlenceler." Logan'a bakar. "Senden en iyi şekilde davranmanı bekliyorum."

"Emredersiniz hanımefendi." Annesini yanağından öpüyor.

Ya onu en iyi haliyle istemezsem? Bir erkekle eğlenmeyeli çok uzun zaman oldu. Elini benimkiyle birleştiriyor.

"Hazır mısınız?" Başımı hızlıca eğerek onaylıyorum. "Tamam, yarın brunch'ta görüşürüz, ama randevumu ve ödülleri hak ettim, bu yüzden bir gece stressiz olmak istiyorum."

Neye stres yapıyor?

Biz dans pistine doğru ilerlerken o da arkadaşlarının arasına karışıyor. Herkesi tanıyor ve o tanıdık sinir dalgası göğsümden boynuma doğru yükseliyor. Bu kızlara hiç benzemiyorum, belki şu anda konuştuğu Josie hariç. O da benim kadar uzun ama tabii ki daha zayıf.

"Tebrikler. Çıktığınızı bilmiyordum. Belli ki Hagan'ın ikizisin."

Belli ki mi?

Logan rol yapmaya devam ediyor. "Bu yeni. Bize müsaade edin."

Josie ona, boğazıma asit kaçmasına neden olan bilmiş bir gülümseme veriyor. Tanrım, benim neyim var böyle? Erkekler ve ailem arasında daha rahatım. Kızlar beni korkutuyor. Sadece iki kız arkadaşım Adalee ve Talynn var ve Talynn burada yaşamıyor bile.

Büyük avucu kalçama dayanıyor ve yemin ederim elbisemin kumaşını yakıyor. Gözlerim kapanıyor ve o, "Hadi prenses, dans etmekten nefret etmiyorsundur herhalde." diyor.

Dokunuşundan nefret ettiğimi sanıyor. Sevdiğimi öğrenince ne olacak?

Diğer elimi de tutuyor ve birkaç dakika boyunca bizi bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. "Bu gece benimle çıkıyormuş gibi davrandığın için teşekkür ederim. Minnettarım."

"İyi vakit geçiriyorum. Üzerine bayıldığım için özür dilerim."

"Hastanede olmadığına sevindim." Yarı gülüyor ve ben de gülüyorum. "Eminim sadece aşırı ısınmışsındır."

Gözlerinin içine bakıyorum ve yalan söylüyorum. "Evet, büyük."

Saçlarımın uçlarını okşuyor. "Hiç kimse ne kadar muhteşem olduğunu söyledi mi?"

"Bu çizgi bayanlarda işe yarıyor mu?"

Dudakları bir taraftan yukarı doğru çekiliyor. "Genellikle." Alay ediyorum. "Sen en kötüsüsün."

"Beni seviyorsun."

"Ha. Hadi dans edelim."

Beni göğsüne çekerken gözleri gözlerimin derinliklerine bakıyor ve nabzının atışını hissediyorum. Bu gecenin biteceği düşüncesiyle içimi bir hüznün dalgası kaplıyor. Yavaş türkü sırasında hafifçe hareket ediyoruz ve kalp atışlarımız sabitleniyor. Başım çenesinin altında sıkışmışken, bunun gerçek olmasını diliyorum. Gözlerim kapanıyor ve yumuşak nefesleri boynumu örtüyor.

Tam huzura kavuşmuşken, artık etrafımızdaki yüzlerce insan için endişelenmezken, DJ bir çizgi dansı şarkısı çalıyor. Kaşlarımı kaldırarak "Ben bu sefer oturuyorum," diyorum.

"Dans , değil mi?"

"Ben dört yaşında değilim. Bebek bakıcılığı becerilerini başkası üzerinde kullan. Yapmak istemediğim bir şey için beni kandıramazsın."

Futbol takımındaki arkadaşları ve onların sevgilileri olduğunu tahmin ettiğim kişiler Logan'a bağıyor, "Sen kralısın. Hadi gel."

"Görev çağırıyor. Dans etmek istemediğine emin misin? Sana hareketlerimi öğretirim." Avuç içleri yukarı bakacak şekilde dirseklerini ve yüzünde şirin bir gülümseme beliriyor.

Her ne kadar onun yanında durmak ve birbirimize bağlanmak istesem de, bu durumda yapamayacağımı biliyorum. Panik atak geçirmemek için işleri küçük gruplar halinde ve tanıdığım insanlarla yapmam gerekiyor.

"Devam edin. Yıldızlarla Dans gibi olacak: çizgi dansı versiyonu. Bitirdiğinde sana bir puan vereceğim."

Işıldıyor. "Tam puan alırsam ne alacağım?"

"Kapa çenenizi. Bu sahte, unuttun mu?" Gözlerimi ona diktim.

Dans pistinin ortasına doğru kayıyor ama çok geçmeden kızlar onu sıranın önünden aralarına çekiyorlar. Smokin ceketini çıkarışını ve yanımdaki sandalyeye atan bir kıza verişini izliyorum. Ama ben Logan'a odaklanıyorum - kaslarının beyaz gömleğe karşı kasılma şekline. Adamın fiziği şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi. Elbette, ailem Chicago Kodiaks'ın sahibi olduğu için beyzbol oyuncularının etrafında olmaya alışkınım. Logan'ın yapısı farklı. Daha geniş, omuzdan kalçaya doğru orantılı, oysa beyzbol oyuncuları genellikle belde incelik.

Saati kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Logan'a bakıyorum ve hâlâ dans ettiğini görüyorum. Sıra dansı bitmiş ama herkes büyük bir galibiyetten sonra atletlerin yaptığı gibi "Jump" şarkısı eşliğinde zıplıyor.

Eğleniyor, bensiz, ekleyebilirim. Ancak, onun kalibresindeki sporcuların ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum ve sezonunu ve ödülleri kutlamak için bir geceyi hak ediyor.

Logan'ın adını sosyal medya hesabında aradıktan sonra doğrulanmış hesabını buldum. Tişörtü açıkken barfiks çektiği bir video.

Cumartesi Snippet'

Bunu nasıl yırttım? Ekteki videoyu izleyin.

Yorumlar:

Yaz için kampüste kalıyorum. ister misin? Beni susatıyorsun.

Erkekler arasında bir adam.

Ben küçük bir lisedeyim ve ağırlık odamız yok.

Logan: ***Dışarı çık ve bir ağaç bul. Becerikli ol.***

Aradan on dakika daha geçer ve sarı saçlarından ter damlayarak yanına gelir. Saç telleri kulaklarının hemen üzerinden kıvrılıyor. "Dans etmeye hazır mısın?"

"Hayır, sanırım bir Uber çağıracağım."

"Eğer gidersek, birlikte gideriz" diye ısrar ediyor.

Aynı fikirde olmadığımı belirtmek için başımı sallıyorum ve gecesini mahvetmek istemediğimi açıkça belirtiyorum. "Ama eğleniyorsun."

Ceketini kolunun üzerine katlarken ofluyor, sonra bana doğru uzanıyor. Ben ayağa kalkarken, "*Seni getirenle gidersin* sözünü duymadın mı?" diyor.

"Bu '*seni getirenle dans et*' demek, yani zaten iki kez başarısız oldun."

Yüzüne yapışan gülümseme kayboluyor, çenesi sıkılıyor ve çıkışa doğru eliyle işaret ediyor. Paparazzilerin önünden geçerek bana ön kapıya kadar eşlik ediyor. Muhabirler ve blog yazarları onun adını haykırırken yüzlerce objektif ve beyaz küre yüzümüzde parlıyor.

Neden üzgün görünüyorsun?

Şampiyonluk maçını kaybettiğin için hala kızgın

mısın? Kız arkadaşın kim?

Ona kız arkadaşım dediğini duyduk. Bu yeni bir şey.

Tek gecelik bir ilişkiden fazlası mı?

Dizlerimin bağı çözüldü ve tek söyleyebildiğim "Acele et." oldu. Hiperventilasyona otuz saniye uzaklıktayım.

Beni arkasından sürüklüyor ve bacaklarım jöle gibi olduğu için yetişemediğimde, beni kollarının arasına alıyor, balayı tarzında. Fotoğraf çekirmek isteyen insanlar arkamızdan koşuşturuyor ama arabanın kapılarının açılma duyuyorum ve beni olabildiğince hızlı bir şekilde Audi'nin içine atıyor, sürücü tarafına koşuyor ve atlıyor.

Ve 3-2-1...başlıyor.

Dördüncü Bölüm

Otoparktan çıkarken Harper nefes almakta zorlanıyor.

Hay sikeyim. Hagan beni öldürecek ve şimdi neden bu kadar korumacı olduğunu biliyorum. Anksiyete düzenli olarak başa çıkması gereken bir şey. Ya da belki de sadece benimdir. Ya da erkekler? Kim bilir?

Bir elimle arabayı sürerken diğer elimle ensesini ovuyorum. Şimdi kendi kendini sürebilen bir Tesla için harika bir zaman olurdu. Paparazziler arkamızdan geliyor ve ben eve gitmek istemiyorum çünkü nerede yaşadığımı bilmiyorlarsa bile artık bilecekler. Ama Harper'ın bir kese kâğıdına ihtiyacı var. Elimi önündeki döşeme tahtasına dokunduruyorum. Hiçbir şey yok. Torpido gözünü açıyorum. Hiçbir şey yok.

Neden bu kadar temizlik manyağı olmak zorundayım?

" yok. Neredeyse eve geldik. Dayan." Ama nefes nefese kalmaya devam ediyor.

Arabayı garaj yoluna doğru sallarken, vitesi hızla park konumuna getirdim ve onu aceleyle yolcu tarafından çıkarıp omzuma aldım.

Anahtarlarımı bulup kapının kilidini açarken her zamanki sabit ellerim hiç de öyle değil; üstelik her hareketimizi kaydeden kameraların gözü önünde. Ama şu anda basın hakkında ne düşündüğü umurumda değil. Önceliğim Harper'a yardım etmek.

Onu omzumdan dikkatlice indiriyor, nazikçe kanepeye yatırırken sırtını tutuyorum.

Buzdolabını karıştırırken beyaz kâğıttan bir paket servis poşeti buluyorum ve içindikileri tezgâhın üzerine boşaltıyorum.

Kese kâğıdını burnunun üzerine tutuyorum. "Nefes al, doğal olarak."

O kadar çok terliyor ki, sarı elbisenin dar olduğu orta ve kalça kısımlarında ıslak noktalar var. Elime vururken gözleri açılıyor.

çantadan çıkarıp kendisi yapıyor. Nefes alırken bacağını sıkıyor ve gözleri odanın içinde geziniyor.

"Ne? Ne yapabilirim? Ne yapabilirim ki? Nokta." Ona söyledim.

Kızarmış yüzünü boş eliyle yelpazeliyor. Ayağa fırlayıp tavandaki vantilatörü açıyorum, o da başıyla onaylıyor. Elbisesinin yan tarafında bir fermuar var, ben de metal geçişi çekiştiriyorum. Elbise o bölgede katlanıyor ama tenini göremiyorum. Parmaklarımı kumaşın arasına sokup çekiyorum. Şimdiye kadar hissettiğim en sıkı sıkıştırma malzemesi. Ne kadar sıcak olabileceklerini bildiğimden, "Seni bu elbiseden ve altındaki her neyse ondan çıkarmalıyız" diyorum.

Gözleri etrafta gezinirken ve başı sallanırken yüz hatlarında korku titreşiyor.

"Sadece nefes al." İhtiyacım olduğunda Hagan ve Adalee nerede?

Kolunu bir taraftan çıkarıyorum ve sonra yer değiştirip aynı şeyi diğer tarafa yapıyorum. Harper ağzındaki poşeti çıkarıyor. "Yapma," diyor boğazını zorlayarak.

Şimdi vermem gereken zor bir karar var. Bana yapmamamı söylediği halde onu soyacak mıyım, yoksa üzerine soğuk hava üfleyerek onu serinletmeye mi çalışacağım?

"Seni serinletmeliyiz." Önünde diz çöküyorum ve elbiseyi aşağı çekiyorum. "Biraz kıpırdarsan çıkarabilirim.

Sütyeni kalçalarına doğru çekmem için koltuktan yeterince kalktı ama onu bu kadar ateşli yapan çıplak kumaş onu tamamen örtüyordu. Parmaklarımı bandın altından geçirerek, sıkı oturan kumaşı beline kadar çekiyorum ve şimdiye kadar gördüğüm sütyen içindeki en zarif göğüs çiftini ortaya çıkarıyorum. Ve payıma düşenden fazlasını gördüm.

Sütyeni elbisesinin rengine çok yakın ve altın rengi teni ince bir ter tabakasıyla parıltıyor. Görüş alanım daraldığında bana tokat atıyor. "Ah, özür dilerim. Bu daha iyi hissettiriyor mu?"

Torba normal bir hızda şişip iniyor ve birkaç dakika sonra torbayı bırakıp başını kanepenin arkasına koyuyor. Tekrar normal nefes almaya başladığında odama koşup giyebileceği bir tişört buluyorum.

Mutfağın köşesinden döndüğümde, hem elbisesi hem de kompresyon kumaşı yerde yatıyordu ve üzerinde bir battaniye vardı.

Aman Tanrım, kız çıplak.

"Hey, bunu giy. Büyük ve dökümlü." Ona fırlattım ve mutfağa geri döndüm. Kendimi toparlamam lazım. En iyi arkadaşımın kız kardeşi çalışma odamızda çıplak ve yalnız.

Arka kapıdan çıkıp paparazzilerin beklediği yere doğru yürüyorum.

"Dinle, eğer mülkümü terk etmezsen, polisi arayacağım. Bu üç ev benim." Her birini işaret ediyorum. "Sokakta kalırsanız bir şey yapamam ama neredeyse gece yarısı oldu ve ben yatmaya gidiyorum. Eğer kalıp siyah camlara bakmak istiyorsanız bunu sokaktan yapın yoksa polis çağıracağım. Lütfen. Beni biraz yalnız bırakın."

Daha fazla soru soruyorlar. Onları görmezden gelerek eve geri dönüyorum ve ışıkları kapatıyorum. İki şişe su aldım ve birini Harper'a uzattım. Sonra kanepeye gömülüp derin ve sinirli bir iç çekiyorum. "Uzan. Uyuyana kadar sırtını ya da ayaklarını ovacağım."

"Benimle ilgilenmek zorunda değilsin. Ben senin sorunun değilim."

"Sen benim sorunum değilsin. Sen benim oda arkadaşım ve dostumsun ve benim yüzümden geçirdiğin bu berbat gecenin karşılığını sana ödeyeceğim. Şimdi ya başını ya da ayaklarını kucağıma koy." Sözlerim keskin ve emredici.

Harper zarıfçe arkasını dönüyor ve başını kucağıma yaslıyor. Karanlığın belirsizliğinde onun tam olarak nasıl görüldüğünü ayırt edemiyorum. Yine de, battaniyeyi özenle düzenlerken, hayal gücüm uyanıyor ve vücudunun benimkine bastırıldığında nasıl hissedeceğini gözümde canlandırıyorum.

Elim kapağın üzerindeyken ona güvence veriyorum, "Rahatla. Fotoğrafçıların gittiğinden emin olana kadar seni bırakmayacağım."

Yumruğunu çenesinin altına koyuyor ve başını sallarken yanağının derisi elbise pantolonuma değiyor. "Büyük geceni mahvettiğim için özür dilerim." Sesi o kadar yumuşak ve tatlı ki, acaba biri bana oyun mu oynuyor diye düşünüyorum.

"Yapmadın. Yanımda olman inanılmazdı." Bir yastık alıp başının altına koyuyorum çünkü bir santim bile kıpırdarsa

Gecemin ne kadar büyük olduğunu.

Harper uykuya dalarken parmaklarım battaniyenin kollarının üzerinde uzandığı yerde küçük darbeler yapıyor. Diğer elimle telefonumu kontrol ediyorum, evin dışında hâlâ inatçı paparazziler var. Sokağa taşınmışlar ama görünüşe göre tehdidimin bir anlamı yokmuş.

Hagan bu gece bu eve girerse kıcıma tekme basacak. Adalee ile mi kalacağını yoksa buraya mı geleceklerini söylemeyi ihmal etti. Umarım eve gelmemeye karar verir çünkü Aygır Ödülleri'nde bayıldığı için devam edecek tartışmayla hiç ilgilenmiyorum.

Tanrı aşkına, bu sahte bir randevuydu. Bayılacağını ve sonra da hiperventilasyon geçireceğini nereden bilebilirdim ki?

Anlayamadığım tek şey, beynimin neden bir kız için fazla mesai yaptığı. Onu eve getirmek için ziyafeti nasıl terk ettiğimi. Dans ederken nabızı benimkine nasıl çarpıyordu. Kolyesini taktığımda teninin nasıl parladığını. Ve her fırsatta bana meydan okuması hoşuma gitmiyorsa ne olayım.

Daha önce hiçbir kadın bunu yapmamıştı. Her zaman senin için ne yapabilirim Logan? Sana bira getireyim mi? Sana oral seks yapabilir miyim? Ödevini yaparım, ki bunu hep reddederim, yani ödevini.

Buraya taşındığından beri her fırsatta tartıştığımızı söyleyemem ama birbirimize cıvıldadığımız kesin. Bu geceye kadar Harper'dan böyle bir tepki alacağımı hiç tahmin etmezdim. Sahnede ona kız arkadaşım dediğimde gülümsemesi göğsümde açan bir çiçek gibiydi. Ve Brett Young'ın "Dance with You" şarkısında yavaşça dans ederken vücudunun benimkiyle doğru yerlerde nasıl şekillendiğini unutamam.

Kamusal ve özel kişilikleri birbirine zıttır. Eğer sizi tanıyorsa, çiçek açar ve sizinle alay eder, ama tanımıyorsa veya kalabalık içindeyse, solgunlaşır.

Dikkatimi dağıtmak yok, kendime hatırlatıyorum. Takımımı yenilgisiz bir sezona taşıyacağım. Ulusal şampiyonluğu kazanacağım. Seçmelerde bir numara olacağım.

Üç numarayı sikeyim.

Kan donduran bir ıgıllıkla uyanmadan önceki son anım bu. Yönümü bulmak için odayı tararken vücudum sarsılıyor. Harper sırtı ön kapıya dönük bir şekilde bana bakıyordu. Saçları dağınık ve üzerinde *numaramın* yazılı *gömleğimi* giymiş, ağır ağır nefes alıyor. Boyu nedeniyle tişörtün etekleri, vaat ettiği yerin yaklaşık iki santim altına denk geliyor ve dolgun bacaklarını ortaya çıkarıyor.

Gözlerimi sildim. "Ne?"

Göğsünü tutuyor, göz kapaklarını kapatıyor ve birkaç derin nefes alıyor ve sonra dişlerini sıkıyor. "Bu sahte randevu hiç bitmeyecek mi?"

"Ne yaptım ben?"

"Hiçbir şey. Sen sadece... sensin." Koluma dokunarak yanımdan geçti ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Bir an için neler olduğunu merak ettim ama sonra kapıya gittim, delikten baktım ve büyük bir basın grubunun kapımın önünde olduğunu gördüm.

Beş dakika bile geçmeden Hagan aradı. "Kız kardeşimin neden sabahın sekizinde lanet formanla kapıyı açtığını söyle bana." O kadar öfkeli ki dişlerinin gıcırdadığını duyuyorum. Belki bu abartılı bir ifade ama çok öfkeli.

"Benim gömleğimi giydiğini nereden biliyorsun?" Sadece birkaç saniye bunun yanlış soru olduğunu anlıyorum.

"Kız kardeşim sosyal medyada senin gömleğini giymiş ve hızlı bir boğuşmadan sonra giymiş gibi görünüyor. Kız kardeşimin itibarını mahvettin. Tıp fakültesine gidiyor."

Bu çok saçma. "Tıp fakültesi öğrencileri çekimser mi? Düşündüğün gibi değil. Bütün sosyal medyada var mı?" Onun saçma imalarına cevap vermeyerek soruyorum. "Buraya geldiğinde bunu yetişkin insanlar gibi tartışacağız."

Duraklıyor ve sesi normal seviyesine dönüyor. "Güven bana, şu anda yakınında olmamı istemezsin."

"Bu arada Harper benimle ya da bir başkasıyla ilgili kendi kararlarını verebilecek bir kadın. Onun hayatını nasıl yaşayacağına siz karar veremezsiniz."

Telefona üflüyor. "Şimdi de ikizim adına mı konuşuyorsun?"

"Hayır, sadece onun üzerinde durmayı bırak diyorum. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ayrıca, o benim kız arkadaşım, yani benim gömleğimle görülmesi onun itibarını zedelemmez."

Sessizlik. Bir an hiçbir şey olmadı ve sonra şöyle dedi: "Kız arkadaşın değil ve bunun konuşmanın sonu olduğunu düşünme. Seninle sahte bir şekilde çıkmayı kaldıramaz."

Başparmağım ekranın üzerinde gezinip aramayı sonlandırıp sonlandırmayacağıma karar verirken, düğmeye bastığımda içimi bir memnuniyetsizlik dalgası kaplıyor. Elimin sinirli bir hareketiyle telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Yörüngesi, gözleri kocaman açılmış, önünde gelişen sahneyi özümseyerek orada duran Harper'ı zar zor ıskalıyor.

Beşinci Bölüm

Brunch için Kaylee ve Nic'in evindeyiz. Ailem ne zaman , Chicago'ya dönmeden önce Pazar sabahı brunch yaparız. Bu benim ev arkadaşı olarak ilk seferim. Ailem bizi her zaman Josie's Café'ye götürürdü ama bugün olayları göz önünde bulundurarak Logan'ın kız kardeşinin evinde yapıyoruz. En azından Pazar brunch'ı için halkın içinde değiliz. Şu anda aklıma gelen tek olumlu düşünce bu.

Son birkaç dakikamı yalnız geçirirken Logan'ın sosyal medya hesaplarını okudum. Sosyal medyasında her gün için bir tema belirliyor ve Pazar günü pek eğlenceli geçmiyor.

Mavi halıda çekilmiş bir fotoğrafımızı paylaşmış. Bana bakıyor. Sanırım beni öptüğü zaman.

Pazar Eğlencesi .

Aygır Ödülleri'nden sonra toparlanıyorum. Birkaç ödül kazandım ama en iyisi randevumdu. Desteğiniz için teşekkürler, Aygır Ulusu.

Yorumlar:

Ara beni.

Oh, senin için yapabileceğim şeyler.

Sen en iyisisin. Bir yıl daha kalmana . Daha iyisini yapabilirsin.

Ondan daha mı iyi? Mümkün değil.

Logan'ın yanıtı sempatikti ama eminim hepsi bu kadardır. Özellikle de bu sabah sosyal medya uygulamalarında okuduğum her şeyden sonra. Yerel haberlerde ve eyaletteki tüm üniversite bloglarında Logan'ın tişörtüyle kapıya cevap verirken çekilmiş fotoğraflarım vardı. Başlıklar ve can alıcı noktalar şöyle:

Kampüs Playboyu Döngüsünü Tamamlıyor.

Kampüs Aygırı Taslaktaki Son Kadını Seçiyor.

Biraz kalınım, şişman değilim, ama kesinlikle bir peri çubuğu değilim. Anlıyorum, muhtemelen Logan'ın birlikte fotoğraf çektiği tüm kızlardan daha yuvarlak hatlıyım.

Uygulamalarda Aygır Ödüllerinin içinde bayılırken ve dizlerimin üzerinde çekilmiş var. Evet, küçük bir şey için ona yalvarıyor gibi görünüyorum, ama yardım edilmeye hazır olduğumdan emin oluyordu. Bir de o dans ederken tek başıma otururken çekilmiş bir fotoğrafım var. Diğer sitelerde kameralardan kaçarken çekilmiş görüntüler var.

Yıldız Oyun Kurucu Futbol Yerine Bayılmayı mı Seçti?

İşte Aygır Kadınlarını Böyle Sever-Dizlerinin Üzerinde. Kız arkadaşları dansta yalnız kaldı.

"Ugh." Telefonumu kapatıp cebime koyuyorum.

Logan Warren ile sahte bir randevuya neden evet dedim? İstesem de toplum içinde çıkmak için daha kötü bir adam seçemezdim. O bir yıldız.

Kaliforniya'nın Altın Çocuğu Kentucky'ye Dönüyor.

Adalee verandadaki salıncakta yanıma otururken, "Hey, her şey geçecek," diyor.

"Biliyorum. Sadece yeni bir okulun kaygılarına çare olacağını umuyordum."

Kıkırdıyor. "Bence bu senin kaygından çok Logan'la birlikte olmanla ilgili, basının gözünde. Logan'la *birlikte* miydin?"

Bir ayak bileğimi dizimin altına çekiyorum, ayak parmaklarımı boyalı beton zemine bastırarak salıncak hareketini zorluyorum. Hareket kaygımı hafifletmeye yardımcı oluyor. Terapistler bana yürümemi ya da koşmamı söylediler ama bana en çok sallanmak yardımcı oluyor. Ne zaman stresli olsam ama paniklesem, bir parka gidip çocukların en çok nerede eğlendiğine bakıyorum ve orası her zaman salıncaklar oluyor.

"Hayır, ama gerçek olmasa bile bir randevuda olmak iyi hissettirdi. Bayılma, kameralar ve onun beni yalnız bırakması dışında çok eğlendim."

Aynı anda kıkırdıyoruz. Olaylı bir akşamdı.

Adalee dinliyor, asla yargılamıyor. "Ona çizgi dansı yapmasını söyledin mi? Çünkü arkadaşlarına katılması için senin ısrar ettiğini söylüyor."

"Evet. Logan dikkatli ve çapkındı, ama onun her zaman böyle olduğunu biliyorum." İleri geri sallanarak geç bahar gününün esintisinin tadını çıkarıyoruz. Daha fazlası için beni zorlamıyor.

"Harper bu özelliklere sahip ama tek özelliği bu değil. Logan'ın sezgileri kuvvetli; muhtemelen bu yüzden ülkedeki en iyi oyun kurucu. Geçen yıl Hagan'ı ittikten sonra onun koltuğuna oturduk ve benimle konuştu. Bana sivri sorular sordu ve sonra Hagan'ı korktuğum için ittiğimi anladım." Dizimi sıkıyor ve sırtıyor.

Başımı tahta salıncağa yaslıyorum ve geri geri giderken kır manzarası gökyüzünü boyuyor. "Hagan'ın kafasını karıştırdığımı biliyorum çünkü buraya ona yakın olmak için taşındım ama şimdi ondan kendi hayatımı yaşamama izin vermesini istiyorum. Tek istediğim endişelerimi azaltmanın bir yolunu bulmak. Logan'la dün gece rol yapıyor olsak da, kendimi güvende hissetmemi sağladı." Başımı Adalee'ye doğru çeviriyorum. "Başı ve sonu hariç dün gece harikaydım. Ortası mükemmeldi."

"Hepimiz bir yerden başlamak zorundayız" derken ikimiz de gülüyoruz.

Kaylee dışarı çıkıyor ve brunch'ın arka bahçede hazır olduğunu haber veriyor. Güneydeki bir vahaya doğru yürüyoruz. Bahçeyi gölgeleyen tonlarca ağaç var ve ağaçların arasından sarkan yuvarlak ışıklar, karanlık olmasa bile alana ambiyans veriyor.

Boyalı sandalyeleri olan üç uzun piknik masası var ve ona bunları sorduğumda şöyle diyor: "Burası sadece bizim çocuklarımız için değil, en iyi arkadaşlarımızın çocukları için de yaratıcı bir çıkış noktası. Hayat onları bunalttığında resim yapıyoruz. DaVinci değil ama ne zaman bir sandalyeyi yeniden boyasak, öncesi ve sonrasının resmini çekiyorum, böylece her sandalyenin kendi tarihi oluyor."

"Buna bayıldım. Sonbaharda tıp fakültesine başladığımda resim yapmam gerekebilir."

Kaylee beni kendine çekiyor ve kolumu okşuyor. "Vay canına, yükün ağır olacak ve Logan'la ya da Logan olmadan istediğin zaman buraya gelebilirsin."

"Logan'ın bana yüz metreden fazla yaklaşmak istemediğinden eminim. İkizim de onun en büyük destekçisi olacak. Logan'la birlikte ziyafete katılmamdan pek hoşlanmamıştı."

"Neden? Logan bana dün gecenin ikinizin çıkması anlamında gerçek olmadığını itiraf etti."

Bir depo hava çıkarıyorum ve omuzlarım çöküyor. "Çünkü kardeşim spot ışıkları altında solacağımı biliyordu. Logan'ı ve aileni utandırdıysam özür dilerim."

"Ne? Hayır. Bugün geldiğinde, durumu açıkladıktan sonra söylediği ilk şey 'Hagan'ı dinlemeli ve Harper'ı o duruma sokmamalıydım' oldu," diye beni temin ediyor Kaylee.

"İkiz kardeşim biraz fazla olabiliyor ve ben onların arasına girmek istemiyorum."

"Biliyorsunuz, Hagan ve Logan daha ilk günden anlaştılar. İkisi de okul ödevlerine ve programlarına önem veriyor. Hagan'ın ondan sadece arkadaşlık istemesi faydalı ve medyanın ilgi odağı olmanın getirdiği baskıyla empati kurabiliyor. Logan hedef odaklı biri ve eğer bir randevuya ihtiyacı olduğunu düşünseydi, Hagan'ın ne dediğinin bir önemi olmazdı."

"Sadece ismen bir randevuydu. Dün gece ondan hiçbir şey istemeyecek bir kol şekerine ihtiyacı vardı... Yani, Logan'ın benden böyle hoşlanmadığını biliyorum. Sürekli kavga ediyoruz."

"Öyle mi?" diye soruyor yarım bir gülümsemeyle.

Bu ne için? Dövüşmek için iyi mi?

"Kavga güçlü bir kelime olabilir ama her zaman birbirimizin yolundayız. O bir şekilde düşünür, ben ise tam tersini."

Kaylee'nin başı yavaşça sallanıyor ve dudakları birbirine yapışıyor ama tek söylediği "Hmmm" oluyor.

Masalar dolu ve sadece iki yer kaldı, peki kimin hala oturması gerekiyor? Logan ve ben. Uçlara gidip Hagan ve Adalee'nin yanına mı oturacağız?

Hayır, annemden kenara kaymasını rica ediyorum ve kendimi masanın diğer ucundaki Hagan ve Adalee'den izole ederek annemle babamın arasına park ediyorum. Logan gülümsemesini yutuyor ve Hagan'ın karşısına oturuyor. Adam gibi davranıyor.

Hagan'dan bağımsız olarak kendi kararlarını vereceğini bilmemi mi istiyor? Yoksa bu sadece hüsnükuruntu mu?

Babam boğazını temizliyor ve Pazar açıklamasını yapıyor. Mutlu bir ailenin anahtarının Pazar brunch'ından geçtiğine inanıyor, o kadar ki, turlarını yapıyorlar. Chicago'da yaşayan kız kardeşim Sarah Jane hariç, her kardeşimin evine ayda bir kez Pazar Brunch'ı için giderler. Bazen kardeşlerimiz Hagan ve beni görmek için gelirler. Archer ve Megan, Nic ve Kaylee ile arkadaş oldukları için daha sık geliyorlar.

"Nic ve Kaylee'ye ve sevgili çocuklarına brunch'a ev sahipliği yaptıkları için teşekkürler. Burası gürültülü bir restorandan daha iyi zaten. Logan, değişikliği önerdiğin için teşekkür ederim."

Logan mekanın değiştirilmesini istedi.

Babam yakışıklı bir adamdır ve ailemizdeki erkekler ağaçtan uzağa düşmezler. Annem bir sinek kuşu kadar zariftir. Her zaman duruma uygun bir elbise giyer, saçlarını mükemmel bir şekilde şekillendirir ve mükemmel miktarda makyaj yapar. Kendinden emin ve akıllıdır ama aynı zamanda ilgi odağı olmaktan da kaçınır. Annem her şeyi mükemmel yapan ama övgüyü başkalarına veren bir kadın. Umarım ben de büyüdüğümde onun gibi olabilirim.

Babam masanın etrafına göz gezdiriyor, her birimizle göz teması kuruyor. "Eşim ve ben dün gece hepinizle çok gurur duyduk. Logan'ın hayırseverlik ödülünü kazanması diğerlerinden daha önemli."

"Teşekkür ederim, efendim." Logan sırtıyor.

"Ara beni, George. Her neyse, sırada akademik mükemmellik ödülleri var. Sahadaki zamanınızın ne zaman biteceğini asla bilemezsiniz, bu yüzden bir yedek planınızın olması çok önemlidir. Kuşkusuz, zekanızı annelerinizden aldınız. Ve benim sevgili düğün çiçeğim." Bana bakıyor. "O ailemizin ışıltısıdır, asla pes etmez. Harper lisans eğitimini üç yılda tamamladı ve yakında ailemizde bir doktor olacak. Seninle de aynı şekilde gurur duyuyorum."

"Teşekkürler, baba."

Logan'ın gözleri benimkilerle kilitlenirken babam eğilip beni başımdan öpüyor. İşler garipleşmeden önce gözlerini kaçırıyor.

"Yemeğe hazır mıyız, kardeşim?" Logan Kaylee'ye soruyor. "Çünkü bu iki yüz otuz kiloluk kas yığının dün gecedan beri bir şey yemedi."

"Çoğu insan dün gecedan beri bir şey yemedi." Gözlerimi deviriyorum.

O da karşılık veriyor. "Günde on kez yemek yiyorum ve... şey yüzünden bir numaralı kahvaltıyı yapamadım."

Evet, kimse senin yüzünden kahvaltı etmedi. Logan Warren, Kentucky Stallions'ın yüzü, gönül avcısı, playboy, bir kızın onunla yatmayı hayal etmesini sağlayan bakışlar. Son kısmı unut, o benim oda arkadaşım.

Brunch ve aile geleneğimiz olan sessiz sinema oyunundan sonra herkes temizlik yapmak için dağıldı. Annem ve babamla gittiğim için Hagan'ı bulup eve bırakmasını istedim. Birkaç dakika içinde havaalanına gideceklerdi. Köşeyi döndüğümde Hagan ve Logan arasında hararetli bir tartışma duyuyorum. Tanrı aşkına, Hagan neden bu işin peşini bırakmıyor? Sahte bir randevuydu.

Hagan'la yüzleşmeye ve ona işime karışmamasını söylemeye gittiğimde, seslerinin gergin olduğunu fark ediyorum, sanki dişlerini sıkıyorlarmış gibi. Yaklaştığımın farkında olmayan Logan, "Bir, sen benim en iyi arkadaşımın. Sence bunu berbat eder miyim? İki, hiç biriyle çıkmakla ilgilendim mi? Ve üç, sence fotoğraf çektiremeyen biriyle parçalanmadan birlikte olabilir miyim? Büzüşüp gülümseyecek birine ihtiyacım var, cenin pozisyonuna geçecek birine değil."

Sözlerinin keskin bir tarafı var ve ayaklarım nemli çimenlerde duraksıyor. *Ne?* Benim hakkımda böyle mi düşünüyor? Blog yazarlarının haklı olduğunu fark ediyorum; o benim tam tersime ihtiyaç duyuyor.

Logan göz ucuyla beni gördü ve kekeleyerek, "Harper, yanlış söyledim" dedi. Geriye doğru birkaç adım attım, sonra gitmek için döndüm. "Kulağa geldiği gibi demek istemedim. Siktir."

Sonunda Hagan'ın arabasına doğru koşmaya başladım. Arkaya kaydım, göz kapaklarımın altından süzülen yaşlarla koltuğa gömüldüm. Dün geceki tüm o flörtöz sözler sadece benim için değildi. Ben özel biri değilim. Ben onun en iyi arkadaşının kız kardeşiyim.

Sahte. Sahte. Sahte.

Hagan ve Adalee arabaya koşup atlarlar, sonra Hagan garaj yolundan hızla çıkarken bir çörek yapar.

Uydu radyosunda en sevdiğim Bob Dylan şarkılarından biri olan "Tangled Up in Blue" çalıyor. Dün gece başıma gelen de tam olarak buydu; Logan Warren'ın şöhretinin doruklarında dolanıyordum.

Bunların hiçbirisi Logan'ın suçu değil. Kaygımı bilmiyordu. Sahte randevusu olmak için davetini kabul ettim. Peki neden midem bir volkan gibi gurulduyor? Neden kendimi hasta hissediyorum?

Şarkı bittikten sonra Hagan, "Basının sizi nasıl tasvir ettiği ya da Logan'ın söyledikleri yüzünden mi üzgünsünüz?" diye soruyor.

Kim bilir?

Başımı eğiyorum ve Logan'ın canlı ve incitici sözlerini tekrarlarlarken göz kapaklarım kapanıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Genelde ne düşündüğünü ve nasıl hissettiğini bilirim ama sen beni şaşırttın. Kaylee ve Nic'in bakıcıya ihtiyacı vardı, bu yüzden Logan bir süre evde olmayacak."

Boğazımdan bir titreme yükseliyor. "Yalancı. Eve gelmiyor çünkü ya sen istedin ya da gelmemesini söyledin."

Kaşlarını çatıyor ve ağzının bir tarafını hafifçe kaldırıyor. "Onu evinden uzak tutamam."

"Yani, ona özellikle mi sordunuz?"

"Evet, bizi biraz yalnız bırakabilir mi diye sordum. Adalee'yi evine bırakacağım, böylece konuşmak için biraz zamanımız olacak."

Altıncı Bölüm

"Geldiğin için teşekkürler. Dün gecenin gerginliğini üzerimden atmam gerekiyordu," diyorum gülümseyerek kapıdan çıkarken. Fotoğrafçılar evin dışında kalıyor ve kameraları sıcak bir yaz gecesindeki cırcır böcekleri gibi cıvıldıyor.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum, arka planda başka bir kadının benimle birlikte çıkarken çekilmiş fotoğrafları olacak diye stres yapıyorum. Başımı kapıya yaslıyorum.

Pit. Pat. Çıplak ayaklarım yerden geçiyor ve arkamı döndüğümde Harper'ı pijamaları içinde buluyorum. İç çamaşırı demeye bin şahit isteyen puantiyeli şortu ve siyah dar atleti üzerinde duruyor. Dağınık bir saç yığını başının üstünde duruyor ve boynunu açıkta bırakıyor. Tanıdık olmayan bir his omurgamda geziniyor.

Kalçasını eğiyor ve kollarını belinin üzerinde kavuşturuyor. "Büzüşüp gülümseyebilecek birini bulduğuna sevindim."

"Hadi Harper, açıklamama izin ver."

Aramızdaki mesafeyi açıp ona doğru uzanıyorum ama elini kaldırıp durmamı işaret ediyor ve ellerim yanlarıma düşüyor.

"Hangi kısım? Gülümsememin yeterince parlak olmadığı kısım mı? Yoksa senin yıldızlığını kaldıramayarak bir topun içine kıvrıldığım kısım mı?"

Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor ve kanepenin kolçağına oturuyorum. "Özür dilerim. Hagan'a bizim için endişelenmesine gerek olmadığını anlatıyordum."

Çenesinin titreyişindeki minik hareket beni daha da kötü hissettiriyor. Gözyaşlarını tutuyor ama sonra içinden gülüyor. "Konu sen ve ben olunca kesinlikle endişelenmene gerek yok. Sen bu dünyada gerçek bir randevuya çıkacağım son kişisin."

"Güzel. Ziyafette yanlış bir fikre kapılmış olabileceğini düşünmüştüm," diyorum sesimi eşit bir tonda tutmaya çalışarak. Bütün gece onun yanımda olmasından zevk aldım. Sahte bir randevunun ötesinde düşünceleri olan biri varsa o da bendim. Harper ona karşı bir şeyler hissettiğimi asla bilemez.

Futbola odaklanamazdım.

Ve en az bunun kadar önemlisi, bu Hagan'la olan arkadaşlığımın sonu olacaktı.

"Kendini bu kadar büyük görme. Sen sadece bir erkeksin. Ulusal Şampiyona'nın ikincisi olan takımın oyun kurucusu olmasaydın kimsenin umurunda olmazdın."

Ben de karşılık veriyorum. "Birinin canını yakmak için nereye vuracağını biliyorsun." "Sanırım ortak bir noktamız var."

Gözlerimiz çarpışıyor ve ben normalden daha sert nefes alıyorum. Yaptığı şey bu.

Benim için. Çok sinir bozucu. O ukala ağzını bana saklıyor. Bir hafta dayanmak zorundayım, sonra gideceğim.

Bir yanım onu duvara yaslayıp yalan söyleyip söylemediğini görmek istiyor. O dolgun dudaklarını üzerimde nasıl istediğimi fısıldamak istiyorum. Elimi kalçasında gezdirip pijama şortunun hemen altından sarkan yanaklarının kenarını sıyırmak.

Bana olan ilgisini doğrulamak için tek gereken bu. Ama yapamam çünkü durabileceğimden emin değilim.

Dün gece kız kardeşimden eve geldiğimde tek düşünebildiğim Harper'dı. Onunla ateşli ve rahatsız olduğu konusunda dalga geçtiğimde yüzündeki ifade. -Şeytani gülümseme. Hagan'la konuşurkenki incitici yüz ifadesiyle tezat oluşturuyordu.

Prisca'yı aradım ve bu sabah erkenden gelmesini istedim. Odak noktamı en iyi arkadaşımın kız kardeşinden uzaklaştırmayı amaçlayan kısa bir seans yaptık.

"Herkes Hagan'ın veda pizza partisi için geliyor. Bu haftayı atlatalım, basın da rahatlar." Ayağa kalktığımda elim onun eline geliyor ve bir statik elektrik şoku bizi sarsıyor.

Odama , duş alıyor ve ulusal şampiyonluk maçının filmini izlemek için aşağı iniyorum. "*Ne Yanlış Gitti*" başlıklı not defterim, mavi ve kırmızı kalemle birlikte sehpanın üzerinde duruyor.

Mavi fiziksel hatalarım için. Kırmızı

yaptığım zihinsel hatalar için.

Lisedeyken uykuymda yaptığım şeyler. Miami'de maç gecesi kaçırdığım şeyler.
Adalee bavulunu arkasında taşıyarak içeri girdi.

"Hey, Küçük A. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim. Tatile çıktığıma inanamıyorum. Kalkıp jimnastik merkezine gitmek zorunda olmamak ne kadar iyi hissettiriyor biliyor musun?" Neredeyse kendisi kadar büyük olan valizini köşeye yuvarlıyor ve sonra yanıma oturuyor.

Adalee'nin bacağına dokunarak, "Hayal bile edemiyorum. Lise son sınıftan önceki yazdan beri tatile çıkmadım. Ailemin beni kız kardeşimi ve ailesini görmem için buraya getirdiği yıldan beri yılda iki günüm var."

Adalee burnunu kıvırıyor. "İzin aldım ama babam beni hiçbir yere götürmedi ama reality şovları izleyip mısır gevreği yiyerek dolu bir hafta geçirmeyi sevdim. Günde iki kez duş almamak hayatımı değiştirdi." Kıkırdıyor.

Hagan koltuğun üzerinden atlayarak Adalee'nin yanına iner. Suyun kapağını açar ve bir yudum aldıktan sonra şöyle der: "Altı aydır bu maç kasetine bakıyorsun. Fazla düşünüyorsun."

Kumandayı elime alıp videoyu kapatıyorum. "Haklısın."

"John 'Big Arms' Bartlett ile çalışmaktan memnun musun?" Hagan soruyor.

"Şaka mı yapıyorsun? O bir efsane. Onunla antrenman yapacağım için çok heyecanlıyım, ancak geçen yıl Texas A&M'de oynayan ve şu anda Falcons'ta oynayan oyun kurucu, antrenman için bazı çarpık fikirleri olduğunu söyledi. Gizlilik anlaşması imzaladığını, bu yüzden bana ne olduğunu söyleyemeyeceğini söyledi."

Hagan'ın çenesi gevşer. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır, ama adam bu yıl patlama yaptı, yani her neyse işe yarıyor olmalı. SEC'deki ilk iki yılında onu eğittim ve geçen yıl onu ilk turda seçtiler. Hiçbir şey beni hedeflerime ulaşmaktan alıkoyamaz, Koca Kollar bile beni yıkamaz." Futbol benim hayatım.

Ailemle birlikte yirmi yıl daha oynamak için elimden gelen her şeyi yapacağım ve Tom Brady'nin yerine GOAT olacağım.

Mac, beyzbol evine yeni taşınan eski oda arkadaşımız, arkamızdan gizlice yaklaşıyor, zilleri birbirine vuruyor ve bizi korkutuyor. "Hangi cehennemden çıktınız siz?"

"Arka kapı. Bunları evimizin dışındaki çöp kutusunda buldum. Kim bunları çöpe atar ki?"

Birkaç kez daha vurarak kulakları yırtan bir ses çıkarır. Mac, futbol antrenmanları için geri dönmeden önce bir ay boyunca Maine'de Hagan ile oynayacak.

Harper onun sesini duymuş olmalı ve merdivenlerden aşağıya atladı. "Hey." Kollarını ona doluyor. Onu babasının oyuncularından biri olan Patrick sayesinde tanıdığını unutmuşum. "Kız arkadaşın Maine'e ziyarete mi geliyor?"

Omuz silkiyor. "Deneyeceğini söyledi. Onu suçlamıyorum ama bu artık eskidi. Neden kadınların işi bu kadar zor?"

Harper burnunu kıvrıp dudaklarını bükerek komik bir yüz ifadesi takınıyor. "Yanlış kişiye soruyorsun. Hagan'a sor."

"Çok komik, Hap."

Kapı ardı ardına çalındı, çok geçmeden ev kampüsün her yerinden gelen arkadaşlarla doldu. Benim ve Hagan'ın takım arkadaşları, Joe ve Ginger ve hokey takımından birkaç arkadaş. Normalde kadınların erkeklerden sayıca fazla olduğu bir kampüs partisi için erkek-kız oranı çok düşüktü.

Ara sıra Harper'ı görebilmek için evin içinde gizlice manevralar yapıyorum. Onu her bulduğumda, sessizce dikkat kesiliyor, nadiren sohbete katılıyor. Bir düzen fark ediyorum; her zaman Hagan'ın yanında ve Hagan onu tanıştırdığında asla merhaba demiyor, bunun yerine sadece gülümsüyor.

Hagan'ın dikkati Adalee'ye ya da bir arkadaşına kaydığı anda, hokey ve futbol oyuncuları Harper'ın vücuduna odaklanıyor. Sütyeninin birkaç santim altında kalan çiçekli yarım bir üst, yüksek belli jean şort ve beyaz tenis ayakkabıları giyiyor. Dikkatlerini çekecek hiçbir şey görünmüyor, öyleyse neden haftalardır yemek yememiş gibi ona bakıyorlar?

Ben de haftalardır yemek yemedim. Şimdi düşünüyorum da, o buraya taşınmadan önce başka bir kadınla birlikte olmamıştım. Bu beni çok etkiliyor. Neden yaz kızlarından biriyle birlikte olmadım?

Her şeye rağmen ona doğru ilerliyorum. "Eğleniyor musun?"

Uzaklaşıyor.

Tüm yemekler bittiğinde ve Hagan, Adalee ve Mac'in ayrılma vakti geldiğinde, Hagan Harper'a sarılır. "Keşke sen de gelebilseydin."

"Ben de."

"Gönüllü işin bu hafta başlayacağı için heyecanlı olduğunu biliyorum. Beni her gün ara ve ne yaptığını haber ver." Hagan onu daha sıkı sıkı. "Seni seviyorum Hap."

"Ben de seni seviyorum. Cape Codder'lara Chatham'ların nasıl göster."

Kız kardeşimi seviyorum ama sanırım ikizler arasında durum farklı. Tüm hayatlarını tek bir kişiyle iç içe geçiriyorlar. Ayrılmayı denediler. Hagan buraya transfer olurken Harper üçüncü ve son senesini Illinois'de bitirdi. Dürüst olmak gerekirse, ikisi için de işe yaradığını sanmıyorum. Sürekli telefonda konuşuyorlardı ve Hagan'ın telefonu arka arkaya birkaç kez çaldığında mesajlar hep kız kardeşinden geliyordu.

Belki Hagan'ın gitmesi ve Harper'ın gönüllü olmasıyla, buranın onun da evi olduğunu hissedebilir.

Hagan'la küçük bir tokalaşma yaptık ve sonra omuzlarını tutup hızlıca sarıldım. "Onunla aranı düzelt." diye fısıldadı.

Geri itiyorum. "Denedim. Şimdi benden

nefret ediyor." "Daha çok dene."

Gülümsüyorum ve diyorum ki, "Yapacağım. İyi eğlenceler."

Vedalaşıyoruz ve paparazziler birkaç fotoğraf çekiyor, ancak sosyal hayatın durgun olduğu bir gün değilse, üç fotoğraftan hiçbiri viral olacak kadar müstehcen değil.

Ev boşaldığında Harper ve ben etrafta dolaşp çöpleri topluyoruz; soda kutularını boşaltıp çöp öğütücüsüne koyuyoruz. Dolduğunda, alüminyum torbayı dışarıdaki geri dönüşüm kutusuna götürüyorum ve tüm çim sandalyeleri katlayıp küçük kulübemizin içinde saklıyorum.

Ben arka kapıdan girerken Harper tezgahları siliyor, yanlışlıkla arkamdan çarpmasına izin verdim. Mutfağın geri kalanına göz gezdirdiğimde her şeyin düzenli olduğunu görüyorum. Buzdolabından bir protein shake alıp paslanmaz çeliğe yaslanıyorum.

Bacakları harika görünüyor ve tezgahın uzak köşelerine ulaşmak için poposundan büyüleniyorum. Onunla yaşamak beni öldürebilir.

"Temizliğe yardım ettiğin için teşekkürler."

Bana kısa bir bakış atıyor ve dudaklarını bükerek gülümsüyor. Kağıt havluyu çöpe atıyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor.

İnatçılığı karşısında başımı sallıyorum ve "Seni benimle konuşturacağım" diye bağıyorum.

Kapıyı öyle sert çarpıyor ki mutfağın tavan lambası sallanıyor.

Yedinci Bölüm

HARPER

"Sizinle tanışmak bir zevk Dr. Carter. En iyinin altında öğreneceğim için heyecanlıyım." Yatak odamda dolaşırken doğru tonu yakalamak için kelimeleri defalarca tekrarlıyorum.

"Kelimelerinizi daha dikkatli seçin. Ben olsam *alttan* değil, üstten kullanırdım. Cinsel hünerlerini lehine kullanmaya çalıştığını düşünebilir," diyor Logan, kapı çerçevemin arasında yer kaplarken ve alıştırımlarıma kulak misafiri olurken. Sesinde biraz yaramazlık var ve dudaklarından zar zor duyulabilen bir kakhaha kaçıyor. Neredeyse beklenmedik melodik bir tona sahip bir nefes gibi.

Cinsel cesaret mi? Eğer herhangi bir yeteneğim olduğunu düşünseydi, bunu söylemezdi.

Hagan burada olmadan, Logan beni daha çok kızdıracak.

Burada ne işi ki? Egzersiz yapıyor olması gerekiyordu. Mutfağımızdaki beyaz tahtada : *Sabah 7'den sabah 11'e kadar antrenman.*

Saat sekiz buçuk ve o evde. Vücudumdaki her ses teli sert bir karşılık vermek istiyor ama ben onu görmezden gelmeye karar veriyorum. Ve evet, insan vücudunda sadece iki ses teli olduğunu biliyorum.

Etrafımda dönerken, ateşli bakışları üzerimde geziniyor ve kendimi eşleşen bir iç çamaşırı ve sütyen seti içinde bulmak için aşağı bakıyorum. Ona aldırmadan düz mavi önlüğü başıma geçiriyorum ve saçlarım yüzüme yapışıyor. Alt dudağımı dışarı çıkarıyorum ve bitene kadar fısıfları üflüyorum.

Devasa kollarını, kolları yırtık tişörtünün üzerine katlıyor ve doğru şekilde hareket ettiğinde oblik kaslarını ve pektoral kaslarının bir kısmını gösteriyor. Terden sıırılsıklam olmuş atleti göğsünün ortasına yapışıyor ve saat sekiz buçukta benim bütün gün yakacağımdan daha fazla kalori yakmış oluyor.

"Hâlâ benimle konuşmuyorsun, ha?"

Hayır.

Buruştur ve gülümse. Siktir et onu.

Saçlarımı bir tarafa çekiyorum ve ucunda altın sarısı olan uzun kahverengi saçlarımı örerek sol omzumun üzerinden sarkıtıyorum. Logan kapının çerçevesine iki kez vuruyor, sonra hafif adımlarla odasına girip kapıyı kapatıyor.

Öğle yemeğimi hazırladıktan sonra Hagan'ın Range Rover'ını alıp çocuk hastanesine gidiyorum ve gönüllüler için ayrılan yere park ediyorum. Parlak, güneşli bir gün ve hayallerimin gerçekleşeceği yer burası.

Gönüllü ofisi, beyaz duvarları ve koordinatörün masasının arkasında asılı iki posteri ile sıradan bir yer. Gönüllülüğün bir sonucu olarak meydana gelebilecek herhangi bir yaralanmadan hastaneyi muaf tutan ve daha yüzlerce gibi görünen evrakları dolduruyorum. Kışını kollamaktan bahsediyoruz - üniversite hastanesi büyük bir C ile kullanıyor.

Orta yaşlı kadın ayağa kalkmamı istiyor, bir fotoğraf çekiyor ve talep üzerine bir yaka kartı basıyor. Sanki bu adımları binlerce kez tekrarlamış gibi kolaylıkla bir kordona takıyor. Bu işi kendisi mi seçti, yoksa bu işe mi saplanıp kaldı diye merak ediyorum. Füme kahverengi saçlı çalışanın göz alıcı yeşil gözleri var ama cansız ve kola şişesi gözlükleriyle kaplı.

Bir harita çıkarıyor ve kalıcı kalemle Dr. Carter'ın ofisine giden yolu detaylandırıyor. "Çocuk kanadı eski bina ile yepyeni bir binanın karışımı, bu yüzden kafa karıştırıcı olabilir. Dr. Carter ve gönüllülük konusunda iyi şanslar." Sesi monoton, tek bir neşe belirtisi yok.

Üç saat süren işlemlerden ve uyuşturucu testi için bir kaba işedikten sonra ilk güne başlamaya hazırım. Kaygım düşük, muhtemelen çocuklarla çalışacağım için çok heyecanlıyım. Kız kardeşim Sarah Jane ve erkek kardeşim Reggie ile birlikte, kesinlikle taptığım beş yeğenim var. Ve bu hafta sonu Logan'ın kız kardeşinin evindeyken, kızı sürekli ona bakıp bakamayacağımı sordu.

Dr. Carter'ın kapısını çalıyorum ve içeriden sesler duyuyorum. Hemşirenin kapıyı açıp arkamdan dışarı çıkması birkaç dakika sürüyor. İtiraf etmeliyim ki, gönüllü stajyerliğim onaylanır onaylanmaz Dr. Carter'ı Google'da araştırmıştım. Kendisi uzun boylu, esmer ve yakışıklılığın timsali ve kanserli çocukları tedavi etme konusunda eşsiz bir özgeçmişe sahip.

Boğazını temizledi ve "Sen Harper Chatham olmalısın." dedi.

"Evet, efendim. Sizinle tanışmak ve en iyilerin altında eğitim almak bir zevk," diyorum ve Dr. Yakışıklı muzip bir sırıtışla beni şaşırtıyor. Logan'ı dinleyip *alttan* değil de *üstten* mi demeliydim?

Bir tablet alır. "Beni takip edin. Zaten viziteye geç kalıyorum, o yüzden birlikte yaparız."

Portföyüme çocuğun adını ve oda numarasını yazıyorum. Girdiğimiz her kapıda çocuklar Dr. Carter'ı görmek için can atıyor. O ne derse desin, gülümsemeleri yüzlerine yayılıyor. Notlarım, hastalıklarını akıllarından çıkarmalarına yardımcı olabilecek her şeyi içeriyor.

Jonah- Örümcek Adam'ı seviyor.

Evy- Amigo kız olmak istiyor.

Patience -Kireçli turtayı sever.

Aaron - Gitar çalıyor.

Luke - Dr. Carter'ı satrançta

yendi. Griffin- Futbolu seviyor.

Viziteyi bitirdiğimizde, benim için çıkış vakti gelmiş oluyor. Dr. Carter, terapistim hariç, tanıdığım tüm doktorlara kıyasla her çocukla çok fazla zaman geçiriyor. Ama yine de babam ona saat başına para ödüyordu.

Saat şu anda beş ve beyaz tahtada Logan'ın eve gitmek zorunda olduğu için daha uzun süre kalacağı yazıyor.

Logan-T 4-5.

Evde olmadığı sürece ne ya da olduğu umurumda değil ama kıyafetlerimi değiştirip bir çift koşu şortu ve bir atlet giyiyorum. Buzdolabına yöneliyorum ve üst rafta bir düzine ananaslı Jarrito'nun sıralandığını görüyorum.

Şişe açacağını bulduktan sonra metal kapağı bardaktan çıkarıyorum. Tanrım, çıkardığı sese bayılıyorum. Biz yatılı okuldayken Hagan çileğe bayılırdı, benim favorim ise ananastı. Kampüse yakın bir İspanyol restoranı vardı ve okulun öğle yemeği saatinde yürümemize izin verdiği iki yerden biriydi.

Hagan'ın Cape Cod Ligi'nde bu hafta sonuna kadar maçı yok, ben de ayakkabılarımı çıkarıp kanepeye uzandım. Tam onu aramak için ismine tıkladığım sırada telefonum çaldı ve arayan oydu.

"Hey."

O izin verir dışarı a iç çek . rahatlama. "Pekala, sen ses Chipper. Nasıl gönüllü müydü?"

"Doktor buna ücretsiz stajyerlik dedi ve istediğim her şey bu. Bu çocuklar. Aman Tanrım, hemen kalbimi çaldılar. Luke adındaki bu çocuk dokuz yaşında ve kendi yaş grubunda eyalet satranç şampiyonu."

"Bu harika, Hap. İyi bir gün geçirdiğini biliyordum."

Logan ve gizemli kadını merdivenlerden iniyor. Onun nesi var? Bir kişiyle bir kereden fazla seks yapmadığını söylüyor. Ayrıca kimseyle çıkmadığını da söylüyor. Yine de bu kadın iki gün içinde ikinci kez yatak odasından geliyor. Ayrıca kuru silinebilir tahtaya T harfi koymuş, bunun eğitim anlamına geldiğini söyledi.

Onu incelediğimi fark edince kanepede kayıyorum. "Oh, ve Hagan. Dr. Carter inanılmaz biri. Çok şefkatli bir hasta yaklaşımı var. Çocuklar onu çok seviyor."

Logan bir kereden fazla birlikte olduğu kızın arkasından kapıyı kapatır ve "Ona aldanmayın" diye uyarır.

Gözlerim kısılıyor, ona ters ters bakıyorum, sonra başımı sallıyorum. Onu nereden tanıyorsun ki demek istiyorum ama diyemiyorum çünkü ona soğuk davranmam gerekiyor.

"Her neyse, hepiniz kiralık evde misiniz?" Hagan'a sordum.

Kardeşim "Seni hoparlöre alıyorum" diyor. "Tamam."

"Evet, tam suyun üzerinde ve hava mükemmel. Nem yok. Bu akşam takımla bir araya gelip takılacağız. Yarın antrenmanlara başlıyoruz. Antrenman programını elime geçince sana gönderirim."

Arka planda Adalee bağırıyor, "Çok güzel. Logan'la aranız nasıl?"

"İyi. O benimle konuşmaya çalışıyor, ben de ona fırsat vermiyorum. Yani, mükemmel bir anlaşma olduğunu söyleyebilirim."

Hagan sesini alçaltır. "Hap, o harika bir adam. İyi geçinmenizi istiyorum. O benim en iyi arkadaşım ve seçtiği kelimelerin incitici olduğunu biliyorum ama o üzgün. Senin neler yaşadığını bilmiyor."

"Sen de ona söylemesen iyi olur Adalee. Siz ikiniz o aşırı büyümüş erkek fahişeyle nasıl en iyi arkadaş olabilirsiniz?"

Kardeşim kıkırdıyor. Kahrolası kıkırdamalar. "Beni kurtardığını ve bir şans hak ettiğini söylediğini hatırlıyorum. Senden tek istediğim arkadaş olman, tamam mı?"

Ayak parmaklarımı sehpaye sıkıştırıyorum, mutfakta dört yaşında bir çocuk gibi tavaları birbirine vuran Logan'a gözlerimi deviriyorum.

"Tamam. Elimden geleni yapacağım."

"Güzel, antrenman programımı gönderdim. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Uzaktan kumandadaki düğmelere basıyorum ama televizyonu açamıyorum. Menüde farklı HDMI girişleri için seçenekler çıkıyor ve hiçbir fikrim yok, bu yüzden *rehber* düğmesine basıyorum. Burası parlaklığı, doygunluğu ve diğer bir sürü saçmalığı seçtiğiniz yer. Denediğim her şey başarısız olunca, uzaktan kumandayı kanepeye fırlatıyorum ve yere düşüp kırılıyor ve pilleri dökülüyor.

Logan içeri girdi. "Hey, hey, hey. Burada ne yapıyorsun?" Benden yere bakıyor, kumandanın yere saçılmış parçalarını görüyor. "Çalışıyor mu?"

Onunla konuşmak istemiyorum, ama Hagan'a deneyeceğime söz verdim, işte gidiyorum. "Hayır."

Gördün mü? . Ünlü bir futbol oyuncusu olan Logan Warren'a iyi davranabilirim.

parçaları toplarken sonra yeniden birleştirirken dudakları düzleşiyor. Koltuğa oturuyor. "Sana nasıl çalıştığını gösterebilir miyim?"

Yüzümdeki sırtıma her şeyi anlatıyor ama ona cevap veriyorum. "Ben ."

"Oh, yapabilirsin, değil mi?" Gözleri gizli bir muziplikle dans ediyor.

Uzattığı elindeki evrensel kumandayı kapıyorum ve güç ifade etmeye çalışan gergin bir sesle soruyorum: "Göstermemi ister misiniz?" Sözlerim artık televizyonu çalıştırmaktan bahsetmediğimi ima ediyor.

Logan'ın boğazı düğümleniyor ve gözlerime odaklanıyor. Bakışlarını kestiğimde gözlerim ince, kraliyet mavisini atletik şortuma ve hemen altında yükselen sert çıkıntıya takılıyor. Nefesim kesiliyor.

Kocaman ve sık sık gelen ziyaretçisiyle seks yapmış.

İlk hamleyi yapmak için birbirimize meydan okurken aramızdaki hava patlıyor ve cızırdıyor. Nabzım hızla atıyor ve o önümde diz çökerken heyecanın sinirlerimi paramparça ettiğini hissedebiliyorum. Ellerini kalçalarımın üzerinde gezdiriyor. "Sana göstermek istiyorum," diye geveliyor.

Yüce İsa, bu ses. Bir şok tabancasıyla sersemletildim, parmak uçları uyluklarımın iç kısımlarında gezinirken, ara sıra varlığımın zirvesini sıyrırken tamamen Logan Warren'ın merhametine kalmıştım. Gözlerimi kapattığımda, parmaklarını içimde ve dilini merkezimde gezdirirken hayal ediyorum. Başparmağı şortumun üzerinde gezinirken hafif bir sıcaklık akıntısı şortumun astarına yayılıyor.

"Sen kötü bir kızsın, Harper. Daha seni öpmeden bile. Beni nerede istiyorsun? Aşağıda mı?" Islanmış astara daha sert bastırıyor, sonra başparmağını ağzıma götürüyor. "Yoksa yukarı mı?" Alt dudağımı aşağı çekip başparmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor.

Logan hakkında bildiğimi sandığım bir şey varsa o da hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığıdır. Eğer ağzını merkezime değıdirebilirim, eve dönüş yolu olmayan başka bir dünyaya taşınacağım. Vücudum onu istiyor. Zihnim onu istiyor. Ama-

"Umm," diye mırıldanıyor dudakları ağzıma değerken.

Beni öpüyor. Sen de öp, salak.

Ön kapı açılırken anahtar şingirtılarıyla kabaca bölünüyoruz. Logan ayağa fırlıyor.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve onu öpeceğime inanamıyorum, topa dönüşmek için birine ihtiyaç duymayan adamı.

"Hey, sana yardım edeyim." Logan diyor ki.

"Anladım, ama teşekkürler." Adamın sesi belli belirsiz tanıdık geliyor.

Otmaya devam ediyorum, yüzümdeki kızarıklığın geçmesini umuyorum çünkü bacaklarımın arasındaki ağrı geçmedi.

Logan ona gelmesini işaret ediyor. "Oda arkadaşımızla tanış."

Lacivert kanepenin etrafında yürüdüğünde gözlerime inanamıyorum. Yatılı okuldaki sevimli çocuk şimdi bir kolunda dövmeler olan bir adam. "Reed?"

Sekizinci Bölüm

LOGAN

"Harper. Şansın nedir?" Reed çantasını bırakmadan önce sordu ve çok beğenilen ağız becerilerimle hayranlık uyandırmak üzere olduğum kadını kollarına çekti.

Gülümsemesi genişler ve gözleri kısılır. Çok mutlu. "Bu harika. Burada ne yapıyorsun?"

"Burada yaşıyorum, seninle ve çocuklarla."

"Hagan biliyor mu?" de bakarak soruyorum. Omuz silkiyor. "Benden değil. Ben bilmiyordum."

Boğazımı temizlediğimde Harper'ı sımsıkı kucğından bırakıyor. Ben bırakmıyorum.

Ona dokunması ya da derimin altında yarattığı kaşıntı gibi. "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Birlikte yatılı okula gittik." Harper ellerini birbirine kenetliyor, ayak parmaklarının üzerinde sallanıyor.

Harika. Hagan gibi yatılı okulda okuyan bir çocuk daha olamaz.

-Alçakgönüllü ve asla parasından bahsetmeyen biri. Reed şimdiden başıma bela olmuş gibi hissediyorum.

"Oh." Beynim ona fırsat vermeden ondan hoşlanmama sebeplerimi sıralıyor.

"Senin odan soldaki boş oda. Arabanda başka var mı?"

"Arabam ya da ehliyetim yok. Ama Uber'de biraz daha var."

Aralarında inkar edilemez bir gerilim var. Biriyle çıktılar mı?

Dışarı çıkmadan önce ikisine bir ileri bir geri bakıyorum.

Şoför bana iki valiz daha verirken bagajı hızla kapatıyor ve hızla uzaklaşıyor. Ağaçların arasında duran yalnız bir fotoğrafçı fark ediyorum.

Sokağın karşısında.

Kendine bir hayat bul. Yapacak daha iyi bir işleri yok mu?

Fotoğrafımın çekilmesi her gün yaşadığım bir olay. Sınıfta bile birinin beni selfie'sine çekmek için döndüğünü görüyorum. Ama bir kız arkadaşım olduğunu açıkladığımdan beri, ki yok, spor ve eğlence dergilerinin profesyonel fotoğrafçıları beni şehirde takip ediyor ve evimin önünde kamp kuruyorlar.

Üst kattan kahkahalar yükseliyor, ben de bavulları merdivenlerden yukarı taşıyorum. Bir bavul uzundu ve onun hokey takımı olduğunu varsayıyorum. Harper'ı yatağında bağdaş kurmuş otururken buluyorum. Gülmekten yüzü kıpkırmızı ve bu Harper'ı partilerde konuşmayan Harper'a benzetmeden edemiyorum. Ya da bayılan Harper'la. Bu kız ailesiyle sessiz sinema oynayan ve Reed'in yanında tamamen rahat olan kız.

Ondan nefret etmemek zorlu bir görev olacak.

"Al bakalım. Başka bir şeye ihtiyacın olursa sormaktan çekinme," diyorum, yatağından kalkmasını umarak. Bakışlarımı Harper'a kilitliyorum ve kahkahası kesiliyor.

Reed sorar, "Bir şeyi mi böldüm? Özür dilerim, öylece içeri daldım. Koç bana anahtarı verdi ve antrenman yapacağını düşündüğünü söyledi. Hiç durmadığını söyledi."

Hızla ayağa kalkıyor ve yanımdan geçip ona doğru yürürken benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. "Reed, Logan bana kumandayı kullanma konusunda ders veriyordu. Her zaman yanlış şeyi seçiyor gibiyim... bilirsin, hayatımın tipik hikâyesi. Her neyse, beyler, izin verirsiniz, hastaneden kurtulmak için umutsuzca bir duşa ihtiyacım var."

Bir kez daha sarıldıktan sonra Reed, Harper'a "Okulda söylediklerim için özür dilerim" der.

"Uzun zaman önceydi ve sen beni aşağılamadan önce biraz eğlenmiştik." Sonra da odayı terk ediyor.

Kanım kaynıyor. Burada yaşadığım üç hafta boyunca bu kız bana ne yaptı? Elbette, önce onun hakkında fanteziler kuruyordum, ama Cumartesi gecesi

kıçıma tekmeyi bastı. Karamel gözleri beni arıyor, ona yardım etmem için sessizce yalvarıyordu.

Dışarı çıktığında Reed'e "Onun hakkında ya da ona ne söyledin?" diye sordum. "Sadece iyi sakso çektiğini söyledim."

Boğuluyorum. Bir kavanoz dolusu pamuk yutmuşum gibi hissediyorum.

Bu konuda o kadar umursamaz ki, tişörtlerini çıkarmaya devam ediyor ve çekmeceye yerleştirmeden önce katlıyor. Yatılı okuldayken ona oral seks yapmış. Çifte sikiş.

Belki de onu tamamen yanlış değerlendirmişimdir. Deste bize karşı yığılmış olsa da, onun çıkabileceğim biri olma olasılığını düşünmüştüm. Zihinsel bir artılar ve eksiler listesi yaptım.

Artıları:

Muhteşem bir kız.

Bana meydan okuyor.

Daha fazla eksisi var:

Hagan'ın kız kardeşi.

Beni hedeflerime ulaştırmaktan alıkoyacak.

Endişesini kontrol edemiyor.

Sözlerimle onu incitmekten ne kadar nefret etsem de, bunlar doğru. Eğer uzun vadede koluma birini takacak olursam, basın önünde dimdik ve kendinden emin durması gerekecek.

"Maç filmlerini izlemem gerekiyor. Mutfakta ders ve spor programlarımızı koyduğumuz bir takvimimiz var, böylece herkesin nerede olduğunu biliyoruz. Evimize hoş geldiniz."

Elini uzattı ve tokalaştık.

Koridordaki duş çalışıyor ve çatlaklardan şarkı söyleyen bir melodi süzülüyor. Şarkı söylüyor, en azından duşta. Buharla kaplı dizlerinin üzerinde mırıldanmasını çok isterdim.

Ev sahibi olmanın avantajı, yatak odamın kendine ait bir duşu olması, böylece içeri girip birini ovduğumda kimse bilmeyecek. Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Ama ne zaman ağzını bana sardığını ve dudaklarının hemen kenarında duran o seksi küçük beni düşünsem, Reed'in lanet olası sözleri aklıma geliyor. Üzerimdeki baskıyı atmam sonsuza kadar sürüyor... çünkü ona sahiptim. Dudaklarının ikisini de içime çekmeme bir santim kalmıştı.

Şu andan itibaren, Harper hakkında cinsel hayaller kurmak yok.

Harper'ın ailesi ve benim ailem buzdolabımızı en sevdiğim ev yemekleriyle doldurdular. Annem ve Kaylee, Nic'in İtalyan aile tariflerinden birini yaptılar ve bizim için fazladan bir tabak hazırladılar. Ben kremalı sarımsaklı tavuğu ve kavrulmuş mısırlı risottoyu ısıtırken Harper elinde bir yığın kitapla mutfığa geldi.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Bunlar ne için?"

"Gönüllülük için."

"Vay canına, ortalama bir insandan daha fazla gönüllü ve hiç eve gelmedim. bir yığın kitapla."

Sırıttıyor. "Muhtemelen birisi senin ödevini yapıyordur."

"Sözünü geri al. Ben akademik bir All American'ım, unuttun mu?"

"Nasıl unutabilirim ki? Övgülerinden bahsetmeyi hiç bırakmıyorsun. Ben omzumun üzerinden eğiliyor. "Tanrım, orgazm kokuyor... güzel. Nedir bu?"

Bu küçük hatayı fark etmediğimi . Yeni ev arkadaşımız ortaya çıkmasaydı ona yaşatacağım orgazm ateşini düşünüyor. Nefesi kolumun derisinde dalgalanırken içimdeki basınç artıyor. Neden bu kadar güzel kokmak zorunda?

"Risotto. yeni ısıtmama rağmen Kaylee, sakız gibi olmaması için karıştırmaya devam etmen gerektiğini söyledi."

"Herkeseye yetecek kadar var mı?"

"Evet, herkese yetecek kadar var." Göz kırkıyorum ve bir anlığına mini gamzelerini gösteriyor ve ardından şeftali rengi bir kızarıklık geliyor. Bunlar kardeşininkiler gibi kocaman gamzeler değil, sırtıttığında beliren minik girintiler sadece.

"Reed'i de

kastetmiştim." "Tabii,

kastettin."

Kalalarını sallıyor ve şimdi onun arka tarafını izliyorum - ki bu da
Ön taraf kadar sulu.

"Sen iflah olmazsın."

"Öyle diyorsun."

Çalışma odasından "Dur. Senden nefret ediyorum." Sonra tekrar ortaya çıkıyor.
Kemerli geçit.

Sadece tüylerini karıştırarak kurtulabilirdim - küçük huff ve puff'lar.
"Biliyorum."

Onu kızdırdığımda çenesini kaldırması ve ofladığında bakışlarının benimkilerle
arpışması içimde bilinmeyen duygular uyandırıyor.

Babam daha önce bana bir mesaj göndererek Harper'dan anlamlı bir şekilde
özür dileyip dilemediğini sordu. Annem ve babam lise aşıklarıydı ve
yaşadıkları zorlukları paylaşmamış olsalar da pek çok kez düşük noktalardan
bahsettiler. İki si de işleri batırmış. Babam da ikinci ligde bir okulda futbol
oynamıştı, Kentucky Stallions gibi bir şey değıldi ama sanırım kampüste
büyük adam olursanız, bedeniniz ne olursa olsun, bazen bu sizin başınıza
gelebilir.

Onu inciten sözlerim için gerçek bir özür diledim mi?

Annemin sözleri kafamda dönüp duruyor.

*Ödevinizi yapıp emin değılseniz, yapmamışsınızdır. Sifonu
ektiğinizden emin değılseniz, ekmemişsinizdir.*

Duygularınızı ifade edip etmediğinizden emin değılseniz, ifade etmemişsinizdir.

Bu cümleyi kaç kez duydum? Annem muhtemelen babama *"Logan'a özür
dileyip dilemediğini sordun mu?" diye sormuştur.* Emin olamayınca da bana
bir mesaj göndermiştir.

Harper'ı yalnız yakalamışken, söylediklerimi
düzeltmeliyim. "Hazır. Gel, benimle ye."

"Bu vakaları incelemem gerekiyor."

Daha önce akşam yemeğinden çok daha fazlasını paylaşacaktık ve şimdi benimle zaman geçirmemeyi veya medeni bir konuşma yapmamayı haklı çıkarıyor.

Tabağıma bir risotto koyarken, o tekrar içeri girdiği için düşünce trenimi kaybediyorum. Saçlarını aşağı doğru çekiyor, parmaklarını uçları daha açık olan kalın kahverengi saçlarında gezdiriyor. Ağır çekimde hareket ediyor ve bu hayatımda gördüğüm en seksi şey. Neden en iyi arkadaşımın kız kardeşi ve oda arkadaşım olmak zorunda?

"Varlığınla beni şereflendiriyor musun?" Omzumun üzerinden gizlice ona bakarak soruyorum.

Risotto'nun yanına bir parça tavuk koyup ona uzatıyorum. Mutfak eşyalarını ve peçeteleri alıp mutfak adama oturunca yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. Ben de onun yanındaki koltuğa oturuyorum. Genelde geniş bir bedenim olduğu için yemek yiyen diğer kişiyle aramda bir koltuk bırakırım ama bu sefer Harper'a olabildiğince yakın olmak istiyorum.

Risotto'yu ağzına atıyor ve çıkardığı uğultu aletimin yeniden uyanmasına neden oluyor. "Aman Tanrım" derken gözleri kapanıyor. Bu..."

Kremalı mı?

"Lezzetli. Reed'i almalıyım, yoksa hepsini yiyebilirim."

Tankını çekiştirirken koltuktan kalkıyor. Ya şimdi ya da asla, bu yüzden elini hafifçe kendi elime alıyorum. "Beni biraz yalnız bırakabilir misin?"

Ağırlığını hafifçe kaydırarak tekrar . Elini tutmaya devam ediyorum çünkü benimkinin içinde mükemmel bir his veriyor.

"Teşekkürler. Harper, özür dilerim. Her şeyi berbat ettim. Sadece Hagan'ı dinlemeliydim demek istedim. Belli ki o seni herkesten daha iyi tanıyor. Bana kaygılarından bahsetseydi, seni o duruma sokmazdım," diyorum başparmağımı elinin tersine sürterek.

Bana bakıyor ve bu kez gözleri kapandığında, "Benim kaygım senin sorunun değil," diyor. Sesi fısıltının sadece bir ton üzerinde.

Endişesine neyin sebep olduğu hakkında bilmek istediğim çok daha fazla şey var. "Bitirmeme izin verin. Davranışlarımdan sorumluluğunu üstleniyorum ve söylediklerimin

acı vericiydi. Kaba ve iğrençti. Özür dilerim."

Kirpiklerinden bir damla gözyaşı sarkıyor ve gözlerini kırptığında yüzünden aşağı süzülüyor.

"Reed içeri girmeden ve dudaklarım seninkilere değmeden önce patlayacağımı sandım." Başını başka yöne çevirdi. "Bana bak. Senden etkileniyorum ama bu bir yere varamaz çünkü senin sağlığını ya da kardeşinle olan arkadaşlığımı asla tehlikeye atmak istemem. Ya da seninle."

Doğrudan karamel kahverengi gözlerine bakıyorum, açık ten rengi çemberin dışındaki lacivert kenarı fark ediyorum. Beni onunkiler kadar heyecanlandıran bir çift göze daha önce hiç bakmamıştım.

Tabağına bakıp yemeğini karıştırırken yüzündeki renk siliniyor. "Özür dilediğiniz için teşekkür ederim. Sanırım odamda yiyeceğim."

Duygularım boğazımda düğümlendi ve ağzımdan çıkan tek şey "Harper, lütfen benimle yemek ye. Arkadaş olmak istiyorum."

Bana gönülsüz bir gülümseme veriyor. "Sana oda arkadaşlığından başka bir şey önerebileceğimden emin değilim." Harper tabureden kalkıyor ve merdivenleri tırmanıyor.

Az önce ne oldu öyle?

Dokuzuncu Bölüm

"Reed'i sakso çektiğin dedikodularını yaydığı nasıl affedebiliyorsun da beni affedemiyorsun anlamıyorum?" Logan sırtını duvara yaslıyor ve ellerini sert vücudunun üzerinde birleştirmeden önce işaret ediyor.

Başparmağıma çengel atıyor. "Bilgin olsun, on beş yaşındaydık ve Hagan ona haddini bildirdi - örümceklerden nefret eder. Şimdi, dışarı. Kirayı ben ödüyorum ve bu sana davet edilmeden odama girme özgürlüğü vermiyor."

"İçtenlikle özür dileyeli üç gün oldu ve o zamandan beri benimle neredeyse hiç konuşmadın. Sanki özür dilemek durumu daha da kötüleştirdi."

Tıraş olmamış ve saçları dağınık görünüyor. Yaz güneşi muhteşem kumlu sarı saçlarını aydınlatıyor. Saç telleri yüzünün etrafında kat kat parlarken, başka hiçbir şeyin parlak olmadığını fark ediyorum. Bu onu neden bu kadar etkiliyor?

Kendimi savunmam gerekirse, mesafemi korumak daha iyi. Ateşe benzin dökmek asla iyi bir fikir değildir. Hagan'ın iyi tarafında kalmak istemesini ve sınırlarımı daha da kötüleştirmek istememesini takdir ediyorum, ancak arkadaştan daha fazlası olarak keşfetmek istediğim bir bağlantımız var.

Ama bunun onu neden etkilediğini sormak yerine, elimden geldiğince büyük bir tavırla ona doğru yürüyorum çünkü Logan gibi kazananlar rekabetçidir ve kenara alınmanın ya da ikinci olmanın onların dünyasında yeri yoktur ve "Kenara çekilmeye alışık değilsin ve bundan nefret ediyorsun" diyorum.

Burun delikleri parlıyor. Kalbim hızla çarpıyor.

Çenesi sıkıştı. Karnım çırpınıyor.

Gözleri ihtiyaçla titriyor. Çekirdeğim yanıyor.

Büyük avuç içi boynuma dolanıyor ve beni yüzüne yaklaştırıyor. Parmakları kafa derime girerken ve ağır nefesleri beni sıcaklıkla örterken

"Sana meydan okuyorum."

diyorum. "Siktir."

"Çifte Köpek."

Logan'ın göğsü kabarıyor, kendisiyle savaşıyor. Bunu o başlattı ve ben de bitirmeye istekli olup olmadığını göreceğim. Çünkü her ne kadar ondan uzak durmak istesem de yapamıyorum. Onunla konuşmamak çok yorucu. Ona bakmamak ve bakışlarını kaçırmaya çalışmak.

Dudakları hareket ediyor ama kelimeler çıkmıyor.

Son denemem. "Üçlü Köpek." Logan Warren gibi bir adam üçlü köpek cesaretine karşı koyamaz. Bu onun erkekliğine karşı bir tik işareti olurdu.

Ve ben düşüncemi tamamlayamadan tuzlu dudakları dudaklarıma çarpıyor. Avuç içiyle beni sıkıca tutuyor. Ağzında keklik üzümü nanesi var ve dillerimizin arasında yuvarlanıyor. Bu acayip heyecan verici. Ayak parmaklarımın üzerindeyim ve o eğiliyor, böylece gerilmeme gerek kalmıyor. Ne kadar centilmence.

Logan diğer elini belime koyuyor ve parmakları beni sabit tutarken başparmağıyla karnımı okşuyor. Daha fazla baskı uyguluyor ve öpücüğe hükmediyor, bu öpücüğe doyamıyorum çünkü gırtlaktan gelen iniltisi içimde yuvarlanıyor.

Yarım saniye durup ağzımı keşfetmeye devam ederken gülümsediğini hissediyorum. Sonra kaynamayı yavaşlatıp dilini çıkarıyor. İçimden çığlık atıyorum. *Hayır, durma.* Ama dilinin yerine alt dudağımı dişlerinin arasından şefkatle çekiyor.

"Bunu ne kadar uzun zamandır düşündüğümü biliyor musun?" diye soruyor ama yumuşak, nemli ve hacimli dudakları şefkatle benimkileri sararken olduğu yerde sabit kalıyor.

Bu kadar iyi öpüşmesi adil değil. Dudaklarındaki kalp atışlarının sabit vuruşları beni ileri itiyor, ellerimin çıplak yanlarda kaymasına izin veriyorum. Ellerini boynumda gezdirirken geriliyor ve ben her bir kasın iniş çıkışlarını hissediyorum. Logan dudaklarımı bırakıp gözlerimin içine bakarken iri elleri boynumun uzunluğunu okşuyor. "Beni düşünerek mi kendinden geçtin? Kaç kere..."

Vücuduma yaslanan 1.80'lik adam kampüsün oyun kurucusu ve playboyu. "En iyi cümle bu mu?" Kelimelerim dudaklarında uzanıyor.

Başparmaklarını yanaklarıma götürüyor, parmaklarını saçlarımin arasında dolaştırıyor. Bu kez ukalaca bir karşılık vermiyor, onun yerine sesi sakın, alçak ve ciddi. "On yedi yaşımdan beri mastürbasyon yapmadım çünkü buna ihtiyacım yoktu... sana kadar."

Gözleri berrak ve antrenman rejiminden dolayı sarhoş ya da sersemlemiş gibi görünmüyor.

"Bana deliymişim gibi bakmayı kes. Seni göğsüm yanacak kadar çok istemek delilik değil. Bacaklarının bana sarıldığını hayal etmek."

Kenarları yırtık beyaz tişörtünü başının üzerinden çekiyorum ve beni tembel, kışkırtıcı bir gülümsemeyle ödüllendiriyor. Beni karnının üzerinden göğsüne doğru yönlendirirken parmakları bileklerimi sarıyor.

Parmaklarım meme uçlarında gezinirken yüzüne güneşin öptüğü bir renk yayılıyor, göğsünden alçak bir hırıltı çıkıyor. Beni kaldırıyor ve bacaklarımla gövdesini çevreliyorum. Bir kez daha ağzıma yüzde yüz dikkatini veriyor. Merkezimi onun karın kaslarında gezdiriyorum. Sıkı ve çok belirginler ve çok ihtiyaç duyulan sürtünmeyi sağlıyorlar.

Yuvarlanıyorum ve şortum ıslanana kadar pelvisimi onun karın kaslarına doğru itiyorum. Beni biraz alçaltıyor, böylece başı kapalı girişime sürtünüyor. İkimizin de üzerinde şort olmasına rağmen, sürtünme bizi sınıra doğru sürüklüyor. Kıyafetlerinin geri kalanını yırtmama saniyeler kaldı.

Parmakları şortumun astarının altına giriyor ve iki parmağı dikiş yerimden kayıyor. Daha önce hiç kimse ön sevişme sırasında beni tutmamıştı. Gücü ve parmak becerileri birinci sınıf. Sularımı yayarak arkadan öne doğru dokunmayı keşfediyor. Daha hızlı hareket ettikçe kaygan sesler başımı döndürüyor, sonra bir parmağını içime sokuyor. "Ohh." Parmakları uzun ve geniş. Başını boynumun ortasına eğiyor, dişliyor ve şimdiden benim kadar sert nefes alıyor.

Seksin neden olduğu sersemliğimden bir şangırtı sesiyle kurtuldum. Logan geri çekildi. "Reed evde mi?"

"Bilmiyorum. Beyaz tahtada hokey yaz müsabakası olduğu ," diyorum omuzlarımı silkerek, bunun bitmesini istemiyorum.

Tereddüt ediyor, umarım üçlü köpek cesaretimize devam etmek istediği içindir. "Kontrol etsem iyi olur."

"Kimse zorla girmiyor. Eğer öyleyse, bu onların ilk seferi olmalı."

Islak dudakları boynumu büzüyor. "Eğleniyor musun?" Sonra ayaklarım yere değerken göbeğimi sert vücudunun üzerinde kaydırıyor.

Logan köşedeki pembe ve yeşil desenli golf şemsiyemi kapıyor.

"Beni bir şemsiyeyle mi kurtaracaksın? Ver şunu bana. Gözümü çıkaracaksın diye korkuyorum." Yarı şaka soruyorum. Cidden, o bir mega adam. Bir metre on santimlik saf kas, altın yelesi ve milyon watt'lık bir gülümseme. Bir de becerikli parmakları var. Erkek ya da kadın, davetsiz misafiri izinde durdurur.

"Oh, bir şeyler dürteceğim. O güzel küçük kafan bu konuda endişelenmesin."

Takındığı sırtış, tam bir gülümsemeden daha güçlüdür. Yaramaz düşünceler, cinsel imalar ve bunları destekleyecek dudaklar vaat ediyor.

Alt kata iniyoruz ve sanki tavalar seramik zemine çarpıyor ya da cam kırılıyor gibi sesler geliyor. Eminim o kişi bizi duymuştur. Logan tam 200 kilo.

Kolunu uzatıyor, bir eliyle beni korurken diğer eliyle de şemsiyeyi tutuyor. Köşeyi dönüp mutfığa girdiğimizde bir şey odanın içinde uçuyor, duvara çarpıyor ama kırılmıyor. Durmasını izliyorum. Bir Stallion hokey seyahat kupası.

Logan doğruldu ve bana şemsiyeyi uzattı. "Reed, ne halt ediyorsun?"

Reed sanki onu korkutmuşuz gibi gözleri kıpkırmızı ve şişkin bir şekilde sağa sola sallanıyor. Tencere ve tavalar mutfığa saçılmış ve ocağın üzerinde asılı duran demir tencere askısı yerinden çıkmış.

"Yemek yapmaya çalışıyorum ama tencere tava yağıyor," diye şaka yapıyor cızırtılı bir sesle.

Logan'ın etrafından dolanıyorum ve elini atarak beni olduğum yerde durduruyor. Korumacılığı beni çok tahrik ediyor. Arkama baktığımda Logan başını sallıyor.

"Oh, güzel. Yedi çeşit yemek yapmak istiyordum ve şimdi tüm tavalar dışarıda kaldı," diye şaka yapıyorum.

Göğsüne yayılmış büyük boy bir takım süslenmiş gri bir tişört giyen Reed karşımıza çıkıyor. Omzunun ve yakasının sağ tarafında kan lekeleri var.

"Neden evdesin?" Reed sorar, ses tonu keskinlik ve biraz da düşmanlıkla doludur.

Logan yutkunur. "Ben mi? Aynı soruyu ben de sana sormalıyım." Beyaz tahtayı işaret ediyor. "İki saat daha antrenmanda olman gerekiyor."

"Senin de antrenman yapıyor olman gerekiyordu ama görünüşe göre eve erken gelmek için iyi bir sebebin var." Gözleri Logan ve benim aramda gidip geliyor.

Hiç tereddüt etmeden araya girdim. "Reed, kesinlikle saçmalıyorsun. Logan benim ligimin yakınında bile değil. Medyayla arası berbattır ve spot ışıklarının altında olmaktan nefret eder." Tüm içtenliğimle kıkırdıyorum. Amacım Reed'in dikkatini Logan'la aramızda romantik bir ilişki olduğuna inanmasına neden olan düşünceden uzaklaştırmak. "Madem hepimiz buradayız, neden birlikte yemek yapmıyoruz?"

Logan dudaklarını ağzının içinde büzüyor. "Film izlemem ve toplanmam gerekiyor. İki günden az bir süre içinde ayrılıyorum." Birkaç tava alıp tezgâhın üzerine koyuyor. "Bu dağınıklığı düzelttikten sonra."

Gürleyerek odadan çıkması kafamı karıştırdı. Şakama mı kızdı? Kaliforniya'ya gitmek zorunda olduğu için üzgün mü? Hayır, olamaz çünkü Logan Warren'ın tek umursadığı şey futbol. Buraya taşınmadan önce Hagan ve Adalee bana defalarca onun kimseyle çıkmadığını söylemişlerdi. Partilerde takılıyor ama daha fazlasını yapmıyor. Büyük ihtimalle, Logan istediğini elde edemedi.

Ben de bilmiyordum.

Onuncu Bölüm

LOGAN

Kulübeyi karıştırdıktan sonra tornavidayı ve matkabı buluyorum ama mutfığa geri döndüğümde Harper ve Reed yemek pişiriyor. Reed onun kolunu dürtüyor, o da kıkırdıyor. Onun yanında çok rahat ve ben anlamıyorum. Belki de arkadaş olarak açılmadan önce biriyle bir geçmişe ihtiyacı vardır. Yirmi dakika kadar önce oldukça iyi açılıyordu ama bu onun bedeniydi.

Sahte randevumuzdan önce Harper ve ben evde Hagan ve Adalee ile takıldık ve bu şakalaşmalar hoşuma gitti. Birbirimizi oda arkadaşı olarak tanımaya başlamıştık ama ona bir arkadaştan farklı gözlerle bakmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Onu televizyonda gördüğümünden beri hayalini kuruyordum, bir şekilde hayatımda önemli olan şeylere odaklandım -Futbol, hayırseverlik ve akademisyenlik.

Altı haftadır burada yaşıyor ve son iki haftadır dünyam ekseninden kaymış durumda.

Ağır aletleri tezgâhın üzerine koyduğumda Harper soruyor: "Demek döndün. Film izlemeyi bitirdin mi?"

"Hayır, yemekten önce tava rafını tamir edecektim."

"Pastırmalı peynirli makarna yapıyoruz."

Sadece düşününce bile burnum kırışıyor. Bu iki yiyecek tek başlarına inanılmaz ama birlikte o kadar da değil. "Bu iğrenç. Hayır, teşekkür ederim."

Reed'in telefonu bir çöp kamyonundan daha fazla ötüyor. Önce duymazdan gelir ama sonra almak için odanın diğer ucuna doğru yola koyulur. Telefonunu kulağına götürerek, "Alo" diye cevap verir. Sonra ön kapıdan çıkar.

Harper sorar, "Sana meydan okusam bile denemeyeceğine emin misin? Yoksa sana iki ya da üç kez daha mı meydan okumam gerekecek?"

Aramızdaki flörtöz anlar bugün her yerde uçuşuyor. Beni istiyormuş gibi davranıyor, ama sadece seks için, buradaki diğer kızlar gibi

Kampüs. Buluşmamızdan bu yana kendine güvendiği tek zaman libidomuzun söz konusu olduğu zamanlar. Onun dışında Reed etrafta olmadığı sürece benden kaçıyor. Şu an kafam çok karışık. Tek düşünebildiğim o.

Hagan dün gece aradı ve nasıl olduğunu sordu, benim dürüst cevabım ise "Nereden bileyim? Özür dilemeden önce beni daha çok seviyordu."

Eğer bu meydan okumayı kabul eder ve karıştırılmaması gereken iki yiyeceği yersem, o zaman bana sadece meydan okuyarak söylediği her şeyi yaptırabileceğini bilecek. Kaşıkla üç kase çıkardı ve birini bana uzattı. Dolaba yaslanıp domuz pastırmasını lavaboya atarak yiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Pastırmayı
çıkarıyorum."

"Ama bu pastırmalı mac-n-cheese. Benim favorim." diyor dudaklarını bükerken gümüş kaşığın üzerine koyar ve peynir dolu kabukları ağzına götürür.

"Tanrı'nın yeşil dünyasında annenin bunu pişirmesine imkan yok. O mükemmel oyun gecesi şekerli kurabiyelerinin yapımcısıdır."

Ağzını tıka basa dolduruyor; sanırım amacını kanıtlamak için. "Bilgin olsun, bunu yatılı okuldayken Velveeta yerine gravyer peyniri kullanarak yapmıştım. Birkaç parça domuz pastırması alır, minik parçalara ayırır ve hepsini karıştırırdım. Çok lezzetlidir."

"Ne zaman yatılı okuldan bahsetseniz, bir insanın gitmek isteyeceği bir yer gibi gelmiyor. Anlamıyorum. Ailen neden süslü bir yatılı okul için para ödesin ki? Hagan ve sen normal görünüyorsunuz. Hagan ailenin her zaman ilgili olduğunu söyledi."

Çiğnedikçe sincap yanakları gittikçe küçülüyor. Çok şirin. Cevap vermek için ağzını açıyor ama hemen kapatıyor - çok fazla makarna. Bir parmağını tutarak beklememi işaret ediyor.

Parmaklarımı masaya vurup bekliyorum.

"Hagan ve ben üstün yetenekliydik ve mevcut okulumuzda ihtiyacımız olanı alamıyorduk. Banning Hazırlık Akademisi, tutkunuzu bulabilmeniz için daha fazla STEM sınıfı ve uygulamalı eğitim sunuyordu. Sanatı sevdim

ve bilimleri. Hagan matematik ve fen bilimlerini severdi. Bu bizim için iyiydi." Bir ayağını diğerinin üzerine koyarak duraklıyor.

Onu Hagan'a daha bağımlı hale getirdiği için mi yatılı okuldan çıkarıldılar?

Sadece üç yıl katıldık ve ailemden birileri her hafta sonu oradaydı. Ya da bir saatten biraz fazla uzaklıkta olduğu için eve giderdik. Ailelerimiz bize en iyisini vermek istiyordu ama Harvard'a girmenizi sağlayacak notlar bekliyorlardı."

"Peki neden ikiniz de Harvard' gitmediniz?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Harper alametifarikası olan dudaklarını yana bükme hareketini yapıyor. Kardeşi de her zaman aynı ifadeyi takınıyor. "Çünkü Hagan Illinois State'te beyzbol oynamaya gitti ve ikimiz de biliyoruz ki Hagan nereye giderse ben de oraya giderim." Zemini incelerken gözlerini hüznün kaplıyor.

"Bir Ivy League okuluna başvurdu mu?"

"Hayır, bir nedeni yoktu. Ailemi her şeyden çok seviyorum ve onlara yakın olmaya ihtiyacım var."

"Yani geçen yıl Illinois'de kalman çok mu büyük bir olaydı?" Başını sallıyor.

"Şaka olsun diye soruyorum, Harvard ya da Princeton'a kabul edilebilir miydin?" diye sordum.

Burnu bir tarafa doğru çekiliyor ve bu çok sevimli. Eğim hafif ama ucunda yükseliyor. "Muhtemelen. Mükemmel bir SAT puanım var."

"Kapa şu lanet çeneni. Sen ciddi misin?"

Başını onaylarcasına sallarken güzel zeytin rengi teni pembe şeftali rengine dönüşüyor. Lanet olsun. Zeki olduğumu sanırdım ama o kadar da zeki değilmişim.

"Hagan'dan daha mı yüksek puan aldın?" "Evet, az farkla."

Lisedeyken yüksek IQ'ya sahip insanların nasıl çalıştığına dair bir grup projesi yapmıştım. Lanet mi yoksa mu? Araştırmamızda, yüksek IQ'ya sahip insanların,

Özellikle de dahi seviyesindekiler kaygıya yatkındır.

Haddimi aşmak istemediğim için ağabeyine sormadan kaygılarının ne zaman başladığını öğrenmeye çalışıyorum. Şımarık tavırları ve karşı konulmaz fiziğiyle ilgimi çektiği için onu daha yakından tanımak zorunda hissediyorum. Sanatsal gözlerinden ve dudaklarının hemen arkasında gizlenen ince gülümsemesinden bahsetmiyorum bile.

Su musluğunu açıyorum, kasemi duruluyorum ve bulaşık makinesine yerleştiriyorum. "Teşekkürler, en son ne zaman kutu makarna ve peynir yediğimi hatırlamıyorum."

Bitirdiğimde, vücudunun sıcaklığını yanımda hissediyorum. Önüme uzanıyor, kasesini temizliyor ve kokusu duyularıma sızıyor. Harper Chatham sikimin canlanmasına neden oluyor. Ona doğru bir santim hareket ediyorum ve kasıklarına süründüğünde elektrik çarpmış gibi hissediyorum.

Bakışlarımız çarpışıyor ve her parçam onu yatağıma atıp başladığımız şeyi bitirmek istiyor ama yapamıyoruz. Reed'in kesmesi iyi oldu çünkü bu ne ikimiz ne de oda arkadaşlarımız için adil değil. Kimse flört eden insanlarla yaşamak istemez. Yani düzüşen. Ama parmaklarım yüzüne mıknaş gibi yapıştı. Ağzının köşesinde küçük bir peynir damlası var. Başparmağımla siliyorum ama aptal gibi orada durmak yerine daha fazlasını istiyorum.

Onun gözleri de benimkiler gibi kararsızlıkla dönüyor. Ama her normal üniversite öğrencisi gibi, sahip olmamamız gereken şeyleri istiyoruz. En iyi arkadaşımın kız kardeşi, oda arkadaşım ve ilgi odağı olamayan bir kız.

Aramızdaki mesafeyi açıyorum. Dudakları beklentiyle kıpırdıyor ve bu sefer üst dudağını kendi dudağımın arasına alıyorum, sonra da alt dudağını, tekrar tekrar döndürüyorum. Tanrım, bunu bütün gece yapabilirim. Ağzıma onunkinden uğultulu bir inilti düşüyor ve onu bütününüyle yutuyorum. Kendimi bacaklarının arasına sıkıştırdığımda, elleri gömleğimin altından kayıyor ve üzerimde izini bırakıyor.

Reed'in mutfığa geri döndüğünü duyuyoruz ve birbirimizden ayrılıyoruz. Harper göze çarpmamak için benden uzaklaşıp ocağa doğru kaydı.

"İyi haber, parti veriyoruz." Reed'in gözlerine yeniden hayat geldi ve daha iyi bir ruh halinde görünüyor.

"Parti yok."

"Evet. Senin için bir veda partisi düzenliyoruz. Her şey hazır. Arkadaşlarımız yolda. Mac şehirde bulunan futbol ve beyzbol takım arkadaşlarına bir grup fotoğrafı gönderdi."

Harper'ı odama götürüp önden ve arkadan, üstümden ve duvara yaslayarak kıvrımlarını keşfetmek istiyorum. O kadar çok ağrıyor ki görmezden gelmek çok zor.

"Tamam. Ama bütün gece değil."

Reed telefonunu çıkarıyor sanki tüm ülkeyi davet ediyormuş gibi telefona dokunuyor.

Yanımdaki kızla hiç yalnız kalamayacağım için sinirlenerek, "Tava rafını tamir etmem gerek" diyorum. Masadan aletleri aldım.

"Oh, yani şimdi de becerikli bir adam mı oldun?" diye soruyor.

Akülü elektrikli matkabı aldım, doğru boyuttaki matkap ucunu taktım ve düğmeye basarak metalin önümde vızıldamasına izin verdim. "Aletlerim konusunda çok becerikliyimdir."

"Kendini çok beğenmişsin," diyor muzip bir sırıtışla.

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Sanırım haklı olduğumu biliyorsun ve aletlerimin seni delip geçmesini bekleyemezsin."

"Gelmiş en kötü tavlama cümleleri."

Hagan'la geçirdiği anları anımsatan bir kahkaha krizine giriyor. Bu, varlığının derinliklerinden yayılan gerçek, içten bir kahkaha. Ses tonundaki sıcaklık ruhumun derinliklerine sızıyor.

Kısa süre sonra ev arkadaşlarla ve tanıdıklarla dolar. Bazı hokeyciler ve bir sürü güzel kadın burada. Futbol takımından birkaç takım arkadaşım ve beyzbol takımından Hagan'ın birkaç arkadaşı var. Hepsisi de yanlarında kız getirmiş.

Mavi plastik bardağımla duruyorum - hiçbir koşul altında Kentucky Stallions'ın kırmızı bardak kullanmasına izin verilmiyor çünkü ezeli rakibimiz kırmızı. Oyuncu üstüne oyuncu beni arkadaşlarıyla tanıştırıyor, sanki Kampüs'ün vaftiz babasıymışım gibi bana takılmayı teklif ediyor. Tüm bunlardan çok yoruldum. İltifat edilmekten bıktım. Sahte sohbetlerden bıktım ama gülümsüyorum, bardaklarını tokuşturuyorum ve kibarlık olsun diye bir içki alıyorum. Bazen son sınıf olmak berbat bir şey.

Bir yanım, geri dönmek yerine NFL'ye gitmem gerektiğini içten içe biliyor. Ancak hedefim her zaman ulusal bir şampiyonluk kazanmaktı ve bu hedefime ulaşamadığım için buradayım.

Üniversiteye dönmemin Hagan'ın kız kardeşinin buraya taşınmasıyla da bir ilgisi var mıydı? Kesinlikle var. Hagan birkaç ay önce bana teklif eder etmez, onu yanımda görmek için sabırsızlanmaya başladım. Buraya geldiği ya da Kodiaks maçlarından birinde televizyonda gördüğüm zamanlardaki tüm zihinsel imgelerini tüketmişim.

Evin içinde yürüyorum, sırtıma tokatlar ve yumruklar yiyorum ama Harper'ı bulamıyorum. Sonunda arka bahçeye çıktığımda, uzun bir bacağını dizinin üzerine atmış bir kamp sandalyesinde oturuyordu. Bacağı canlı, dinlerken hızla ileri geri hareket ediyor.

Ona doğru giderken, kardeşinin takım arkadaşı Javen yanına bir sandalye çekiyor ve ona bir içki uzatıyor. Tepkisi beni şok etti. Bardağın içine bir göz atıyor, kokluyor ve ona geri veriyor. Partilerdeki çoğu kız içki kabul eder, kabul etmemeleri gerekse bile. Bu baskıya boyun eğmediği için onunla inanılmaz gurur duyuyorum. Yine de huzursuz görünüyor.

Ona doğru adım atarken, Javen'in şöyle dediğini duyuyorum: "Neden bu kadar gerginsin? Hagan çok dışa dönük. Takım arkadaşımın kız kardeşine randevu ilacı vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Harper kollarını kavuşturuyor. Vücut diline bakılırsa ilgilenmiyor. "Hayır, öyle düşünmedim. Limonata sevmem."

Limonata yok. Anladım.

Javen başını sallayarak ayrılıyor. O kadar da ilgili görünmüyordu - muhtemelen Hagan'la yakınlaşmak istiyordu ama bana söylenene göre Harper oda arkadaşlarına ve takım arkadaşlarına kapalı. Konu Harper olunca, Hagan'ın söylediklerini dinlemekte zorlanıyorum.

Harper'a ulaşmadan önce, ikinci sınıf öğrencisi Lawrence beni durduruyor. Kız arkadaşıyla el ele tutuşuyor, ki bunu nadiren fark eder ya da önemserim. "Hey, seni kız arkadaşım Stella ile tanıştırmak istiyorum."

Başımı salladım ve ona yarım bir gülümseme verdim. "Merhaba, tanıştığımıza oldum." "Bu da Breanna. Yakınlarda yaşıyor."

Kolumu tuttu. "Ailem Logan Warren'ın evinde olduğuma asla inanmayacak." Beni dirseğimden tutup bahçenin köşesine sürükledi. Breanna'nın omuz hizasında sarı saçları var ve dümdüz. Saçlarının arasından hafif bir esinti geçerken uçları düz kenarlı bir usturayla kesilmiş gibi görünüyor. O da Adalee gibi minyon.

"Jimnastikçi misin?" diye sordum. "Hayır, neden?"

Gözlerim çok güzel olan vücudunda geziniyor. Saçlarının daha kısa olması dışında, kampüsteki neredeyse diğer tüm kızlara benziyor. "En iyi arkadaşlarımdan biri burada jimnastikçiydi. Yeni mezun oldu. Benzer bir vücudun var."

Bana kocaman gözlerle bakıyor. "Bu bir iltifat mı?"

Omzumun üzerinden şöyle bir bakıyorum, Harper şu anda belki on kişilik bir grubun içinde duruyor. Tanımadığım bir adam elini onun sırtına koymuş. *Hay sikeyim.*

"Beğenilmeyecek ne var?" Vücudunu incelerken flört etmiyorum - bu kelimeler ağzımdan otomatik olarak çıktı. Güzel bir vücudu var ama umurumda değil. Kendime çeki düzen vermeliyim.

"İstiyor musun?" Eli kolumda geziniyor.

Bir kez daha omzumun üzerinden bakıyorum. Harper adamın dokunuşundan kaçıyor gibi görünüyor. Daha önce kimse bana böyle bir şey yapmamıştı ama bunu hatırlıyorum.

Breanna'nın eli kasıklarına düşüyor, Harper bahçeyi tararken aynı anda yumuşak sikimi sıkıyor ve ağzı hafifçe . Gözlerim Breanna'nın eline .

"Hayır, affedersiniz."

Aletim kolay bir yatıştan vazgeçmemi umursamadı. Avluyu adımlarken o da yanımdaydı. "Çek ellerini onun üzerinden" dedim.

Harper geri çekilirken bana bakıyor. Aralarına girdim. "Bir ipucu alamaz mısın? Kibar davranıyor, seni arkadaşlarının önünde utandırmamaya çalışıyordu ama sen ona dokunmaya devam ettin. İki kez uzaklaştı ve ellerini üzerinde istemedi. Partimden defol."

Ellerin belime dolandığını hissediyorum ve Harper olduğunu düşünerek rahatlıyorum, ancak gözlerim düştüğünde eller küçük ve yüzükler onu örtüyor

Parmaklar.

"Hadi bebeğim. Odana gidelim," Breanna en boğucu sesini kullanıyor ve bu da sinirlerimi bozmaktan başka bir işe yaramıyor.

Tam arka kapı arkasından çarparak kapanırken Harper'a doğru bakıyorum.

"Gördün mü bebeğim, o seni istemiyor. Ben senin tüm ihtiyaçlarını karşılayabilirim," diyor ve tüm kelimesini uzatarak sonuna bir dil yuvarlaması ekliyor. Bu kesin şeyden uzaklaştığıma inanamıyorum.

Kollarından kurtuluyorum ve eve doğru üç uzun adım atıyorum. Reed kolunu ona doladığında Harper kalabalığın arasından sıyrılıyordu. Onu yukarı çıkarıyor ve artık peşinden gidemiyorum. Eğer gidersem Reed bunu öğrenecek ya da en azından Harper'la olan ilişkim hakkında sorular soracak, çünkü bunu gözlerimde görecektir.

Merdiven boşluğunda dolanırken, aklım üst katta olup bitenlerde olsa da herkesle havadan sudan konuşuyorum. Harper Reed'e bağlanıyor ama bu arkadaşlıktan öte bir şey mi? Adam mı onun odasında, yoksa kadın mı onun odasında?

Hücum yan oyuncularımın Eli içeri girdi. "Hey, Tennessee'deki evine gittiğini sanıyordum?" diye sordum.

"Evet, ama veda partini kaçıramazdım. Seninle antrenman yapmak için Kaliforniya'ya gitme konusunu konuşmak istedim."

Eli'nin ailesi Tennessee'nin doğusunda kırsal bir bölgede bir karavanda yaşıyor. Özel antrenörler ve eğitmenler için paraları yok ama ailesi A sınıfı. Hiçbir iç saha maçını kaçırmıyorlar ve deplasman maçlarının çoğuna geliyorlar. O doğal yeteneğin mükemmel bir örneği ve kocaman ve altın gibi bir kalbi olması da buna yardımcı oluyor.

"Bak sana ne diyeceğim. İkimiz için de NIL anlaşması yapacağım ve sonra bir haftalık eğitim ayarlayabiliriz. Kaliforniya'da olmanı çok isterim ve ailemin seni sevdiğini biliyorsun."

"Beni seviyorlar çünkü üç yıldır seni güvende tutuyorum." Kıkırdıyor.

Sırtına tokat atıyorum. "Doğru."

"Yeni çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak.

"Emin değilim. Onlarla vakit geçirdikten sonra daha fazlasını öğreneceğim. Rotaları bağımsız olarak belirliyorduk ama sanırım bunalmış durumdalar. Liselerinde en büyük ve en hızlı çocuklar onlardı, şimdi ise çoğu en küçükler. Savunmada Pearse olmadan çok fazla sayı atmamız gerekecek."

O da kabul ediyor ve konuyu değiştiriyor. "İnternette ayaklarının dibinde diz çökmüş bir kızın fotoğrafını gördüm. Kız arkadaş, ha? Bu hiç beklemediğim bir şeydi."

Bilin bakalım merdivenlerden kim iniyor? Harper. Kalın yelesini kulağının arkasına itiyor ve gözleri benimkilere kayıyor.

Eli mırıldanıyor, "Bu doğru. Bir kız arkadaşın var." Ağzı açık kaldı.

Başka hiçbir zaman bir kız arkadaş istemedim, ama Harper'la sahte bir şekilde çıkmak en fazla yaklaşmak istediğim şey. "ok güzel bir kız. Öyle değil mi? Ama hayır, o benim oda arkadaşım. Hagan'ın kız kardeşi. Stallions dlleri için sahte bir randevuyu kabul etti."

Bir kahkaha ile birlikte bir hava üfledi. "Bu garip olmalı. Hagan kızdı mı?"

"Hafifçe söylemek gerekirse. Kızlara müsait olmadığım fikrini vermeye çalışıyordum." Eli başını ne eğdi. "Basın hâlâ sizin bir çift olduğunuzu düşünüyor."

"Sanırım. İlgilenmemeye alışıyordum. Ama teşekkürler, az önce bana fikir." Harper'ın arkasından gizlice yaklaşıp kollarımı ona doluyorum ve "Kız arkadaşım nasıl?" diye soruyorum.

Kafasını o kadar hızlı çeviriyor ki, boynunu kırmış olabileceğinden korkuyorum. "Ben..." Sonra kulağıma fısıldıyor. "Yine mi rol yapıyoruz?" Omuzları düşüyor ve ağzından yumuşak bir i çekiş çıkıyor.

"Evet."

Çünkü ben yokken ona tek bir erkeğin elinin değmesini istemiyorum ve ağabeyi ve ben şehir dışındayken onu güvende tutmanın tek yolu bu. Eğer bu adamlar onun müsait olduğunu düşünürlerse, akbabalar gibi etrafında dolanırlar.

Ve izin verilen tek akbaba benim.

On Birinci Bölüm

HARPER

Ben çocuk hastanesindeyken gitti, erkek arkadaş ama.

Dün gece Logan yatmaya gitti ama beni onu takip etmem için davet etmedi. Antrenman konusunda ciddi ve sabahın altısı erken geliyor. Ben de bir tane daha Day Breaker - sert maden suyu - almak için bodrumdaki buzdolabına gittim. Sonra biri beni yanındaki küçük banyoya itti ve kapıyı kilitledi. Kapıyı defalarca çaldım ama kimse beni kurtarmadı, sahte erkek arkadaşım bile.

Neden telefonumu odamda bıraktım?

Işık çalışmıyordu ve dışarıdan bir tür mandal olmalı çünkü dışarı çıkamıyordum. Gözyaşları ve panikle kendimi tükettim ve uykuya daldım. Saatler sonra, bir topun içine kıvrılmış olarak uyandım.

Logan haklı. Bırak başka bir şeyi, onunla sahte bir ilişkiyi bile kaldıramam. Beni banyoya kilitleyen kesinlikle bir kızdı çünkü topuk sesleri duydum. Doğaçlama bir üniversite partisinde topuklu ayakkabı mı? Saçmalık.

Uyandıktan kısa bir süre sonra Reed beni buldu. Sanırım Logan eğitim için uyandığında ben uyuyordum.

Duş almak ve ücretsiz stajıma gitmek için sadece yirmi dakikam vardı. Ve oraya vardığımda hastalardan başka bir şey düşünecek zamanım yoktu.

Çilek sarısı saçlarıyla çok tatlı bir kız olan Evy bugün ameliyatta. Dr. Carter, ziyaretçi doktorların, öğrencilerin ve tıp basını mensuplarının çeşitli öğrenme tekniklerine tanıklık edebilecekleri ve bunları belgeleyebilecekleri özel bir pencereden gözlem yapmama izin veriyor.

Birden, defibrilatörü almak için döndüğünde hemşirenin gözlerindeki bakışı görüyorum.

Evy çöküyor.

Kürekleri Evy'nin vücuduna yerleştirerek ameliyat masasından sıçramasına neden oldular. Dr. Carter birkaç saniye monitöre bakar ve Evy'nin nabızı geri gelir. Sonra ameliyat personeline bağıırır, "Kelepçeleyin dedim."

Duvarlar ses geçirmez değil ve sesi steril odada gürleyerek yankılanıyor. Dr. Carter insanları kurtarıyor ve ben bu güce sahip olmayı hayal bile edemiyorum. İnsanları kurtarmak istiyorum ve Dr. Carter'ın etrafında ne kadar çok olursam, onun gibi olmayı o kadar çok istiyorum.

Evy'nin minik narin bedeni rengini geri kazanıyor ve bu tatlı kızın ölme ihtimali beni derinden sarsıyor.

O iyileşirken Dr. Carter eve gitmemi söyledi. Evy'nin bu gece ailesinden başka ziyaretçisi olmayacak, ben de eve gidip hızlıca bir duş alıyorum.

Sonra örümcek gibi ikiz hisleriyle Hagan seslenir, "Bana ihtiyacın var mı?" "Hayır, neden?"

İç çekiyor. "Maç sırasında içimde tuhaf bir his vardı. Bugün çift maçımız var, o yüzden uzun konuşamam."

Evy'yi düşündükçe gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Hagan'a söylememeliyim çünkü bu onu daha tanımadan etkileyecek ama birine söylemeliyim.

"Kanser merkezinde küçük bir kız bugün ameliyat oluyordu ve masada fenalaştı. Dr. Carter onu geri getirirken vücudunun sarsıldığını görmek korkunçtu." Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

"Bu korkunç bir şey. Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Şimdi nasıl?" diye sorar. "Ben ayrıldığımda iyileşme sürecindeydi. Çocuklar kanseri hak etmiyor."

"Kimse bilmiyor, Hap."

Kanser doktoru ya da hemşiresi olmanın gerçekliği içime yerleşirken dudağımı çiğniyorum. Onun için bir şey yapmak istiyorum ve bunu yapmak için Hagan ya da Logan'a ihtiyacım olacak. "Hiç amigo kız tanıyor musun?"

"Hayır, tanıdıklarımın hepsi mezun oldu."

"Bana Logan'ın iletişim bilgilerini gönderebilir misin?"

Gülüyor. "Onun kız arkadaşı olarak sende olmamasına şaşırdım."

"Sahte. Ve her partide yüzlerce insanın beni mıncıklamasını hayal bile edemiyorum."

"Sizi kandırmasına izin vermeyin. İlgiden hoşlanıyorBunu unutmayın."

Bana biraz ilgi göstermesine nasıl izin vereceğimi hatırlıyorum. Hagan'dan duygularımı saklamaktan nefret ediyorum ama tam olarak ne olduklarını anlayana kadar bunu saklı tutacağım.

Hagan devam ediyor, "Logan'hepsini tanıdığına eminim."

Gözlerimi devirerek, "Eminim biliyordur." diyorum.

"Bilgilerini şimdi gönderiyorum. Bu arada, Reed'le aranız nasıl? Bizimle aynı okula ve yazın bizimle yaşaması kozmik bir tesadüf."

"Sadece yaz için mi?"

"Anladığım kadarıyla okul başladığında hokey takım arkadaşlarından bazılarının yanına taşınacak."

Gülümsemem azalıyor. Reed burada bulunduğu süre içinde iyi bir arkadaş oldu. "Hmm. Bu çok kötü. Onun etrafımda olmasından hoşlanıyorum. Tahmin edilemez biri."

Hagan alay ediyor. "Umarım olgunlaşmıştır. Dinle, gitmem gerek. Bu gece daha fazla konuşmak istersen beni ara."

"Tamam, iyi oyunlar. Hâlâ benim hissettiklerimi hissedebiliyor olman beni mutlu ediyor. Seni seviyorum."

"Sen de Hap. Beni sonra ara."

Telefonu kapattığımızda, buraya taşındığımdan beri hayatımın ne kadar değiştiğini düşünüyorum. Artık Reed'le iyi arkadaşız, yatılı okuldaki ortaokul serserisiyle. Kentucky'nin en gözde bekârının kolunda fotoğrafım çekildi ve Logan'ı öptüm. Dr. Carter'dan bir şeyler öğreniyorum ve son ikisi kalbime zarar de en harika çocuklarla tanıştım.

Amigo kızları içeren bir şey planlamadan önce Evy'nin ailesiyle konuşmaya karar veriyorum, böylece Logan'la daha net konuşabilirim.

Ertesi gün, Dr. Carter beni ofisine çağırdı. Bana haber vermeden bir dosyayı inceledi. Sonra sabit telefonu açtı ve "Ann, Johns Hopkins'ten Dr. Chakala'yı bağlar mısın?" diye sordu.

Bilgisayara yazarken alıcıyı kulağı ile omzu arasında tutuyor.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Doktor. Size 230691824 hastası için bir çizelge gönderdim." Duraklıyor. "Evet. Kitleyi çıkardım. Ama diğer teşhisi doğrulayabilir misiniz? Kan tahlillerini bir gecede gönderdim."

Dr. Carter telefonu kulağına götürerek başını öne eğiyor. "Bu durum tedavi planını zorlaştırıyor" derken burun kemiğini sıkıyor.

Birkaç dakika daha dinledikten sonra telefonu masaya fırlatıyor. Haftalardır ilk kez zırhındaki bir çatlağa tanık oluyorum. Ayağa kalkıp duvardaki askıdan beyaz laboratuvar önlüğünü aldı. Sonra beni arkada bırakarak doğruca ofisinden çıktı.

Hatırlıyor olmalı çünkü arkasını dönüyor. "Chatham, tembellik başarısız insanlar içindir. Başarısız mı olmak istiyorsun?"

"Uhh. Hayır, efendim." Portföyümü aldım ve ona yetişmek için koşmaya başladım. Koridorda hiç konuşmadan yürüyoruz. Asansörlere ulaşana kadar ayakkabıları karo zeminlere çarpıyor.

Kafeteryaya gidiyoruz ve iki kahve ile iki çikolatalı kruvasan sipariş ediyor. Birini bana uzattığında, "Hayır, teşekkürler." diyorum. Kaşlarını çatı.

"Üzgünüm, bende dikkat eksikliği var, bu yüzden kafein benim için iyi bir seçenek değil." Yalan söylüyorum ve panik atak yerine DEB'im olduğunu söylüyorum çünkü kim panikleyen bir doktor ister ki?

Pleksiglas tezgahın üzerine koyuyor ve hastane çalışanına soruyor: "Bunu... ile değiştirebilir miyim?" Cevap vermem için bana bakıyor. Hay aksi. Aklıma bir şey gelmiyor ve ağzımdan "Limonata" çıkıyor.

Harika, limonatadan nefret ediyorum ve şimdi onu içmek zorundayım çünkü bir daha değiştiremem.

Onu bir hastane için oldukça süslü olan avluya kadar takip ediyorum, ancak çocukların gelip güneşin tadını çıkarabilecekleri bir yer olmasını istiyorlar, bu yüzden çok sayıda çiçek var, hatta çıkış yolunu bulmanız gereken mısır labirentine benzer bir çalı labirentinde küçük bir yürüyüş bile var. Bu arada onlardan nefret ediyorum. Bunu seviyorum çünkü çalılar yaklaşık bir metre boyunda.

İki krema ve iki şekerli kahvesini yudumlamadan önce derin bir nefes alarak labirente doğru bakıyor. "Bugün Evy ve ailesine bazı kötü haberler vermem gerekiyor. Onlara söylerken yanımda olmanı istiyorum."

"Ben mi?"

"Burada bulunduğunuz kısa süre içinde size oldukça bağlandı. Ailesine özel olarak söyleyeceğim ve biz gelene kadar Evy'ye eşlik etmeni istiyorum. Bu alanda hastaya yaklaşım önemlidir. Ameliyattan hemen sonra dışında hastalarıyla hiç konuşmayan cerrahlar tanıyorum. Kırık kemikleri ya da onarılması gereken damarları olan insanlarla dolu sonsuz bir döngü. Ama bu çocuklar hayallerinin önünde olması gereken çocuklar. En büyük dileklerini dile getirmenin zamanı gelmemeli. Ve ne var biliyor musunuz? Hiçbir zaman *yaşamak istemiyorum*. Hep bir çizgi film karakteriyle ya da bir spor figürüyle tanışmak istiyorlar." Gözleri yaşıyor ve her zamanki kişiliğinin tam tersi olarak çok kırılgan görünüyor.

"Özel bir şey söylememe gerek var mı?"

"Sadece pozitif ve neşeli olun. Onunla kızlarla ilgili şeylerden bahsedin çünkü biz konuştuktan sonra ebeveynlerin ağlamak için birkaç dakikaya ihtiyacı olacak."

"O kadar kötü mü?"

" iki kat daha kötü..."

Sözlerinin geri kalanını yutuyor ve yazın parlak ışınlarını içimize çekerek kruvasanlarımızı yiyoruz.

Bu günü atlatmak için tüm iyi hislere ihtiyacım olacak.

On İkinci Bölüm

LOGAN

"Kız kardeşimin hâlâ senin kız arkadaşın olduğuna dair duyduklarım da neyin nesi?" Hagan alay ediyor.

Beş gündür Kaliforniya'dayım ve Harper'dan haber yok ama Hagan her gün arıyor. John'la antrenman yapmak canıma okuyor. Her gece eve Epsom tuzu banyosuna girecek kadar şiş ve ağırlı geliyorum. Sahip olduğumu bilmediğim kaslarımı kullanıyorum. Bu yüzden Harper'ı aramayı her düşündüğümde, onun yerine onu tekrar öpmeyi hayal etmeye karar veriyorum.

"Düşündüğünüz gibi değil. Onu kameralar görsün diye oraya koymuyorum. Kızları benden uzak tutmak için bizim evdeydi."

"Beni endişelendiren de bu." Sesinin tonu düşüyor. "Kadınları ve ilgiyi seviyorsun."

Söylemek istediğim kelimeler ağızımdan çıkmıyor. *Gerçek hayatta kız kardeşinle ilgileniyorum, bu yüzden ona asılan herhangi bir erkek olmayacağından emin oldum.* Toparlayabildiğim gerçeğe en yakın şeyi söylemeye karar verdim.

"Bu sahne yorucu olmaya başladı. Ben sadece... Bilmiyorum. Harper'a gelince, ikimizden biri olmadan hiçbir erkeğin etrafı koklamayacağından emin oldum. Reed'i tanımıyorum ve partideki tüm bu yeni gelen birinci sınıf öğrencilerini de tanımıyorum. Sanki lisedeymişim gibiydi."

"Sen bir dahisin."

Hagan, başka erkeklerin ona çıkma teklif etmesini istemediğimi, çünkü onu kendim için istediğimi öğrendiğinde böyle hissetmeyebilir. "Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum."

"Adalee buralarda mı?"

"Duşta. Aslında bu gece bir randevuya çıkacağız. Gündüz oyunlarını seviyorum çünkü bize bölgeyi keşfetmek için zaman veriyor. Okyanus manzaralı küçük bir restorana gideceğiz. Mac'ten ilk kez kurtuluyoruz. Tanrıya şükür. Bu gece bir takım arkadaşının evinde kalacak."

Gülüyorum çünkü üniversite yolculuğumuzda ilerledikçe, artık mesele sürekli partiler ve anlamsız seks değil.

Konuyu değiştirerek, "Dünkü maçtaki dalışını gördüm. İyileşmeye devam ediyorsun. Günün en iyi ulusal oyunlarını yapmak öldürüyor."

"Babamın oğlu olmaktan ziyade yeteneğimle tanınmak iyi hissettiriyor. Her zaman Kodiak kraliyet ailesi şöyle, George Chatham böyle."

Aniden durdu. Bu gece ikimizin de ihtiyacı olan paylaşım bu kadar. Eğer o bana içini dökerse, ben de aynısını yaparım ve söyleyeceklerim onun hoşuna gitmez. *Kız kardeşin o kadar güzel ki, sikimin kalkıp dikkatimi çekmesini sağlayan tek kişi o.* Evet. İtiraf etmeye hazır değilim. Artık üç bin mil uzakta olduğuma göre, belki ona yakın olma isteğim azalır. Sadece fiziksel kimyamız değil, sözleri de benim için önemli. İlk defa başka bir şey yapmaktansa onunla vakit geçirmeyi tercih ediyorum ve bu beni çok korkutuyor.

Hagan arka planda Adalee ile konuşuyor. "Vay canına, seni her gün daha çok sevmemi sağlıyorsun. Bebeğim, yemeğe yetişemeyebiliriz." Kadın kıkırdıyor, sonra Hagan telefona geri dönüyor ve "Onunla konuştun mu?" diye soruyor.

"Kim, Adalee mi?"

Alay ediyor. "Hayır, Harper, seni

aptal." "Hayır, bu sahte, unuttun mu?"

Hagan uğultulu bir ses çıkarır. "Seni birkaç kez arayacağını söyledim. günler önce. Bu işi çözmüş olmalı." "Neyi

çözmüş?"

"Bilmiyorum. Amigo kızla ilgili bir şey."

Beni göremese de elimi kaldırıyorum. "Vay canına... Söz veriyorum. Normalden daha uzun süredir kimseyle birlikte olmadım. Yeni sezona odaklanıyorum."

Dikkatinin dağınık olduğunu söylemek kolay çünkü normalde bir kadın listesini gözden geçirip sorardı. Lila? Jenny? Bunun yerine, dikkati dağılmış gibi mırıldanıyor, "Tamam, sonra konuşuruz. Rezervasyonumuza geç kalmak istemiyorum."

"Hey, yarın Big Arms ile yaptığım antrenmandan Snapchat'le sana bir göz atayım."

Harper neden benimle bir amigo kız hakkında konuşmak istesin ki? Ponpon kız Viv değilse, o zaman bir sorunumuz olabilir. Viv tam bir yapışkan. Birkaç ay önce bana oral yaptı ve çıktığımız dedikodusunu yaydı. Dedikodu söndü çünkü herkes benim kimseyle çıkmadığımı biliyor.

Birlikte olduğum insanların çoğuyla arkadaş kalıyorum çünkü ikimiz de ilişkiye girerken şartları anlıyoruz. Bu tamamen işlemsel bir şey. hoşlandım mı? Evet, neredeyse ama arkadaştan öte bir şey değil. Onlardan etkilendiğim oldu mu? Elbette, ama hiçbir zaman fizikselden öte bir bağ hissetmedim. Yuva kurduğumda, o kişiye tüm benliğimi vermek istiyorum. Destekleyebileceğim hayalleri olan biri ve tam tersi.

Belki de arıların tozlaşmak istemesini engellemek için sosyal medyada Harper'la birlikte olduğumu açıkça belirtmeliyim. Sahte olması kimin umurunda? Çünkü her geçen gün onunla daha fazlasını istediğimi biliyorum. Ayrıldığımdan beri onunla hiç konuşmadım ve her gün her dakika o öpücüğü düşündüm. Kendimi aksi yönde ikna etmeye çalıştıkça, o daha da derime işliyor.

Ailemin güneşlenme odasındaki sehpadan telefonumu alıyorum. Duvarlar sarıya boyanmış ve pencereleri çerçeveleyen beyaz taç kalıpları var. Bahçıvan olmayan annem arka bahçemizi titizlikle düzenliyor. Bitkileri ve çiçekleri çok sever, bu yüzden bahçenin her yerine serpiştirilmişlerdir. Burada oturmak sakın ve huzur verici.

Harper ve benim ödül yemeğinden mükemmel bir fotoğrafımızı bulana kadar ilerliyorum. Dans ediyoruz ve yanağı göğsümde, elim ise sırtının alt kısmında. Tereddüt etmeden *gönder* tuşuna basıyorum.

Ama başlık onu satacak. Bu erkekleri ondan uzak tutacaktır.

Çarşamba Kazanları

Bazen en iyi hediyeler en az beklediklerimizdir. Logan + Harper.

Yorumlar:

Lütfen bana gerçekten piyasadan çekilmediğini

söyle. Dostum, bu kız çok seksi!

Seninle başa çıkamaz. Bana bırak.

Harper etiketlenmiş olsa da gönderiye yanıt vermiyor ya da yorum yapmıyor.

Saatler geçiyor ve o hiç yorum yapmıyor. Birlikteymişiz gibi davranıyor olsak bile bu iç karartıcı. Benim statümü ya da paramı umursamayan tek kişiye aşık oluyorum çünkü o benden çok daha fazlasına sahip. Gelecek yıl bu durum değişebilir ama şu an itibariyle ona sunabileceğim tek şey, sadece cinsel değil tüm faydaları isteyen sahte bir erkek arkadaş.

Ertesi akşam, sonunda mesaj atıyor.

Konuşmak için müsait olduğunuzda bana haber verin. Programın beyaz tahtada yok.

Ben: Duşumu yeni bitirdim. Bana beş dakika ver.

Mesajımı *beğendi* ve ben de parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdirip dişlerimi fırçalayarak bana FaceTime atmasını umdum. Onun yüzünü görmek günümün en önemli olayı olurdu.

Vücudumun sınırlarını zorluyorum ve bu berbat bir şey. Ama en iyi olmak ve bu lanet ulusal şampiyonayı kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Otuz dakika boyunca aramasını bekledim. Sonra güneşlenme odasının kapısını kapatıp onu aradım. Cevap verdiğinde sesi gergindi.

"Harper, iyi misin?" Sesime yayılan endişeyle soruyorum. Burnunu

çekiyor. "Bunun için biçilmiş kaftan mıyım bilmiyorum."

"Hadi ama, oyun oynuyordum." yumuşatmaya çalışıyorum.

"Ne?" diye soruyor, kafası karışmış gibi.

"Sosyal medyadaki paylaşımından bahsediyordum. Görmediniz mi?" Keşke yüzünü görebilseydim. "Neyse boş ver. Neden ağlıyorsun? Bir şey mi oldu?"

"Odama gittim ve kapımı kilitledim."

"Erkek arkadaşın olduğu için mi?" Sesimde hafif bir yükselmeye soruyorum, onu güldürmek istiyorum ve başarıyorum.

"Evet, olabilecek en kötü erkek arkadaş. Sahte. Uzun mesafeli. Aramıyor. Bana hoşça kal demeden ayrılıyor. Bir sosyal medya paylaşımı yapar ve

yanlış kişi."

"Ben

yapmadım."

"Sen . Harper L Chatham'ı etiketlemişsiniz. İngiltere'de yaşıyor. ve dokuz kedi, iki kuş ve Ispanak adında bir kaplumbağa ile birlikte yaşıyor. ilgilenirseniz, kaplumbağayı Pasifik saatiyle sekizde *canlı* olarak besliyor."

Kahretsin, kesinlikle yapmadım. "Demek beni sosyal medyada takip ediyorsun?" "Benimle flört ediyormuş gibi yapmayı bırak. Bunu kaldıramam. şimdi olmaz."

Gözyaşlarına boğuldu. *Sorun nedir?* Yumruyu geri itiyorum boğazımı sıkıp onun iniltilerini dinliyorum. Bir durgunluk olduğunda telefona dokunup görüntülü aramaya geçiyorum. Lacivert renkli kanepemize uzanıyorum ve başımı çok sayıdaki iekli kırlentlerden birine koyuyorum.

Videoyu kabul ettiğinde yumuşak bir sesle "Hey, her neyse bana söyleyebilirsin," diyorum.

Kalın yelesi yüzünün etrafından sarkıyor. Yüzüstü yatarken telefonu yatağın üzerinde tutuyor olmalı. Kestane kahvesi saçlarını altın rengine kesip yüzünün parlamasına izin vermesine bayılıyorum. Ama gözleri kırmızı ve göz bebekleri koyu.

Burnunu bir mendille siliyor. "Yine panik atak geçirdim." Zorlukla nefes alabiliyormuş gibi aşağıya doğru atlayan bir nefes emiyor. "Reed'in tüm hokey arkadaşlarının önünde."

O korunmuyorken bir sürü insanı ağırlayamaz. Sakinliğimi koruyorum. "Buna ne sebep oldu? Bende kameralar yüzünden oldu ve bunaltıcı bir hal aldı. Ne oldu?"

"Gerçekten hiçbir şey. Neden bu kadar tuhaf olmak zorundayım? Çocuklar bana ailem, babamın takımındaki en iyi oyuncular, Hagan ve... senin hakkında sorular soruyorlardı. İkisi arkamda duruyordu, geri kalanı da kanepede etrafımı sarmıştı ve kendimi endişeli hissetmeye başladım, bu yüzden ayağa kalkmaya çalıştım ve bunu yaptım da yeterince hava alamadım ve tekrar hiperventilasyon geçirdim. Sonra Reed beni odama götürdü."

Yumruklarım sıkılıyor. "Sonra ne olacak?"

Pozisyon değiştiriyor, böylece yan yatıyor ve ikimiz de kameraya bakıyoruz. "Hagan'ın aramasını bekledim çünkü genelde ne zaman

bir şeyler doğru değil. Sonra sen aradın." "Şimdi.

Bu gece gibi mi?"

"Evet."

Harper'la ikiziyle aynı seviyede bağlantı kuruyor olmam mümkün mü? Birine ihtiyacı olduğunda onu aradım.

"Harper, burnumu sokmak istemem ama sorunun temelinde yatan sebepleri bulmana yardımcı olması için bir terapistle gittin mi? Eğer gitmediysen, bu korkutucu. İnan bana, biliyorum. Yeterince iyi olmadığın ya da korktuğun şeylerle ilgili en derin sırlarını ortaya dökmek korkutucu."

"Terapiye gittin mi?" diye soruyor sesinde umutla.

"Herkesin bildiği bir şey değil ama evet, bir terapistle konuştum." Konuştum ama o bizim eve geliyor. Herkesin burnunun dibinde oluyor. "Sen konuştun mu?"

"Evet. Bu olduğunda hareket etmem gerekiyor. Benim için, tam bir saldırı olmadan önce kendimi yakalayabilirsem, hareket etmek, özellikle de sallanmak beni sakinleştirmeye yardımcı oluyor."

Zihnim yarışıyor. Ona yardım etmek için ne yapabilirim? Bu nöbetleri evde geçiriyorsa, numara yapmayı bıraktığımızda cerrah olmakla ya da bu sonbaharda maçlarıma gelmekle nasıl başa çıkacak?

Kes şunu. Bu şekilde düşünmeyi bırakmalıyım. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin hedeflerimi raydan çıkarmasına izin veremem.

Bana artık vücudumun hangi kısmının sorumlu olduğunu sorarsanız, size söyleyemem. Bir an , bir an kalbim ve çoğu zaman da o yanımdayken çelik gibi sert bir çubuğa dönüşen partnerim.

"Hissettiğinde beni ara. Seninle konuşurum. Şimdi iyi hissediyor musun?"

Yüzünün bir tarafına orantısız bir gülümseme yayılıyor, çünkü diğer yarısı yastığa bastırıyor ve kalbim göğüs kafesime daha sert çarpmazsa lanet olsun.

"Ben iyiyim."

"Tamam, asıl mesajın ne hakkındaydı? Hagan bir amigo kızdan bahsetti ama kız arkadaşımı asla aldatmayacağımı biliyorsun." Gülüyorum, ona şefkatli bir gülümseme gönderiyorum. "Başlığı beğendin mi?"

Bazen en iyi hediyeler en az beklediklerimizdir. Logan+ Harper.

"Forma kovalayanları uzak tutmaya çalışırken biraz abarttınız ve şimdi basın yine kapımızın önünde olacak."

Kahretsin, yankılarını düşünmemiştim ve sanırım Hagan henüz görmedi, çünkü görseydi, onu kaldırmak için kıcıma yapıştırdı. "Özür dilerim. Görünüşe göre hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. İndirmemi ister misin?"

"Hayır. Eğer onu indirirsen, evimizde daha fazla paparazzi olacak ve kızlar seni kovalamaya devam edecek. Biraz daha rol yaparız."

Her konuda haklı. Bir halkla ilişkiler firması benim sosyal medyamı yönetiyor ve biz konuşurken telefonuma bunun gibi en az on mesaj geliyor:

Halkla İlişkiler Ekibi: Bu, temsilciniz için harika. **Halkla İlişkiler Ekibi:** Görüşleri gördünüz mü? **Halkla İlişkiler Ekibi:** Altın. Bu kız altın.

Halkla İlişkiler Ekibi: edin.

Takipçiler ve beğeniler umurumda değil. Harper'ın kalbime girmesine izin vermemek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun zaten orada olduğunu fark ediyorum.

"Hey, gitmem gerek. Hastane arıyor, muhtemelen erken gelmemi istiyorlar. Gerçekten ne istediğimi yarın konuşabiliriz. Keşke daha uzun konuşabilseydik. Logan...dinlediğin için teşekkürler."

On Üçüncü Bölüm

HARPER

Logan bugün gün boyunca bana komik memler gönderdi - konuşan hayvanlar, dans eden bebekler ve mavi halı üzerinde yaptığımız bir tane. Ağzımızın normalden çizgi film kedisi büyüklüğünde bir gülümsemeye dönüşmesini sağladı. Kendimi ona aval aval bakmak yerine onunla konuşmak için sabırsızlanırken buluyorum.

Adalee bugün aradı ve işi Temmuz'a kadar başlamadığı için daha uzun kalacağını söyledi. Adalee olmadan dört hafta, Hagan olmadan altı hafta ve Logan olmadan üç hafta daha. O sayılmamalı ama ona karşı koymak zor. Dün gece sadece bir masum tavlama cümlesi kurdu. Ona puan vermeliyim, büyüyor.

Logan ben yatmaya hazırlanırken arıyor. Görüntülü aramayı kabul etmediğimde, bana mesaj atıyor.

Cevap ver. Sana göstermem gereken bir şey var.

Ben: Buna kanmıyorum.

Lütfen. Gördüklerini beğeneceğine söz veriyorum.

Ben: Neden bu kadar sinir bozucusun?

Seni kızdırmamı seviyorsun.

Ben: UGH.

Telefon tekrar çalıyor ve bu sefer görüntülü aramayı kabul ediyorum. Saçımı tararken telefonu tezgâhın üzerine bırakıyorum.

"Hey, seni göremiyorum."

"Mesele de bu zaten. Yatmaya hazırlanıyorum." Telefonuna bakıyorum, parmağını dudaklarında gezdiriyor. "Peki, hiç amigo kız tanıyor musun?"

"Evet, neden?"

"Bekle, dişlerimi fırçalayayım."

"Tavanla konuşmak garip hissettiriyor. En azından telefonunu dişlerini fırçalayışını izleyebileceğim bir yere koy. Kız arkadaşımın hangi diş macununu kullandığını bilmem gerek."

Burnumu çekiyorum ve diş macunu nefes borumdan aşağı akıyor. Öğürme refleksim devreye giriyor ve kontrolsüzce öksürüyorum. Arka planda Logan kriz geçirip geçirmediğini soruyor.

Nihayet öksürüğüm kesildiğinde telefonu alıp yatak odama giriyorum ve içeri girmeden önce yorganı katlıyorum. Telefonu yüzüme götürüyorum. "Ben iyiyim ama beni güldürme. Neredeyse ölüyordum."

"Hiç mi?" diye sorar. Gözleri biraz düşüyor ve Logan yaralı görünüyor.

"Ağzımda bir şey varken değil."

Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarını çekiştiriyor ve o muhteşem mavi gözlerinde fesatlık dolaşıyor.

Yaramaz düşünceleri yüzünden kararmış gibi görünen gözleri. Cevap

yok. "Anladım. Harper'ın ağzı doluyken onu güldürmek yok." Bu

gece onda farklı bir şeyler var.

"Amigo kıza dönelim. Neye ihtiyacın var ve neden?"

"Evy adındaki bu sevimli küçük kızın birbiriyle ilgisi olmayan iki kanseri var ve üniversiteli bir amigo kızla tanışmak istiyor. Televizyonda havada uçan biriyle." Biraz daha derinlemesine anlatıyorum ve gözlerim yaşlarla dolduğunda son derece sessizleşiyor.

" bilin. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım." Sesinde samimiyet ve hüznün birbirine karışıyor. Gönüllü olduğunu biliyorum ama onun da özgeçmiş oluşturmak için hareket eden çoğu sporcu gibi olduğunu . Logan'ın gerçek duyguları var.

"Düşünürken çeneni kaşıman çok komik," diyorum başımı yumruğuma dayayarak.

Oturuyor ve kollarını bacaklarının üzerine koyuyor. Telefonuna bakıyor, gözlerini bana dikmiş. "Çocukların bu kadar acı çekmesi hiç adil değil. Benim çocuklarımdan biri olsaydı ne kadar öfkeli olurdum hayal bile edemiyorum."

Baba olmayı düşünüyor.

"Kaç çocuğun var?" Saçlarımın uçlarıyla oynarken alay ediyorum.

"Henüz yok. Çok çocuk istiyorum ama ileride. NFL'e yerleştikten sonra." Monterey Bay Aquarium beyaz tişörtüyle metal çıtalı karyola çerçevesine yaslanıyor ve altın rengi bronzluğunu gösteriyor.

Yüzüstü dönüyorum, telefonu tutmak zorunda kalmamak için yatağın üzerine koyuyorum. "Yardımanız için minnettarım. Mümkün olan en kısa sürede bir şeyler ayarlamak istiyorum çünkü... şey, asla bilemezsiniz."

"Tamam, Madison ya da Becca'yı arayacağım. Bu işe yaramazsa, baş antrenörlerini ararım."

Birlikte olduğu ponpon kızların sayısını düşününce dudaklarım bükülüyor, bu yüzden "Onlardan biriyle yakınlaştın mı?" diye soruyorum.

"Kız arkadaşım jöleli." Kıkırdıyor.

"Değilim. Kaliforniya'da olduğun için buna gerek görmesem de erkek arkadaşımımsın gibi davranıyorum. Kampüs sürtükleri seni orada rahatsız edemez."

Telefonun tam ortasına bakarken gözleri yumuşuyor. "Kadınlar her yerde. Burası benim memleketim ve burada Kentucky'den daha çok tanınıyorum. Bu yüzden o ilanı verdim. Bu şekilde, herkes benim alındığımı biliyor."

"Ama sen alınmadın."

Ağzından küçük bir hava püskürürken başını sallıyor. "Bunu inandırıcı hale getirmeliyiz. Futbola odaklanmam gerekiyor ve bunu yaparken.... yapamam."

"Uygun olan her Barbie tipini becermek."

Kaşları kalkıyor, iri eliyle göğsünü sıvazlıyor ve eğer rüya görmüyorsam bu yorumdan incinmiş gibi görünüyor.

"Doğru."

İkimizin de konuşması dakikalar alıyor. Sonunda sessizliği ben bozuyorum.

"Bana bir şey göstermek istediğini söylemiştin. Ne?"

"Boş ver."

"Hadi ama Logan, sadece gerçeği söyledim."

"Harper, gerçeği bilmiyorsun. Ünümü biliyorsun. Hagan ve diğerlerini dinlemek yerine yarım dakikanı beni tanımaya ayırırsan, sakladığım bir şeyi bulabilirsin."

Kurtulmuş mu? Bakire olamaz.

"Bir ay içinde eve girip çıkan yaşlı bir kadın gördüğümü biliyorum, bu ilgimi çekti çünkü bir insanla sadece bir kez seks yaptığını sanıyordum. Josie buraya birkaç kez geldi."

"Josie ve ben sadece arkadaşız. Ve sen söyle bana... bu ikisi dışında beni kiminle gördün? Ne zaman birini odama götürdüm?"

Kamera görüntüsünde göğsünün inip kalkmasını izliyorum. Telefonu göğsünün üzerine bırakana ve ekran kararana kadar ona bakıyorum.

Kızları odasına götürdüğünü gördüm mü? Hayır, görmedim.

Partilerimizden birinde kimseyi öptü mü? Bildiğim ya da gördüğüm kadarıyla hayır. Kızların gözleri onu becerdi mi? Evet.

Kızlar ellerini kollarında, göğsünde ve hatta mahrem yerlerinde gezdirdi mi? Evet.

Tepki verdi mi? Hayır. Uzaklaşmadan önce basit bir gülümseme. Ya da ellerini kaldırmadan ya da tutmaları için bir bardak vermeden önce.

"Özür dilerim." Üç kez tekrarladım. Telefonu açana kadar her seferinde biraz daha yüksek sesle.

Başını sallar. "Üzgün olan benim. Kendimi açıklamam gereken bir duruma soktuğum için özür dilerim. Gitmem gerekiyor. Annem akşam yemeğini hazırladı, büyükannem ve büyükbabam da gelecek."

"Yarın seninle konuşacak mıyım?"

İç geçirdi. "Madison ve Becca ile konuştuktan sonra seni arayacağım. Yarın olmayabilir."

"Tamam."

Telefonu ilk o kapatıyor ve ben de sosyal medya paylaşımını kaydırıp fotoğrafımıza bakıyorum. Saçlarımın bir kısmı parmaklarının arasında dolanırken bana sarılma şekli, sinir sistemimde hızla dolaşan tüm duyguları hatırlatıyor.

Orada benimle olmak istiyormuş gibi görünüyor ama Logan'ın kamuoyundaki imajıyla gerçek kişiliğini birbirinden ayırmak zor. Bana gülümsemesinin sebebi randevuda olduğumuzu kabul ettirmek mi? Yoksa benden hoşlandığı için mi?

Bana daha önce gönderdiği memi yüklemeye karar vermeden önce birkaç kez yazıp siliyorum. Altına yorum yapıyorum: ***Beni her zaman gülümsetiyorsun. L & H.***

Bölüm On Dört

LOGAN

Geceyi telefon görüşmeleri yaparak geçirdim. Sonuncusu Hagan'la. Harper'ı bu gece benimle buluşması için uçurmamı onaylamasını istedim. Başta şüpheyle yaklaştı ama nedenini söylediğimde kabul etti.

Big Arms ile antrenmana giderken Evy için üç adet camdan karanfil sipariş ettim. Bir tanesinin üzerinde gülün yüz, bir tanesinin üzerinde Stallions logosu ve bir tanesinin üzerinde de kalp vardı. Bugün ilerleyen saatlerde yerel bir sanatçı onları gönderecek.

Sanatçı büyükbabamın iyi bir arkadaşıdır. Aileme Evy'den ve çiçek göndereceğimden bahsettiğimde hemen hayır dediler çünkü çiçekler bakteri taşır ve tabii ki bazı insanların alerjisi vardır. Büyükbabam ona sanatçı arkadaşından bir şeyler göndermemi önerdi. Ben de onun mevcut envanterindeki resimler üzerinde düşündüm.

Arabadan iniyorum ve bugün eğitim yaptığımız yeşil ormana bakıyorum. Big Arms düşen kütükleri kaldırmak için izin almış. Fazla sohbet yok, bu adama para ödüyorsanız, paranızın karşılığını alırsınız. Bana talimatlar veriyor ve ben de çalışıyorum.

"Belinizi bükmeyin. Bacaklarını kullan!" diye . Hepsini bir yığın haline getirene kadar yuvarladım ve yuvarladım, sonra onları mini vinçli bir kamyonu bağlamamız ve düz yataklı römorka yerleştirmemiz gerekiyor.

Üç saat sonra vücudum ağrıyor. Kendime, alışılmadık olsa da işe yaraması gerektiğini söylüyorum çünkü Falcons oyun kurucusu NFL'de muazzam bir ilk yıl geçirdi.

Kapıdan içeri girdiğimde annem, "Hagan aradı ve uçağın hangi havaalanına inmesini istediğini sordu. Ona ne düşündüğümü söyledim ama teyit ettim."

"Sağ ol anne. Çok yorgunum ve telefonumu çantamdan çıkaracak enerjim yok." Sallanan sandalyeye çöküyorum, bu da bana

Harper'a ev için bir sallanan sandalye alıyorum, böylece endişeli hissettiğinde yakınında bir yer olacak. Bu bir salıncak değil ama benzer bir hareketi var.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? Seni üzen ya da endişelendiren bir şey mi var?" Annem sırtımı daireler çizerek kaşıyor ve küçüklüğümde beri yaptığı gibi beni yatıştırıyor.

Diğer elini omzuma koyuyor ve hızlıca sıkıyor. Uzanıp elini kendi elimle kapatıyorum.

"Bir spor psikoloğuyla görüşüyorum."

Başını eğdi ve yanımdaki koltuğa oturdu. "Ah, tatlım. Sorun nedir? Askere gitmemenin gerçek nedeni bu mu?"

Elimi yüzümde gezdirerek olabildiğince dürüst bir şekilde cevap veriyorum. "Bu da denklemin parçası. Ama hiç çıkmadım ve zamanımın tükenmekte olduğunu farkındayım."

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Hikayeleri gördüm. Bir sürü randevun oldu."

"Hayır anne, onlar randevu değildi, takılmaydı. Ve şimdi bu bana ilgilendiğim tek kişiye mal oluyor." Vazodan bir gül sapı çıkarıp yapraklarına dokunuyorum. Harper'ın dudakları gibi yumuşaktı.

Bacağımı okşuyor ve bilmiş bir gülümsemeyle, "Harper'ı kastettiğini tahmin ediyorum," diyor.

Elimdeki gülü döndürerek başımı sallıyorum.

"Seni sosyal medya hesaplarından takip ediyorum. İlk kez kişisel bir şey paylaştığını görüyorum ve sanırım o da aynı şekilde hissediyor."

"Yapmıyor; hepsi sahte. Kızlar ayaklarıma kapanmadan odaklanabilmem için rol yapıyor. NFL'e girdiğimde, kadınlar beni para ve şöhret için isteyecek. Ben senin ve babamın sahip olduğu şeyi istiyorum."

Annem iç geçiriyor ve elimi tutuyor. "Birlikte olduğunuz konusunda yalan söylemenin tek nedeni bu mu?"

"Harper birlikte vakit geçirmek istediğim ilk kadın. Garip ve güzel. Şımarık ve savunmasız."

"Yani, başkalarının dikkatini çekmek istemediğiniz için çift taklidi yapmıyorsunuz. Harper'a karşı hislerini itiraf etmek yerine yalan söylüyorsun."

Onu. Değil mi? Harper'ın gönderinize verdiği yanıtta , rol yapma konusunda en az sizin kadar iyi."

Gözlerim kucağımdan kalkıp doğrudan annemin gözlerine dikiliyor. "Yazıma yorum mu yapmış?"

Ellerini kollarına sürterken, "Evet, okuduğumda kollarımı soğuktan şişlikler kapladı," diyor. "Şimdi git duş al."

Bir şekilde üst kata çıkacak enerjiyi buluyorum ve Harper'ın yorumunu okumak için ne kadar hevesli olsam da duşu açıyorum. Yağmur ayarı cildime su damlatıyor ve kaslarımı gevşetiyor. Köpürüp saçlarımı yıkadıktan sonra düğmeyi soğuk su ayarına çeviriyorum. Çok yorgunum ve bugün Harper'ın yüzüne bakarak otuzbir çekmeyi düşünemiyorum bile.

Saçımı havluyla kuruttuktan sonra. Havluyu belime sarıyorum ve sosyal hesabımı kontrol etmek için spor çantamda telefonumu arıyorum. Yorumlara göz attım ve onunkini buldum.

Beni her zaman gülümsetiyorsun L & H.

Ve benim de tek yapabildiğim gülümsemek. Kimyamız uyuşuyor ama onu eskiden olduğum kişi olmadığımı ikna edebilirsem belki bana bir şans verebilir. Ama benim profesyonel dünyamın ve bunun neden olabileceği endişenin bir parçası olabilir mi?

Annem sana söylediğini söyledi ama ne olur ne olmaz, Monterey Özel Havaalanı.

Hagan: Tamam, onu oraya götüreceğim.

Ben: Teşekkürler

Evde birkaç saat geçirdikten sonra lise koçumla ve Savunma Dil Enstitüsü'nden eskiden Hava Kuvvetleri ve Ordu'da futbol oynamış birkaç adamla buluşup biraz atış yaptım.

"Hey, birkaç haftadır benimle birlikte çalıştığınız için ikinize de minnettarım."

Hepimiz el sıkışıyoruz ve koç bizi sıraya dizip esneme hareketleri yaptırıyor, sonra da koşudan önce depar attırıyor. James Hava Kuvvetleri'nde sıkı bir uç oyuncusuydu ve geniş omuzları ve tarlayı sürebilecek bacaklarıyla iri yarı bir adam. Oslo ise tam tersi, yağsız kasları var ve bir ceylan gibi koşuyor.

Eğitim bittiğinde Oslo, "Cannery Row'da bir bira içmek ister misin?" diye sorar.

"Bugün gelemem. Havaalanından birini almam gerekiyor. Erteleyelim mi?" "Git kızını al. Gelecek hafta yaparız."

Onun benim kızım olmadığını söyleyemeden, ne kadar öyle olmasını istesem de, sırt çantalarını omuzlarına asmışlar ve dışarı çıkıyorlar. Benim kızım. Kulağa hoş geliyor.

"Selam, Koç. Her şey için teşekkürler."

"Logan, senin için her zaman elimden geleni yaparım. Her zaman yaptım."

"Biliyorum. İsim, imaj ve benzerlik sözleşmeleriyle çok fazla yöne çekiliyorum. Hiç adım atmadığım tavukların, arabaların, dişçi muayenahanelerinin reklamını yapıyorum. Futbol artık futbol gibi görünmüyor. Beni yanlış anlamayın, parayı ve kendi geçimimi sağlayabilmeyi seviyorum ama hepsi çok sahte."

"Peki, neden inandığınız şeyler için sponsorluk aramıyorsunuz? Kampüsteki evinizin parası ödendi mi?"

"Evet, efendim. Araba galerisi bana üç yüz bin dolar ödediğinde parasını ödedim."

"O zaman paraya ihtiyacın yok. Yerel hamburgercinin yüzü olabilirsin ve tek alacağın bedava yemek olur. Ya da hayvanları kurtarırın. Sana hangisi mantıklı geliyorsa."

Ellerimi ensemden birleştiriyorum ve gerinerek etrafımda dolaşıyorum. "Şu anda pek bir şey anlam ifade etmiyor. Tüm ruh halim değiştı."

"Sen tanıdığım en zeki ve açık ara en yetenekli çocuklardan birisin. Kalbinin sesini dinle," diyor Koç önümde dururken.

"Evet, efendim."

O koşarak sahaya , ben de tekrar duş almak için çıkıyorum.

Havaalanına gidiyorum. Burada saat altı buçuk, yani doğu saatiyle dokuz buçuk ve bütün gün çalıştıktan sonra yorgun olacağını biliyorum.

Uçağı beklerken uzun bir tentenin altında duruyorum. Onu görmeden önce duyuyorum. Uçak indiğindetakım uçağı değildi.

Kuyrukta Kodiaks'ın yuvarlak logosu var ama onun dışında yedi pencerele beyaz bir araç.

Uçuş görevlisi kapıyı açar ve merdivenlerden aşağı iner. Ve sonra Harper ortaya çıkıyor.

Atletik şort ve giyiyor. Saçları uzun bir örgü halinde omzunun üzerinden sarkıyor. Başını kaldırıp parmaklıklara tutunurken bakışlarımı yakalıyor ve ben de mesafeyi kapatıyorum. Onu kollarıma almak için bir neden bulmak için sabırsızlanıyorum.

Özel bagaj görevlisinden çantasını alıyorum ve yere doğru son adımını atarken tutunması için elimi uzatıyorum. "Hey."

"Merhaba."

Bu gece almayı planladığım her nefesi çalışıyor. Bana neler oluyor? Gerçekten birlikte olamayacağımızı biliyorum ama öyleymiş gibi davranabiliriz.

"Keyifli bir uçuş mu?"

"Evet, uçuş görevlisini on yıldır tanıyorum. Monterey Körfezi'ni ilk kez ziyaret ediyorum. Fokları görmek istiyorum."

"Su samurları ve onları sana göstermek istiyorum" derken sesim zar zor duyuluyor. Onları şimdi mi görmek istersin yoksa aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

Bırakın açlıktan ölmeyi, bir kızın benim yanımda aç olduğunu söylediğini bile hatırlamıyorum. Bu ferahlatıcı. "Güzel, seni en sevdiğim yere götüreceğim."

Gece çantasını arka koltuğa attım. "Ee, sürpriz ne? Hagan'ın tek söylediği Evy ile ilgili olduğuydu."

"Öyle. Ama o yarın sabah." "Yarın

antrenman yapmayacak mısın?"

Bileğimi direksiyona dayayarak ona bakıyorum. "Hayır. Arabayı aldım. hafta sonu seninle olmak için."

Pencereden dışarı bakarken yanağını elinin arkasına dayıyor. Alvarado Caddesi'ne gidiyoruz ve köşedeki markete giriyoruz. Arka koltuktan bir sepet alıyorum ve gözleri kısılıyor.

İçeri girdiğimizde Harper tüm küçük bibloları hayran kaldı. "İçinde şarküteri tabağı, makarna salatası, meyve ve çikolata kaplı çıtır pirinç olan küçük bir sepet istiyorum."

"Bir şişe şarap ister misiniz?" diye sorar ev sahibi.

"Harper, şarap mı, su mu yoksa mı istersin?"

Omuzlarını silkiyor. "Sen karar ver. Ben senin bölgedeyim."

"Tamam, orta sahil bağlarından birinden bir şişe Pinot Grigio -en iyisinden- alacağız. Ve birkaç da su." Alkolsüz bir şeyler içtiğinden emin olmak istiyorum.

Ailemin her zaman havai fişekleri izlediği yere doğru tepeye çıktık. Bir battaniye çıkarıp yere seriyorum. "Şehrin ve suyun en güzel manzarası bu. Buradan her şeyi görebilirsin."

"Burası çok güzel. İyi ki önce buraya gelmişiz; bu gün batımı olağanüstü."

Senin gibi.

Şarabın mantarını açıyorum ve o tabaklarımızı doldururken ben de birer kadeh dolduruyorum. Corner Market size bir sepet veriyor ve bir sonraki gelişinizde onu değiştiriyorsunuz. Babam bunu birkaç haftada bir annem için yapar. Bazen arka bahçede çiçek bahçelerinin arasında otururlar. Bazen de sahile ya da parka giderler.

"Bu bir randevu gibi hissettiriyor," diyor ve gözlerimiz

kilitleniyor. "Öyle. Sen benim kızımsın." Rol yapmaya

çalışıyorum.

Bir çileği ısıyor ve çok lezzetli bir ses çıkarıyor.

Duygularım şimdiden pantolonuma baskı yapıyordu. "Çok iyi."

O Monterey Körfezi'nin nefes kesen manzarasını seyrederken, ben de ona odaklanmış bir şekilde, nispeten sessiz yemek yiyoruz. Arada bir birimiz yeniden doldurmamızı istiyor ya da bana başka bir prosciutto rulosu uzatıyor. Yemeği paketliyorum ve her birimize ikinci bir kadeh şarap dolduruyorum. Titriyor.

"Alabilir miyim?" Başını sallıyor ve ben de kolumu çıplak omuzlarına doluyorum. "Herkes Kaliforniya'nın her yerinin sıcak olduğunu düşünme hatasına düşüyor ama burası öyle değil. En yüksek sıcaklık genellikle yetmiş derece civarındadır."

Hızlı ve öfkeli bir şekilde elimi koluna sürüp onu ısıtıyorum. Şarabı bardağın üzerinden dökülüyor ve bacağına düşüyor. İçime bir şey doğuyor ve eğilip şarap damlasını battaniyeye düşmeden yalıyorum. Vücudu hareketsiz kalıyor.

Pozisyonumu değiştirip önünde diz çöküyorum ve kendimi çok önemli bir karara hazırlıyorum. Şu anda yaşadığım şey gerçek, sahte olamaz. Sürünerek yaklaşıyor, yatması gereken noktaya doğru ilerliyorum.

Karamel gözleri batan güneşin turuncu ve pembelerini yansıtıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve iki elimi kalçalarının yanına koyuyorum, daha ileri gitmeden önce tereddüt ediyorum. Kahretsin, ne zaman hareketlerimi kaybettim?

Ne kadar yüz­süz olduğumu ya da kadınların umursayıp umursamadığını hiç önemsemediğimi fark ettim. Genellikle kaçmayayım diye kıyafetlerimi kapıyorlardı. Onlar yıldız oyun kurucudan bir parça alıyorlardı, ben de serbest bırakılıyordum. Bu bir alışveriştı, başka bir şey değil.

Gözlerinin içine bakarken, aklıma tek bir satır bile gelmiyor. "Logan."

"Hmm."

"Ben sadece bir kızım. Kırılmam. Bana diğer kızlara davrandığın gibi davranabilirsin."

Sertçe yutkunuyorum, ikimizin de bir sonraki adımı atmaya dayanabileceğine dair tüm şüphelerimi bastırıyorum. O spot ışıklarını kaldıramaz ve ben de içinde olmak zorundayım. Bunu başarabilir miyiz?

Yüzlerimiz birbirinden bir santim uzakta. "Sen başka bir kız değilsin, sen farklısın. Gözlerine baktığımda, zamanın yarısında adımı unutuyorum."

On Beşinci Bölüm

HARPER

Eğer İki Gerçek Bir Yalan oynuyor olsaydık, ününe ve yumuşak konuşma tarzına dayanarak yalan söylediğine yemin edebilirdim. Sesinde, sözlerini inandırıcı kılan hafif bir tereddüt var. Kollarımı sırtına doladım ve onu üstüme çektim.

Yine de beni öpmedi. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve dudaklarımız birbirine değiyor. Dudaklarımı kendi dudaklarının arasına alıyor. Hatırladığımdan daha yumuşak ve çok nazik. En son haftalar önce yatak odamda öpüştüğümüz zamanki gibi değil.

Geri çekiliyor. "Seni sistemimden nasıl bilmiyorum."

"Neden istiyorsun?" Fısıldıyorum. "Ben senin kız arkadaşımın. Benden hoşlanıyor olman gerekirdi."

Ukala bir ifadeyle gülümsemesini bekliyorum, onun yerine "Mesele de bu, artık rol yapmak istemiyorum" diyor.

Dirsekleri başımın iki yanında ve yüzü benimkinin üzerinde duruyor. Gözlerimin içine böyle baktığında çok sıcak oluyor ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Sözlerinden ne anlam çıkarıyorum? Neden ben? Ben onun diğer fetihlerinden daha kalın ve uzunum. Ama iri eli beni gerçeğe geri döndürüyor ve kendini, kalçalarımın arasına yerleşmiş ereksiyonunu hissedebileceğim kadar alçaltıyor.

"Bana bak. Ne istiyorsun?"

Aman Tanrım, şu anda bacaklarıma baskı yapan şeyi istiyorum, ama bunu yaparsam, birçoğundan biri olacağım. Ya kovalamacayı seviyorsa ve seks yaptıktan sonra ilgisini kaybederse? Ya da ya sadece bir kez isterse?

Bebek mavisi gözleri benimkileri arıyor. "Eğer kolay bir cevap değilse, o zaman seni öpeceğim." Aradaki mesafeyi siliyor, ağzımın her köşesini öpüyor. "Kafanın içinde zıplayan bir langırt olduğunu görebiliyorum."

Esintiyle birlikte bedenim onun sıcaklığını hissediyor. Kalbim ona inanmak istiyor, beynim ise cevaplar. "Ben... başka biri olamam

kemerindeki çentik."

Başını boynuma doğru eğiyor, boynum boyunca ve kulağıma kadar tembel emici gagalar izliyor. Logan bir kadını nasıl baştan çıkaracağını biliyor. Hayır diyecektim ama şimdi kendimle içsel bir tartışma yaşıyorum. Vücudum aynı anda hem heyecan hem de korkuyla uğulduyor.

İsmim kulağımın kabuğunun üzerinde süzülüyor. "Hayatımda ilk kez özel olmak istiyorum. Artık çentik yok, sadece sen."

"Benimle mi?"

Duygular kabarıyor. Logan Warren gibi bir adam beni mi istiyor? Kendime soruyorum. Ben bakmıyorken ağzını yenilebilir şeylerle mi dolduruyordu?

Beni öpüyor, sonra başparmakları şakaklarımda dolaşıyor. Vücudunun her yeri sert ama gözleri ve sözleri yumuşak. "Evet, seninle."

"Yapamam. Ne olduğunu gördün."

"Buna alışacaksın. Artık paparazzileri fark etmiyorum bile. Onları görmezden geliyorum."

Dudakları dudaklarıma geçmeden önce yanağımda oyalanıyor. Dilimiz olmadan defalarca öpüşüyoruz. Vücutlarımız sallanıyor, ereksiyonu merkezimi sıyrırken beni harap ediyor.

Onun istediği ve ihtiyaç duyduğu kişi olabilmeyi dünyadaki her şeyden çok diliyorum. Logan'la yaşadığım bağ yeni bir şey. Daha önce hiç Hagan ve Adalee'nin ya da arkadaşlarım Tackett ve Talynn'in sahip olduğu gibi kalp çarpıntısı, *birine doyamama* ilişkisi yaşamamıştım.

Sanki düşüncelerimi dudaklarımdan hissediyormuş gibi, alttakini serbest bırakıp patlatıyor ve "Hadi. Otele gitmemiz gerek."

"Senin evinde kalmıyor muyuz?"

"Hayır. Sana bir sürprizim var. ABD Amigo Takımı yaklaşık iki saat uzaklıktaki bir spor salonunda antrenman yapıyor." Topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve beni göğsüne çekti. "Sabah yedide antrenman yapıyorlar, o yüzden daha yakın oluruz diye düşündüm, sonra ailem bizi yarın yemeğe götürecek ve Cumartesi gecesi benim evimde kalacağız."

Yolun çoğunda elimi tuttu. Sonra Garrett'ın Sarımsak Çiftliği ve Kabinleri'ne girdik.

Logan'ın profiline bir göz atıp sırtıyorum. Hayal ettiğimden çok farklı. Evet, ukala ve kendinden emin. İyi bir adam olduğunu biliyorum, yoksa Hagan ona bu kadar yakın olmazdı, ama bu şefkatli tarafı da beni kucağına alıp duvara yaslayan ve beni ölesiye öpen tarafı kadar seksi.

"Yatakların sarımsak gibi kokacağını mı düşünüyorsun?" Soruyorum, gülerek.

Bana *Hansel ve Gretel* masalını hatırlatan bir eve yanaşılıyor. Avucuma iki kez vuruyor. "Umarım öyledir. Sarımsağı çok severim."

Kapısını açıyor, ben de arabadan iniyorum ve aracın kaputunu çevirirken başını sallıyor. "Bir erkeğin centilmen olmasını zorlaştırıyorsun."

"Ah, pardon. Hagan'la birlikte olmaya ve tatilde en iyi yatağı kapmak için kapiya koşmaya alışkınım."

Logan parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve el ele ön doğru yürüyoruz.

"Logan Warren için rezervasyon."

Resepsiyonist Logan'a bakar, ilgisini Logan'ın yüzüne vurarak belli eder. gözleri ve sesinin tonu. Siyah pantolon ve düğmeli siyah ipek bir gömlek giyiyor. Gömlek göğüslerini açıkta bırakıyor. Kırmızı bir sutyen delikten dışarı fırlıyor ve onun kişiliğini gösteriyor.

Ben hazırım ve bekliyorum.

Tezgâhın üzerine eğilir, dekoltesini fark ettiğinden emin olur ve "Odanıza gitmek için yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sorar.

Başımı sallıyorum ve gözlerimi devirerek yere bakıyorum. Ama onu kim suçlayabilir ki? O bir erkek dergisi için mükemmel bir kapak modeli. Ve eğer insanlar onun içini bilselerdi, benim öğrenmeye başladığım gibi, tüm kadın nüfusu onun peşine düşerdi. Haklıydı, nereye giderse gitsin fark edilecekti. Belirgin kasları ve bir erkek fitness dergisinin kapak modelini andıran mükemmel şekillendirilmiş saçlarıyla 1.80 boyunda.

"Teşekkür ederim, ama biz iyiyiz."

Yeşil asma yaprakları teneke çatının kenarlarını kaplıyor ve çiçek sepetleri pencerelerin altından sarkıyor. Arnavut kaldırımli bir patika dolanarak bizi ön kapıya götürüyor.

Logan anahtarı sokup kapıyı açıyor ve önce benim geçmeme izin veriyor. "Çok sevimli," diye haykırıyorum odayı incelerken. Kanepe çok büyük ve önünde kocaman bir şömine var. Tamamen cam kapılar verandaya açılıyor ve bir bahçeye bakıyor. Sağ tarafta, kapalı bir kapı ismimi çağırıyor. Kapıya koşuyorum, açıyorum ve olduğum yerde duruyorum. Logan yanıma geliyor ve "Oh." diyor.

"Sadece bir yatak var."

İçim titriyor. Kaygımın içimde nasıl hissettirdiğini tarif etmek zor, ancak bazen dışarıya yansımıyor.

"Resepsiyondan Esperita'yı arayacağım." diyor. Telefonunu çıkarır. "Esperita, ben dokuz numaralı kamaradan Logan Warren. Sadece bir yatak var. Rezervasyon yaptırdığımda iki kraliçe yazıyordu." Birkaç dakika dinler ve telefonu kapatır.

"Özür dilerim. Orijinal odada su sızıntısı varmış ve kullanılamaz durumda. Hepsi satıldı, o yüzden kanepede uyuyacağım."

Başımı sallıyorum ve gece çantamı yatak odasına koyuyor. Etrafa bakınıyor, sonra çantasını banyoya bırakıyor.

"Logan, şuna bir bak. Bu düğmeye basarsan bütün cam kapılar açılır. Sarımsak kokusunu alabiliyorum." Arkamdan koşup beni belimden yakaladı. Bacaklarım bez bebek gibi sağa sola savruluyor. Göğsünden kahkahalar yükseliyor ve ben de bir erkek tarafından ilk kez aranan genç bir kız gibi kıkırdıyorum.

Göğsünden aşağı kayarak ayaklarımın yere değmesine izin veriyor ve sonra beni döndürüyor. "Yine mi üşüdün? Tüylerin diken diken olmuş."

"Hayır. Sen güldüğünde teker teker ortaya çıktıklarını hissettim." Karanlıkta bile gülümsemesinden kaçamıyorum. Saflığı beni ürpertiyor. "Ben düş alacağım."

"Yapma. Bir ateş yakalım ve kapıları açık tutup kendimizi eğlendirelim." Parmaklarımız iç içe geçerken Logan kaşlarını kaldırıyor. Muhteşem biri ve o ukala görüntüsünün altında sabırlı, şefkatli bir adam var.

"İşte orada. Orada olduğunu biliyordum - aklında tek bir şey olan adam."

Etrafından dolanırken elimi tuttu. "Harper, seni asla zorlamayacağım." Gülümsüyorum. "Ateşi yak. Uzun bir günün ardından kendime gelmem gerek."

Beni iki kez öptü ve elimi bıraktı. Asla bir erkek arkadaş olmadığı için Bu işte çok iyiyim. Duştayken, Logan'ın gülümsemesinin, dudaklarının ve hatta sözlerinin etkisi olmadan onunla olan seçeneklerimi düşünmek için zaman ayırıyorum.

Bizim bir çift olmamızı istiyor. Kollarımı göğsümde kavuşturup sıkıyorum, onun kollarının güvenliği ve rahatlığıyla sarılmışım gibi davranıyorum. Ödül yemeğinde bayıldığımda bana nasıl şefkatle davrandığını asla unutmayacağım.

Şampuanı ellerime sıkıp saçlarımı köpürtüyorum ve Hagan'a söylediği sözler etrafımda yankılanıyor.

Birinin büzüşüp gülümsemesine ihtiyacım , cenin pozisyonuna geçmesine değil.

Bu gece rahattı, ki futbol dışında da öyle sayılır, ama farklıydı. Kesinlikle o incitici sözleri söyleyen Logan değil.

Gerçek Logan Warren lütfen kalkar mı?

Yatak odası süitinden çıktığımda saçlarım ıslak ve sırtımdan aşağı sarkıyor, birkaç parçası omzumun üzerinde duruyor. Gazlı şömine etrafına akkor bir parlaklık yayıyor ve esinti kulübenin içinden süzülüyor.

"Ahem." Boğazımı temizliyorum ve o da arkasını dönüyor. Bakışları başımdan başlayıp ayaklarımda bitiyor.

"Sen... harikasın." Elini uzatıyor ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Nefesimi sertçe veriyorum, aramızdaki akıntıyı hissediyorum. "Seni zorlamayacağımı söyledim ve zorlamayacağım da. Ama bana bir şans vermen için seni ikna etmeye çalışacağım."

"İkimiz de biliyoruz ki bana şans tanıyacak olan sensin. Ben senin dünyanda olamam. Senin gibi biriyle röportaj yapılırken ben arka planda duran bir lambayım."

"Özgüven sorunlarını çözmemiz gerekecek. Bana göre sen, arka planda herkesin sahip olmak istediği paha biçilmez bir tablosun."

Ağızıma sahip olmadan önce tereddüt ediyoruz. Sahiplenici ve kontrol edici ve şu anda ihtiyacım olan her şey. Bir eliyle saçlarımın ıslak tellerini döndürüyor.

"Benim hakkımda ne hissediyorsun?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum ağızına. Keşke ne kadar hoşlandığımı bilse ama duygularımın dizginlerini elimde tutmam gerekiyor.

Yağmur damlaları çatıya düşer ve en güzel müziği yaratır.

"Senden hoşlanıyorum. Hiç yağmurda dans ettin mi?"

Kim bu adam ve domuz derisi fırlatan, ukala ve hınzırca Zeki adam gitti mi?

"Hayır, ama su birikintisinde zıplamaya bayılırım. Hagan ve I...."

Ağızımı kendi ağızıyla kapatıyor. "Şu anda kardeşin hakkında konuşmuyoruz. Bu an bizim anımız."

Beni arkasından sürükleyerek çimlere doğru yürüdük ve beni göğsüne doğru döndürdü.

Kulağıma "Dance With You" şarkısını söylüyor. Kolları belime dolanıyor ve parmaklarımı boynunun arkasına geçiriyorum.

Saçlarında boncuk boncuk su birikiyor, sonra yontulmuş çenesinin üzerinde yuvarlanıyor ve "Korkuyorum" diyor.

"Neyin?"

"Bunun ne kadar doğru hissettirdiğini. Bana karşı ne kadar mükemmel hissediyorsun."

Gözlerim kapanıyor, sesini ve sözlerinin anlamını çekiyorum, benim de aynı şekilde hissettiğimi biliyorum. Gömleğinin eteklerinden tutup omuzlarına kadar çekiyorum, o da gömleğinin geri kalanını çıkarıp verandaya fırlatıyor.

Gövdesi, tenini süsleyen yanardöner su kürecikleriyle parıldıyor. Suyu emerek göğsünü öpücüklere boğuyorum. Şehvetli ve yavaş. İnliyor ve saçlarımı yumruğunun etrafına sarıyor. Dilim meme ucunun etrafında dönüyor ve dişlerimi üzerinde gezdiriyorum. Saçlarımı geriye çekip boynumu ortaya çıkarıyor ve yağmurun melodisiyle sallanırken içine dalıyor.

Vay anasını. Uyarılmışlığım arttıkça göbeğim ağırlaşıyor. Gerilim, atmosfer ve Logan'ın savunmasızlığı beni tüm silindirlerde ateşliyor. Geri çekiliyorum, ellerine uzanıyorum ve onları gömleğimin altına yerleştiriyorum, o da gömleğimi vücudumdan sıyrıyor. Ön kapağını kapattıktan sonra sıra sütyenime geliyor.

"Keşke bu anı yakalayabilseydim. Ay ışığında parlayan göğüslerini." Parmakları meme uçlarımin üzerinde kayıyor ve onları parmaklarının arasında yuvarlayarak acıtacak kadar baskı uyguluyor. Sırtım ona doğru eğiliyor ve ağzını indirip bir tanesini ağzına alıyor.

Tanrım, bu adam ayrıntılara Kraliçe'nin sekreterinden daha fazla önem veriyor.

"Evet," diye . "Atla."

Bana söyleneni yapıyorum. Sonra beni çalışma odasına götürdü ve Kanepe. Şömine ısıll ısıll ve çatırdıyor. Yağmur taneleri teneke çatıda dans ediyor. Ve Logan Warren üzerime uzanıyor. Karnımı öpücük yağmuruna tutuyor ve parmaklarını erkek şortumun arasına sokuyor. Arkasına yaslanıyor, bir bacağını yere koyuyor, diğerini de altına sokup pijama şortumu bacaklarımdan sıyrıyor.

Esinti merkezimi serinletirken içime çekiyorum. Ağzı hassas tenime değdiğinde, vücudum sanki biri üzerimde defibrilatör kullanmış gibi sarsılıyor.

"Ben sadece kız arkadaşımın tadına bakmak isteyen bir erkeğim." diyor.

Yavaş, düz vuruşlarla başlıyor ve bu çok iyi hissettiriyor, hatta rahatlatıyor. O kadar çok orgazm olana kadar beni yalıyor ki, kendimi sıcak, yapış yapış bir tarçınlı rulo gibi hissediyorum.

On Altıncı Bölüm

Harper herhangi biri değil. Onu televizyonda ilk gördüğümden beri hayalini kurduğum kız. Neden mi? Onu gülerken, sevinçle ışıldarken, ellerini zaferle havaya kaldırırken gördüğümden başka bir şey söyleyemem, sanki hayata ve izlediği oyuna açıktı. Kameraman onun özünü yakaladı ve o zamandan beri onu hayal ediyorum.

Bu rastgele kızlarla yaptığım bir cinsel eylem değil, ancak onları neyin memnun ettiğini ve onları benzersiz bir mutluluğa neyin götürdüğünü gösteren ince ipuçlarını tanıyacak kadar deneyimim var. Harper'ın hassas bölgesini sabit bir şekilde okşadığımda ve sonra şişmiş etini kemirip ağzıma çektiğimde, bir dizi ölçülü inlemeyle karşılık veriyor. Halihazırda birkaç küçük orgazm yaşamış olsa da, ona hafızasına kalıcı olarak kazınacak bir orgazm yaşatmayı umuyorum.

Onu biraz rahat bırakıyorum ve yağmurla  p lm ş tenine doğru ilerliyorum. Harper'ın öpüşmeyi sevdiği ortaya  ıktı. Dillerimiz tango yapıyor.

"Tadını seviyorum. Bence sen de seviyorsun."

"Umm," diye mırıldanıyor.

Diliyle son damlasına kadar tadarken başımı sabit tutuyor. Parmaklarımı kıvrımlarında gezdiriyorum ve tahrik oluyor. İki parmağımı içine sokuyorum ve altımda kıvranıyor.

Kulağımı kemiriyor, ben onun ateşli merkezini parmaklamaya devam ederken nefesi tenimi örtüyor. Parmaklarımı yukarı kıvrıyorum ve tırnakları sırtıma batıyor. Parmaklarımın etrafında kasıldığında ve çığlık attığında, burnumu boynuna g m yorum. O kadar sertleştim ki, acı veriyor.

Ağzından bir dizi inilti ve onay sözcükleri dökülüyor; sözleri kreşendo yapıyor ve kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Parmaklarımı s r kl yorum ve en tatlı kremle kaplanıyorlar. Parmaklarımdan emiyorum ve sonra onu tekrar öpüyorum.

Nefesi düzensizken, "istiyorum," diyor.

Ona her şeyimi vermekten daha çok istediğim bir şey yok. Seksten öte, gerçek bir ilişki istiyorum. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Seninle çok derine indim."

Sikim söylediklerime inanamıyor. Yeni bir bölgeye dalmaya ve onu ikimiz için sahiplenmeye hazır. Nasıl yapılacağını bildiğim iki şey varsa, o da futbol oynamak ve bir kadını memnun etmektir. Ama onunla seks yapıp sonra da oda arkadaşı olmaya devam edemem.

"Harper, eğer sen de benim için aynı şeyleri hissetmiyorsan, şimdi durmam gerek. Beni kırabileceğini zaten biliyorum."

Başını gevşetiyor ve yastığa yaslıyor. Tırnakları hala sırtımı sıyırırken, "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var ve neden... bazı durumlarda olamıyorum. Senden çok hoşlanıyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Küçük ukala sırtışlarını ve tavlama cümlelerini bile."

Boynundaki bir tutam saçını itiyorum. "Kaygıların yüzünden birlikte olamayacağımızı mı söylüyorsun?"

"Bakalım nereye varacak, ama şimdilik sana ihtiyacım var... tamam mı?" Gözleri kocaman açılıyor ve burnunun kenarından ince bir endişe çizgisi geçiyor.

Karnına dokunarak başımı sallıyorum ve bir elektrik şoku bizi geri sarsıyor. Ciddi ifadesinin yerini utangaç bir gülümseme alıyor. Dudaklarının bir tarafa doğru çekilmesine bayılıyorum.

Ayağa kalkıp pantolonumu indiriyorum ve sandalyenin üzerine atıyorum.

"Boxer külotları da," diye emrediyor.

Ben bandı çekerken, elleri karnının üzerinde geziniyor. Bir santim aşağı inince aletim dışarı fırlıyor ve nefesi kesiliyor. Zaten uzanmamış olsaydı, çenesi yere çarpabilirdi. Elimi etrafına sararak birkaç vuruş yapıyorum. Parmaklarının arasında meme uçlarını yoğuruyor ve lanet olsun, hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Kanepenin kenarına oturuyor. "Dokunabilir miyim?"

"Sana söyledim, tamamen seninim. Ya da en azından öyle olmak istiyorum."

Ben hala yumruk atarken, elleri popoma bastırarak beni yüzüne yaklaştırıyor. Dilini başın etrafında döndürüyor, pre-cum'u yalıyor. Yalarken inliyor ve taşaklarımı avuçluyor.

"Zaten pamuk ipliğine bağlıyım, fikrini değiştirmediyse derhal içinde olmam gerekiyor."

Harper'ın altın sarısı kahverengi gözleri titreyen alevlerin görüntüsünü yansıtırken başını kaldırıp "Dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun?" diye soruyor.

Sesim titriyor. "Evet, ama bu gece değil." Harper'dan ve onun altın sarısı saçlarının dizlerinin üzerinde beni kontrol etmesinden daha çok istediğim tek bir şey var. Bedenlerimizin birbirine yakın olmasını istiyorum.

Tekrar uzanıyor ve ben bir bacağını kaldırıp dizinin arkasını ve kalçasını öptükten sonra pantolonumdan çıkardığım prezervatif paketini alıp takıyorum. Ağırlığımı onun üzerine bıraktığımda, fısıltıyla "Özel olmak istiyorum" dediğinde girişini dürtüyorum.

"Öylesin." Onun üzerinde sallanıyorum, ereksiyonum kıvrımları arasında kayarken onu ısıtıyorum. "Aynı kızı asla iki kez öpmedim.

Gözleri kocaman açıldı. "Beni birkaç kez öptün."

"Demek istediğim de bu," diye mırıldandım. "Sen tek kişisin."

Başını kaldırıp beni öperken ipeksi yağmur çakıllarıyla kaplı vücudu gevşiyor.

"Yapmalıyım

O zaman özel ol," diyor bilmiş bir sırıtışla. "Çok

özel."

Merkezini dürttüğümde kalbimde ezici bir davul çalıyor. İlk birkaç santim içine girdiğinde çığlık atıyor. Çığlık atmasını istiyorum ama onu incitmeden.

"Daha fazla alabilir misin?" Sesim bir arp teli gibi gergin. Tanrım, umarım alabilir. "M...more?"

Acısını azaltmak umuduyla kalçalarımı döndürerek onu daha da genişletiyorum. Sonra sıcaklığına biraz daha gömülüyorum.

"Oh, sen çok..." diyor nefes nefese ve sözünü bitirmiyor.

Bana övgüler yağdırmak yerine araya giriyorum, "Sana aşık mı oldun? Bu zor bir evet olurdu."

Normal kahkahası yerine sesinde bir hıştırtıyla kıkırdıyor.

Kalplerimiz hızla çarpıyor, uzun öpücükler alıp veriyoruz, her dokunuş kelimelerin ifade edemeyeceği bir özlem ve arzu derinliği taşıyor. Vücutlarımız birbirine bastırıldığında, bizi bütünüyle yutabilecek bir ateş tutuşuyor. O anda zaman duruyor ve etrafımızdaki dünya kararıyor, geriye sadece ben onun içine tamamen otururken aramızdaki sarhoş edici bağ kalıyor.

Hareket etmeye başlıyorum, içinde ileri ve yukarı doğru sallanıyorum. Gözleri gözlerimden göğsüme doğru yavaşça dans ediyor. "Çok güzelsin," diyor, neredeyse duyulmaz bir şekilde.

Gözlerim titreyerek kapanıyor, sözlerinin ve anlamlarının tadını çıkarıyorum. Umarım fiziksel görünüşümden daha fazlasından bahsediyordur. Ruhumun içini görebiliyor ya da en azından hissedebiliyorsa ve onu kız arkadaşım olarak yanımda istediğimi söylediğimde dürüst olduğumu biliyorsa.

Ben sınav pozisyonundayken, Harper kalçalarını kaldırıyor ve bacaklarını belime doluyor. Küçük bir ayarlamayla öne doğru eğilip daha derine iniyorum. Neşe dizginleri ele geçiriyor ve gözlerini bırakmadan daha sert ve daha hızlı bir şekilde onun derinliklerine dalıyorum.

"Neden bana bakıyorsun?" diye soruyor.

"Çünkü altımda paramparça olduğunda gözlerindeki tek bir titreşimi, kalbindeki tek bir çarpıntıyı kaçırmak istemiyorum. Ya da tek başına beni kırdığında." Sesim boğuk çıkıyor çünkü onun bedeninde ve gözlerinde kaybolmuş durumdayım. Ateş, karamel renkli arzu kürelerini aydınlatıyor.

Tüm ağırlığımı ona vererek beni göğüs göğüse çekerken sabit bir gülümsemeyle beni ödüllendiriyor.

Tırnaklarını batırıyor, sonra bir eliyle çarşafı tutarak tenimi serbest bırakıyor. "Logan. Logan. Looogan."

Sırtını eğiyor ve göğüsleri boynuma doğru kalkıyor. "BEN... BEN..."

"Kahretsin, mükemmel hissediyorsun." Kalçaları sıkılaştığında homurdanıyorum. "Daha fazla ."

Üç vuruş daha ve neredeyse acı çekiyormuş gibi haykırıyor ve bu beni teşvik ediyor. Taşaklarımnda bir mengene varmış gibi hissediyorum. Beni tamamen içine alıyor. Yakıcı arzu ateşli bir bıçak gibi içimi kesiyor, dokunulmadık hiçbir yerimi bırakmıyor. Doruk noktam, eğer onun içinde olmasaydı, camı kıracak kadar güçlü olurdu.

Onu kollarımın arasına aldım, hâlâ içindeydi.

Bunun için futbolu bırakabilirim. Böyle sonsuz sayıda gece geçirmek için.

Bir kez bile futbolu bırakmayı düşünmedim ve huzursuzluk omurgamda yılan gibi kıvrılıyor. Onu şimdiden sevmek mümkün mü?

Küçüldüğümü hissettiğimde, prezervatifi çıkarmam gerektiğini biliyorum ama onu geri alamayacağımdan korkarak gitmesine izin vermek istemiyorum. Kalçalarımı geri çekiyorum ve dışarı kayıyorum. Bunu yaptığımda yumuşak bir inilti çıkardı.

"Junior'ı şimdiden özledim."

"Junior mı? Sikime Junior adını mı veriyorsun?" Şakayla karışık alay ediyorum.

Parmakları yanaklarımı okşuyor ve nemli saçları tenine yapışıyor. "O senin iki numaran ve junior ikinciye gösteriyor."

"Bu onu küçük gösteriyor." Kaşlarım içeri çekildi. "Ve o küçük değil."

Yine kıkırdıyor ama bu sefer tiz bir sesle. "Hayır. Hayır, o değil.... Şimdi git şunun icabına bak."

"Hareket etmeyeceğine söz ver."

Banyoya girip temizlik yapıyorum. Sonra tekrar dışarı çıkıyorum, onu balayı tarzında kucağıma alıyorum ve duşa taşıyorum. Duş oturağı var, bu yüzden suyu ısıtırken onu oturtuyorum. El aletini çıkarıp bacaklarını ayırıyorum ve şişmiş derisinin üzerine püskürtüyorum. Nemli saçları, zeytin rengi teni ve pembe etli meme uçlarıyla o kadar muhteşem ki.

Dışarı çıktığımızda saçlarını topuz yapıyor ve pijamalarını aramak için çalışma odasına gidiyor ama gömleklerimiz yağmurdan sırlıslıkla olmuş. Cam kapıları kapatıyorum ama yağmur tanelerinin teneke çatıya vuruşunu hâlâ duyabiliyoruz. Şömineyi kapatıyorum, çantamı karıştırıyorum ve ona arkasında numaramın basılı olduğu Stallions tişörtümü atıyorum.

"İyi geceler." Kollarımı beline doluyorum ve geceyi bitirmeden önce ona son bir öpücük veriyorum. Bu haliyle sadece dört saat uyuyabileceğiz. Kanepeye gidip uzanıyorum, üzerimi örtmek için tığ işi örtüyü kullanıyorum.

Omzunun üzerinden geriye bakıyor. "Benimle uyu. O küçük kaçamaktan sonra kanepede yatman yanlış olur."

Kendimi kanepeden dışarı atıyorum ve onun yanından geçip yatak odasına koşuyorum. "Komodinli tarafı ben alıyorum."

Başını sallıyor ve mırıldanıyor. "Çocuklar."

"Erkekler," diye düzeltiyorum onu. Sonra çarşafların altına giriyoruz ve onu göğsüme doğru çekip kolumu göğüslerinin altına sokuyorum. Seks sonrası ışıltının tadını çıkarırken kollarımda uyuyakalıyor.

On Yedinci Bölüm

"Bu inanılmaz."

ABD Amigo Takımı önümüzdeki hafta Avustralya'daki Dünya Şampiyonası'nda yarışacak ve onlar da yoğun günlerinden zaman ayırıp küçük bir kızın hayallerini gerçekleştirmek için buradalar. Logan ve ben onlar ısınırken yarım saat kadar izliyoruz, sonra Becca ve Madison koşarak yanımıza geliyorlar. Madison kendini Logan'ın kollarına atıyor ve Logan onu sıkıca sararken Becca kendini bana tanıtıyor ve sonra yer değiştiriyorlar.

Kabul ediyorum, ona olan yakınlıklarını biraz kıskandım ama ikisiyle de hiç birlikte olmadığına söz veriyor. Ayrıca, ikisi de dün gece onunla seks yapmadı. Hâlâ gerçek bir çift olmak istediği gerçeğini aklım almıyor, sadece öyleymiş gibi davranmak değil.

Becca sözlerine şöyle başlıyor: "Evy için küçük bir tezahürat hazırladık ve önümüzdeki hafta yapılacak Şampiyonada kullanılmak üzere Make A Wish'e onaylattık. Minderde takla attığımızda, asıl yarışma rutininden önce bu tezahüratı yapacağız. Görmeye hazır mısınız?"

"Evet, tabii ki." Ellerimi çırpıyorum.

Müzik başlarken Logan beni omzunun altına çekti. "Tubthumping." Şarkı, hayat sizi yere serdiğinde hemen ayağa kalkmaktan bahsediyor. Ritim canlandırıcı ve sözler ilham verici. İlk birkaç akoru duyunca gözlerim doldu bile.

Karma takım eşzamanlı olarak takla atıyor ve kızlar dizlerinin üzerine çömeliyor, ardından erkekler onları bellerinden tutup minyon kızları havaya fırlatıyor. Becca hızının zirvesinde bir ayak parmağı dokunuşu yapıyor, ardından bir grup erkek onu yakalıyor. Madison geriye doğru taklalar atarak kollarını beşiğe koyuyor ve bu böyle devam ediyor.

Müzik durur ve her biri ortağını işaretlerle havaya kaldırır. Slogan atıyorlar.

Al. Pekala. Evy.

İşaretlerini
çeviriyorlar.

Dövüşün. Evy.

Dövüş.

Göz kapaklarım yaşlarla doluyor ve o anda korkularıyla yüzleşmem ve yanımdaki adama bir şans vermem gerektiğini biliyorum. Nasıl, bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve Logan'ın yanağını öpüyorum. Yanağımdan bir damla yaş siliyor. "Teşekkür ederim," diyorum, tıkanıyorum. Boğazım sıkıştı ve titriyor.

Becca, Madison ve dublör ortakları zıplayarak yanıma geliyor ve ağladığımı görüyorlar. Madison beni kollarına aldı. "Şampiyonadan döndüğümüzde bizi onunla tanıştırmaya götürür müsün?"

Gözlerimde bulanık bir filmle başımı sallıyorum. Logan şakağımı öpüyor ve hep birlikte bayılıyorlar.

Üç Stallion amigosu Becca, Madison ve Gabe ile bir selfie çekiyoruz. Sonra beni büyük grubun içine sürüklüyorlar ve Logan'dan ayrılıyorum. Eski bir arkadaş gibi, çok yaygın bir duygu sinirlerimi alt üst ediyor.

"Bir video çekelim," diyor Becca.

Ortaya doğru itilip kakılıyorum ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Herkes bağırıyor ve el sallıyor. Boğazım Logan kelimesini çıkarmaya zorluyor ama herkesin çok daha yüksek sesleri arasında kayboluyor. Dizlerim bükülüyor ve yukarıda dönen çadır tavanla birlikte düşüyorum. "Logan. Lo..."

Logan'ın yüzü boğuk sözleri bir anlam ifade etmiyor. Tabii ki ne olduğunu biliyorum ve utancın rengi yüzümü kaplıyor. Becca yanımda diz çöküyor.

Logan beni yavaşça dik oturtuyor ve Becca bana bir şişe su uzatıyor. "Bunu yudumla."

Stallions'ın amigo kızlarının çoğu ödül törenindeydi ve olmasalar bile basın yüzünden bayıldığımı biliyorlardı. Çok az miktarda su yutuyorum ve Logans beni ayağa kaldırıyor. Madison ve Becca bizi büyük hayranların yanına götürüyor.

"Sadece birkaç saniye baygın kaldın. Bu bir ilerleme," diye beni temin ediyor Logan.

Çelik bir bina ve bunaltıcı sıcak. Logan beni sabit tutuyor ve vantilatör vızıldıyor.

"Teşekkürler. Evy için yaptığınız her şey için minnettarız."

"Oyun kurucumuz ve onu evcilleştiren kadın için her şeyi yaparım." Madison gülüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Harper. Burası çok sıcak olduğu için özür dileriz."

Çabucak kucaklaşıyoruz, böylece Dünya Şampiyonası için antrenmanlarına geri dönüyorlar.

Logan, Monterey'e döndüğümüz iki saatlik yol boyunca elini dizimde bıraktı. Tekrar bayıldığım için aşağılandım. Her ne kadar Logan'ın dünyasına uyum sağlamak istesem de, bu ona haksızlık olur. Üzgün ve kızgınım ve bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Sahip olduğum azıcık cesareti toplayarak, "Bu işe yaramayacak." diye mırıldanıyorum.

Deri koltukta kayıyor ve boynunu kırıyor, önce sağa sonra sola. "Günden güne ilerleyeceğimizi söylemiştin."

"Aşağıladığım sadece sen değilsin. Hakkında olumsuz konuşulan kişi olmanın nasıl his olduğunu anlayabiliyor musun? Çünkü sen anlayamazsın. Sen altın çocuksun. Kampüsün, futbolun aygırısın. Sana sırtlarını döndüklerinde bundan hoşlanmayacağına söz veriyorum." İç çekerek başımı cama yasladım. Onun kız arkadaşı olmak beni çok korkutuyor. O spot ışıkları altında yaşıyor, bense onun sıcaklığı altında soluyorum. Bu en kötü kombinasyon. Onun dikkatini dağıttığım için suçlanan ve basın tarafından utandırılan ben olacağım.

Parmaklarını dizime bastırıyor. "Ben büyük bir çocuğum."

Evet, öyle. Ve onu tanıdıkça, bu eğlenceyi seven, iyi kalpli adama daha çok aşık oluyorum.

"İşte burası." Evi ortaya çıktı. Alt kısmı ve sundurma sütunlarını kaplayan taş vurgularla güzel bir sedir kaplama ev.

Ailesi bizi ön verandada sıcak bir şekilde karşılıyor ve bana serinletici bir bardak limonata ikram ediyor. Ailemin bana aştığı nezaket derslerini hatırlayarak nezaketle kabul ediyorum. Gerekirse yudumlayabilirim. Ama Logan bardağı benden alıyor ve soruyor: "Çay mı yoksa kola mı tercih edersin?"

"değil."

"Limonata sevmezsiniz, eminim ayımız da vardır."

"İçeri gel." Babası çantamı aldı. "Sarımsak Otelı nasıldı?"

"Baharatlı," diye şaka yapıyorum ve Logan'ın kafası yüzünde bir sırıtışla dönüyor. "Yağmurla birlikte rahatlatıcıydı ama sarımsak gibi kokuyordu" diye ekliyorum.

"Yağmur mu yağdı?" diye soruyor annesi. "Buraya nadiren yağmur yağar ama sanırım iç kesimlerde olduğunuz için daha sık yağıyor."

Babasını çantamı koyduğu misafir odasına kadar takip ediyorum. Logan'la yalnız kalmayacağımı bilmek bir yanıma rahatlatıyor. Diğer yarım da aynı sebepten dolayı üzgün.

Logan, omzunu beyaz pervaza dayayarak kapının çerçevesini dolduruyor. "Evy'yi arayabilir miyiz? Ve videoyu ona gönderebilir miyiz?"

"Elbette." Sesim düzleşiyor. İlişkimizin yürüyemeyeceğini itiraf ettikten sonra ikimiz de sönükleştik.

Yanımdaki yatağı oturuyor ve bir dizini yatağın ortasına çekip diğer ayağını bana bakacak şekilde yere koyuyor. Hastaneyi arayıp derhal Evy'nin ailesiyle görüşmek istediğimi söylüyorum. Hemşire beni verimli bir şekilde Evy'nin odasına bağıyor ve telefonu Bayan Brown açıyor. Videoyu onunla paylaşıyorum ve çok geçmeden telefonu Evy'ye vererek görüntülü görüşme yapmamızı sağlıyor.

"Selam, Harper. Pazartesi günü seni görmek için sabırsızlanıyorum. Senin için bir resim çizdim."

Bugün bayıldığımdan beri beni ilk kez gülümsetiyor. Yanına gidiyorum. "Sadece ben değilim. Kentucky Stallions'ın oyun kurucusunun kim olduğunu biliyor musun?"

Gözleri genişliyor ve sırıtıyor. "Logan Warren'ı herkes tanır."

"O burada benimle birlikte." Eğilip Logan'ı gösteriyorum. Ona el sallıyor ve kızın gözleri parlıyor.

"Merhaba, Evy. Harper bana amigoluğı sevdiğini söyledi. İzlemeni istediğimiz bir şey var."

Annesi ona bir cep telefonu uzatıyor ve tepkisine tanık olabilmemiz için videoyu oynatıyor. Evy'nin elleri yüzünde uçuşuyor ve saf sevinç gözlerinden akıyor

Vücudu. Ayaklarını yatağa vuruyor.

"Teşekkür . Teşekkür . Harper? Bunu benim için mi yaptın?"

Başımı salladım. "Logan'a söyledim, o da kendi üzerine aldı. O gerçekten harika bir adam."

"Annem bana internetten ikinizin bir resmini gösterdi. Mükemmel bir çiftsiniz. Resmimi görmek ister misin?"

Logan onun iltifatı karşısında bacağımlı dürtüyor ve "Kesinlikle" diye karşılık veriyor.

Boya kalemleriyle çizilmiş Evy resmini kaldırıyor. Sosyal medya paylaşımındaki fotoğrafın aynısını kullanmış. Logan'ın belime doladığı elini çizme şekli devasa görünüyor. Onun ellerini seviyorum; hem nazik hem de çok güçlüler.

"Kameraman bir maç kazandıktan sonra seni Harper'ı öperken gösterse iyi olur. O zaman bunu çekeceğim."

Şu anda ikisinin de kalbini kıracak durumda değilim.

Annesi araya giriyor, "Evy'nin yemek vakti geldi, gitmemiz gerek. Onu neşelendirdiğiniz için ikinize de teşekkürler ve çiçekler için de teşekkürler Logan."

"Bir değil. California'dan eve döndüğümde seni görmeye geleceğim."

Ellerini çırpıyor. "Yaşasın. Griffin ülkedeki en iyi oyun kurucunun beni görmeye gelmesini çok kıskanacak. Futbola bayılıyor."

"Pazartesi görüşürüz." El sallayıp vedalaşıyoruz ve bağlantıyı kesiyoruz. "Çiçek alamaz," diye vurguluyorum.

"Ona sonsuza dek saklayabileceği cam çiçekler gönderdim. Ödevimi yaptım."

Tabii ki öyle. O bir Akademik All-Amerikan ve iş ahlakı rakipsiz. Eğer mükemmel bir adam varsa, o da Logan'dır.

"Teşekkür . Onu koruyorum." Onun cömertliği, empatisi ve işleri halletme becerisi karşısında gözyaşlarım görüşümü bulandırıyor.

Logan iki elimi de tutuyor. "Su samurlarını görmeye hazır mısın?"

"Evet, neredeyse unutuyordum."

Beni ayağa kaldırıyor ve ailesine akvaryuma gittiğimizi söylüyor.

Otuz dakika sonra içerideyiz. Cumartesi öğleden sonraları akvaryum kalabalık, turistler kadar yerli halk da var. Yarım saat boyunca beluga balinalarının gösterisini izledikten sonra farklı renk ve boyutlarda balık tanklarıyla dolu bir koridorda dolaşıyoruz.

Kaplumbağalara ulaştığımızda kendime engel olamıyorum. Ona dönmeden önce sırttım. "Bakın, bu Harper L. Chatham'ın kaplumbağası."

Sırtıyor, beni vücudunun içine çekiyor ve ne muhteşem bir vücut. Başka hiçbir erkek onunla kıyaslanamaz. "Seni etiketledim ve bunu biliyorsun."

Dışarıda parlak güneşin altında yürürken su parıldıyor. Logan korkulukta bir yer tutuyor ve bana önüne geçmemi işaret ediyor. Çenesi kulağımın yanında, arkamda duruyor. Mantık ikimizin uyumsuz olduğunu söylüyor ama kalbim aramızdaki bağın gücünü hissediyor.

Su samurları okyanusa dalıp sonra paytak paytak kayaların üzerine çıkarken onları işaret ediyor. Bazıları sırt üstü yüzüyor, yengeçleri göğüslerinde parçalıyor.

Oyuncular, bana çocukları hatırlatıyorlar ve iç çekiyorum. "Su samuruna aşığım."

Logan sırtımı hafifçe okşuyor. "Ben de." Sesi yumuşak ve omurgam boyunca bir ürperti dolaşıyor.

Sırtımızı okyanusa dönüyoruz ve Logan arka planda su samurlarıyla birlikte bir fotoğrafımızı çekiyor. Birkaç dakika sonra telefonum çalıyor ve arka cebimden çıkarıyorum. Ekrana dokunuyorum ve Logan'ın az önce çektiği fotoğrafı görüyorum.

Pazar Snippet'i

"Otterly aşık."

Beş saniye önce olduğu için henüz yorum yok.

"Hey, çaldın," diyorum, ona bakıyorum ve yüzü rahatlıyor,

Çeneme dokunuyor ve havacı gözlüklerimin içine bakıyor. "Benden bundan daha fazlasını çaldın."

On Sekizinci Bölüm

LOGAN

Milyon yıl geçse de sabahın üçünde bir amigo yarışması izleyeceğimi düşünmezdim. ABD Takımı yurtdışında Dünya Şampiyonası'nda, yani orada öğleden sonra geç saatlerde.

Harper'ın Monterey'den Kentucky'ye dönmesinin üzerinden bir hafta geçti ve Harper, Evy ile birlikte hastanede. Yarışmayı birlikte izleyebilmek için onlarla FaceTime görüşmesi yapıyorum. Harper, Dr. Carter aracılığıyla her şeyi halletti. Niyetim Kentucky'ye uçup Evy ve ailesiyle birlikte izlemektir ama Dr. Carter şu anda Evy'nin etrafında yabancıların olmasını istemediği için bu fikri reddetti. Şu anda sadece personel ve aile ziyaretçilerine izin veriliyor.

ABD Takımının mindere çıkmasını beklerken Harper'a "Yarın konuşmak için birkaç dakikan var mı?" diye sordum.

"Evet, ama birkaç dakikadan fazla değil. Bütün gün çalıştıktan, geç saatlere kadar uyanık kaldıktan ve tekrar buraya dönmek zorunda kaldıktan sonra ölmüş olacağım. Oh.. oh. İşte geliyorlar," diyor hevesle.

Evy'nin sırtı beklentiyle dikleşir. Takım, göğsünde ABD yazan beyaz üniformalarıyla takla atıyor ve spiker onları seyircilere tanıtıyor. "ABD Takımı yarışmadan önce Evy Brown için küçük bir gösteri sunacak. ABD takımına yarışmadan önce ekstra süre verilmeyecek."

Dublör ekipleri rutinlerini gerçekleştiriyor ve tezahürat bölümüne başlayıp Evy'nin adını söylediklerinde Harper telefonunu kulakları patlatan bir gülümseme takınan Evy'ye odaklıyor. Sonunda, yarışmanın içindeki hayranlar da Evy'nin adını söylüyor. Madison ve dublör partneri hızla spikere koşuyor ve "Bu iş sende. Yakında görüşürüz."

Ekranda tek görebildiğim beyaz bir çarşaf ve Harper'ın at kuyruğu. Ama Evy Harper'ı bıraktığında telefonu aldı. "Teşekkürler QB. Bu günü asla unutmayacağım."

"Rica ederim, tatlım. Beni hoparlörden çıkarıp telefonu kulağına dayayabilir misin?"

Odadaki diğerlerine şöyle der: "Hepiniz köşeye gidebilir misiniz? QB benimle konuşmak istiyor."

İçten içe, bu küçük kızın sahip olduğu liderliğe kıkırdıyorum. Dünyanın ona ihtiyacı var. "Hey, bir iyiliğe ihtiyacım var. Harper'ın en sevdiği filmin ne olduğunu öğrenebilir misin? Ve eğer özel biriyle dünyanın herhangi bir yerinde bir film izleyebilseydi, bu neresi olurdu?"

Kıs kıs gülüyor ve sonra fısıldıyor, "Neden ona sormuyorsun?"

"Çünkü bu eğlenceli olmaz. Ona sürpriz yapmak istiyorum. Evy, bu konuda sinsi ol."

Evy diyor ki, "Geleceğim. Ne zaman evde olacaksın?"

"Birkaç hafta daha. Sonra doktor izin verirse seni görmek için orada olacağım."

Telefonu kapattıktan sonra, düşüncelerim çılgına döndü. Evy nasıl bu kadar pozitif olabiliyor? Kentucky Stallions'ın oyun kurucusu olduğum için Kentucky'nin benim evim olduğunu düşünmesine bayılıyorum. Çocuklar yetişkinlerle aynı bağlam ve engellere sahip değiller.

Harper'ın tüm bu engelleri var. Beni Kaliforniya'da ziyaret edeli bir haftadan biraz fazla oldu. Aramalarımın ya kaçtı ya da kısa tuttu.

Seviştik ve şüphesiz ilk defa kalbimin sıkıştığını hissedecek kadar derin bir bağ kurdum. O buradayken çekilmiş fotoğraflarımızı paylaşmaya devam ediyorum. Geride bıraktığı boşluk giderek büyüyor ve onları canlı tutabilmemin tek yolu, kurgusal ilişkimizin daha fazlasına dönüşebileceğini umarak onları yayınlamak. O sadece nasıl gittiğini görmek istiyor ve sessizliğine bakılırsa hiçbir yere gitmiyor.

Pazartesi Anıları

Sahilde önümde yürürken çekilmiş bir fotoğrafını yüklüyorum.

Hava 60 derece olmasına rağmen çok sıcak.

Salı İkramları

Harper ve amigo kızlarla bir fotoğraf

Hayalleri gerçeğe dönüştürmek.

Telefonumu elime alıp sosyal hesabımda gezinirken birkaç bildirim alıyorum.

Harpers'ın adına tıklıyorum ve yeni gönderisinde Evy'nin telefonu kulağına götürdüğü bir fotoğraf var. Başlık:

En büyük hayranı Logan Warren ile konuşuyorum. Evy onu parmağında oynatıyor.

Her birkaç saniyede bir yüzlerce beğeni ve her birkaç dakikada bir on yorum geliyor. Ülkenin dört bir insanlar DM'lerimden bana ulaşip ona nasıl yardım edebileceklerini soruyorlar.

Harper bir konuda haklı; Evy'nin yüzünü güldürmek için elimden gelen her şeyi yaparım - ve bana izin verdiği sürece Harper'inkini de.

Eğitim seansları arasında kız kardeşimi arıyorum. Nic'in kız kardeşi Mia'nın birkaç ay önce yavrulayan bir köpeği var. Yeğenim Dani'yi arayıp köpeğe bir isim vermesine yardımcı olacağıma söz verdim.

"Hey, Lo," diyor. "Dani biraz kestirecek. O kız saatte yüz mil hızla gidiyor, sonra da çöküyor. Bana seni hatırlatıyor. Annem senin için hiç böyle dedi mi?"

"Eskiden öyleydi. Ama şu anda biraz kestirmem lazım. Geç saate kadar ayaktaydım."

"Harper'la mı konuşuyorsun? Sosyal medya hesaplarınıza göre ikiniz yakınlaşıyor gibisiniz," diyor meraklı bir tonla. Son iki kelimede bir yükselme var.

Evy'nin durumunu açıkladıktan sonra bir süre sessizlik oldu. "Sanırım annem ve babam Harper'ın geçen hafta burada olduğunu söylemişlerdir."

"Yaptılar. Hagan bu konuda ne hissediyor?"

Bu Hagan'ı ilgilendirmez. Ha. Kimi kandırıyorum ben? Hagan geçen yıl Joe'ya kızdığında, Harper her şeyi paylaştıklarını açıklamıştı. Harper'la seks yaptığımızı öğrenirse ne kadar sinirleneceğini tahmin edebiliyorum.

"Onun için sorun değil çünkü çift gibi davrandığımızı düşünüyor."

"Öyle misin? Çünkü bu iyi bir fikir değil. Eğer biriniz bir şeyler hissediyorsa, bu karşılık bulmazsa zor bir yıl olacak."

Big Arms bağıyor, "Üç dakika!" Ve duygularımı kız kardeşime anlatacak vaktim yok.

"Uzun lafın kısıası. Hagan ve ben şehir dışındayken erkeklerin ona asılmasını istemedim. Yeni oda arkadaşımızı tanımıyorum ama Reed, Hagan ve Harper ile birlikte yatılı okula gitmişti."

"Umm, dünya küçük. Ya Harper ve Reed'in birlikte olması kaderse? Ya evren onları bir sebepten dolayı bir araya getirdiyse?"

"Siktir et onu. Bir kara deliğin içine düşebilir. Ya evren onu bilerek benim yörüngeme koyduysa?"

Histerik bir şekilde gülüyor ve "Bana ihtiyacım olan tüm bilgiyi verdin" diyor.

Çenemi göğsüme indirip başımı sallıyorum. "Abla, durum biraz karışık."

"En azından sert sözlerin için seni affetti."

"Evet, koşmam lazım. En iyisi olmak için çalışmalıyım."

O FaceTime'a geçiyor, ben de... Ellerini burnunun üzerine götürüyor, sonra bir iç çekip bırakıyor. "Futbol her şey değildir."

"Bunun farkına varıyorum. Ama hayallerimden vazgeçmiyorum. Çok uzun zamandır yorulmadan çalışıyorum."

"Biliyorum ve bir yolunu bulacaksınız. Ama eğer bu senin için gerçekse... Hagan'a söylemelisin."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Sen ve Nic, Nic'in kız kardeşine söylediniz mi?"

"Senin hakkında konuşuyoruz ve hatalarımdan ders çıkarıyoruz" diyor.

"Seni seviyorum kardeşim. Big Arms'a dönmeliyim. Dani'ye onu bu gece arayacağımı söyle."

Son birkaç haftada HGTV'nin ev çevirdiğinden daha fazla lastik çevirdim ve bundan bıktım. Big Arms'a başka bir şey yapıp yapamayacağımızı sordum. Cevabı, "Tamam, her seferinde iki tane çevir."

Ne zaman öğreneceğim?

Sonra beni bir traktöre bağladı ve ben de traktörü çeken öküz oldum. Küçük bir traktör, çim biçme makinesi ile ağır iş traktörü arasında bir şey. NDA imzalamama şaşmamalı, eğer sporcular neye bulaştıklarını bilselerdi, onunla antrenman yapmak için kaydolmazlardı. Binlerce antrenör var ve çoğu oyuncu bu tür bir antrenmanı yapamayacak kadar tembel.

Sonra lise koçum ve alıcılarla tanışma zamanı. Bugün paslarım kötü. Alıcıları adım adım vuramıyorum; geri kıvrılmak ya da yavaşlamak zorunda kalıyorlar. Çıkarken omuzlarımı okşuyorlar ve koç diyor ki, "Bütün gece uyu. Herkes kötü bir gün geçirebilir."

Lise ikinci sınıftan beri, topla isabetli oynamak güvenilebileceğim tek şeydi. Hiç top kaybı yaptım mı? Evet, ama yağmur ya da kar yağarken ya da defans oyuncuları tarafından kovalanırken. Savunma olmadan sadece alıcılara attığımda asla.

"Evet efendim," diyorum kramponlarımın bağcıklarını çözerken, banyoda islanmaya ve evimin rahatlığında akşam yemeği yemeye fazlasıyla hazırım.

Babam bu akşam dışarıda yemek pişiriyor. Ayaklarım evin kaldırımına değer değmez biftek kokusu alıyorum. Spor çantamı çamaşır odasına atıyorum, iç çamaşırlarıma kadar soyunuyorum ve çamaşırları yıkamaya başlıyorum. Yukarı koşup duş alıyorum, havluya sarınıyorum ve yatağa uzanıyorum, tavan *uğultusu* beni rahatlatıyor ve kazara uykuya dalıyorum.

Gecenin bir yarısı açlıktan uyanıp eşofmanlarımı giyiyorum ve mutfığa gidiyorum. Buzdolabını açtığımda, alüminyum folyoyla kaplı bir tabağın üzerinde bir not vardı.

. Seni uyandırmak istemedim.

Sekiz saat uyuduğum ve zaten iki saat sonra kalkacağım için biraz yumurta çırpıyorum, bifteği ince ince dilimliyorum ve kalan biberleri omlet yapmak için kullanıyorum. Ekstra erken bir kahvaltı için yemeğimi güneşlenme odasına götürüyorum ama Harper'la ilgili düşünceler aklımı meşgul ediyor ve onu aramayı unuttuğum aklıma geliyor.

Harper uyanmış ve stajına hazırlanıyor olmalıydı, ben de ona mesaj atmaya karar verdim.

Aramadığım için özür dilerim. Havludan başka şey giymeden uyuyakalmışım.

Harper: Özel biriyle mi?

Konuşmamız gerek.

Sen dönene kadar bekleyebilir.

Ben: Hayır, olamaz. Anlamıyor musun? Senden başka bir şey düşünemiyorum.

İhtiyacın olan kişi ben olamam.

Beni affettiğini söylerken yalan söyledin. Sen bana bedenini verdin, ben de sana bedenimi verdim.

Hadi ama Logan. Ben özel biri değilim. Vücudunu birçok kıza verdin. O kadar çok ki düşünmek bile acı veriyor.

Bir lokmada boğuluyorum ve tutmakta zorlanıyorum. Uzun süreli bir kız arkadaşım olmasını tercih eder miydi? Harper bana benden önce bir erkek arkadaşı olduğunu söyleseydi kıskançlıktan çıldırırdım.

Birkaç kez yazıp siliyorum, nasıl hissettiğimi ifade edecek doğru kelimeleri bulamıyorum. Ondan bir mesaj daha geliyor.

Dikkatinin dağılmasının sebebi ben olmayacağım. Bu yıl Heisman'ı kazanacaksın. Odaklan.

Çılgılık atmak istiyorum, ama işe yarayan şeye geri dönüyorum... ukala olmaya.

Ben: Kız arkadaşımın spor analistlerini dinlemesine bayılıyorum.

Ben dinlemiyorum ama Reed ve arkadaşları senin hakkında konuşuyor. Yutturmacayı anlamıyorlar.

Ben: Neden onlara ne kadar iyi olduğumu söylemiyorsun?

On Dokuzuncu Bölüm

LOGAN

Üniversite kampüsüne adım attığımdan beri sanki bir ömür geçmiş gibi hissediyorum. Evime gidip onunla yüzleşmeden önce hayranlarla sohbet etmek için yerel radyo istasyonunda duruyorum. Son iki haftadır Harper'la hiç konuşmadık ama bana mesaj attı.

Düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Ben: Ne hakkında? Senin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum.

Lütfen.

Ona zaman tanımayı tercih ederek cevap vermedim. Bunun yerine ona birkaç mem göndermeyi tercih ettim, ancak sessizliği açtı... aramızda olanlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Şimdi eve gideceğim ve o benim için sadece bir oda arkadaşıymış gibi davranacağım.

"Kentucky Stallions'ın oyun kurucusu Logan Warren ile birlikteyiz. Kendisi Heisman izleme listesinde ve önümüzdeki bahar seçmelerinde bir numara olması bekleniyor. Logan, programa hoş geldin."

"Beni ağırladığın için teşekkürler Kyler."

Öne doğru eğiliyor ve dirseklerini masaya koyuyor. "Memleketine dönmek nasıldı?"

"Ailemle birlikte olmak harikaydı. Spor yaptım ve bu kadar."

"Hadi ama Logan. Hepimiz senin ve kız arkadaşının paylaşımlarını gördük. Görünüşe göre spor yapmaktan fazlasını yapmışsınız."

"Ziyarete geldi çünkü küçük bir kızın dileğini gerçekleştiriyorduk. Ama evet, ona memleketimi göstermek çok özeldi. Sıradan bir adam olduğumu görmek. Herkesin istediği şeyi istiyorum, bir kızın beni ben olduğum için sevmesini istiyorum, gelecekteki banka hesabım için değil."

Gülüyor. "Ben de yaşadım dostum. Sahne ışıkları altındayken aşkla baş etmek zordur."

Kyler, Kentucky'de eski bir oyun kurucuydu ve draftta ikinci turda seçildi, ancak ilk sezonunda sakatlandı.

"Yarın antrenman başladığında ne bekliyorsun?"

"Birinci sınıf öğrencilerinden gençler gibi davranmalarını bekliyorum. Her maçı son maçlarıymış gibi oynamalarını istiyorum. Onları zafere götüreceğim ama futbol bir takım sporudur ve takım bütünlük içinde olmalıdır. Dikkatleri dağılmasın," diyorum, kalbim onlarla dolu.

Başını sallıyor ve boğazını temizliyor. "Logan, arayanları kabul etmeye hazır mısın?" "Elbette, hadi yapalım."

"Sam, Kentucky oyun kurucusu Logan Warren ile yayındasın."

"Hey, Logan. Geçen yılki ulusal şampiyonluk maçını tekrar izliyordum. Neyin yanlış gittiğini bulabildin mi?"

Lanet olsun. Prisca'yı görmem lazım.

"Sam, soru için teşekkürler. Ben de maçı tekrar tekrar izledim. Şimdiki zamanda kalmak ve şimdi ve buraya odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Berbat bir maç geçirdim."

Programın sunucusu Kyler söze giriyor. "Dürüst olalım. Sizin standartlarınıza göre kötü bir oyun ama yine de çoğu oyun kurucunun sezonun en iyi oyunundan daha iyi."

"Teşekkürler, ama hatalarımı kabul edecek kadar erkeğim ve birazcık hatalıydım."

Sam, "Sanırım izinli olmanızın bir nedeni olup olmadığını merak ediyorum. Sen ülkenin en iyisisin ve bu yıl Stallion ulusuna kupayı getireceğini biliyorum. Telefonu kapatıp cevabını dinleyeceğim."

Derin bir nefes alıyorum. Kendime binlerce kez sormadığım hiçbir şeyi sormuyor bana. "Nedenini bilmiyorum. Belki de Tanrı araya girdi ve bana yanılmaz olmadığımı gösterdi. Stallion taraftar kitlesinden aldığım destek beni alçaltıyor. Tek bir sebep için geri döndüğümü söyleyebilirim... Bu yıl şampiyonluğu kazanmak için. Kupayı eve götürmeyi antrenörlere ve taraftarlara borçluyum."

Brenda adında başka bir dinleyici soruyor: "Yardımsever olduğunuzu duydum. Kanseri hastası küçük bir kızın ailesiyle arkadaşız ve bana onu her gün aradığınızı söylediler. Eğer hiç şampiyonluk kazanamazsan, kendinle gurur duymalısın."

Çünkü çok az şeyi olan çocuklara umut veriyorsunuz. Benim sorum şu: Bazı çocuklarla aranızda nasıl bir bağ var?"

Boğazımda Teksas büyüklüğünde bir kurbağa var. Evy'den bahsediyor. "Oda arkadaşım tıp fakültesi öğrencisi ve çocuk hastanesinde staj yapıyor. Benden gerçekleştirebileceğim bir şey istedi, ben de yaptım."

Kyler araya giriyor, "Amigoluk yazısını gördük. Peki, bu özel kişi oda arkadaşın mı yoksa kız arkadaşın mı? Çünkü eminim kampüsteki bayanlar onun sadece bir oda arkadaşı olmasını umuyordur."

Söylediğim her kelimeyle Harper'ı daha da derine sokuyorum. Bana bir futbolcudan daha fazlası olma isteği . "Oda arkadaşınız ama çıkıyoruz. Beni önemli şeylere odaklanmamı sağlıyor."

"Peki senin için önemli olan ne Logan?"

Gülüyorum ve Kyler'a mütevazı bir gülümseme veriyorum. Sadece tek bir kişiye ayrılmış olan ruhumun derinliklerine inmeye çalışıyor. "Benim önceliğim futbol ama onunki tıp fakültesi. Aramızdaki ilişki böyle."

"Anlaşıldı. Bugün stüdyoya uğradığınız için teşekkürler ve önümüzdeki sezon için en iyi dileklerle."

"Beni ağırladığınız için teşekkürler. Bastır Stallions!"

Radyo reklam arasına giriyor ve ben kulaklıkları çıkarıyorum. Kyler elimi sıkıyor ve ben ayrılmadan önce bazı tavsiyelerde bulunmak için beni durduruyor.

"Sosyal medyada paylaşım yaparsanız onu gizli tutamayacağınızı biliyorsunuz. Sadece iki seçenek var, ya hayranlarıyla paylaşacaksın ya da tamamen gizli tutacaksın; ikisi arasında bir yol yok. Burada küçük bir havuzda büyük bir balıksınız, ancak ulusal medya bile Aygır Ödülleri'nden sonra bir sirk gibiydi. Ayrıca, ikiyi ikiyi bir araya getirdim. O senin en iyi arkadaşının kız kardeşi... Dostum, dikkatli ol. Önümüzdeki sezonun raydan çıkmasını hiç istemem."

"Dikkatini dağıtmak yok. Dediğim gibi, yakında tıp fakültesine başlayacak ve ikimiz de meşgul olacağız."

Yapımcısı ona beş saniye içinde tekrar yayına gireceklerine dair bir işaret veriyor. "Tekrar teşekkürler."

Bazen, ne kadar rahat görünürlerse görünsünler bu görüşmelere nasıl hayır diyeceğimi öğrenmem gerekiyor. Evime yanaşıp arabadan bavullarımı alıyorum. Ama çalışma odasına girer girmez Harper ve Reed yan yana oturmuş video oyunları oynuyorlardı.

Gözleri benimkilere kayıyor. Üzerinde uzun bir tişört var ama altında şort olup olmadığını anlayamıyorum. Reed oyuna odaklanmış ama gizlice bakıyor.

Reed beni selamladı. "Hey, ev arkadaşım. Yarın eve geleceğini sanıyordum."

Takvimi güncellemek için buraya gelmedim, o yüzden Harper olmalı. "Reed. Harper. Üretken oluyorsun. Harper, mesajlarımı dinleseydin bugün eve geleceğimi bilirdin."

Uzun gömleğini dizlerinin üzerine çekiyor ve ayaklarını kanepenin minderinin kenarına koyuyor.

Boğazım yanıyor, bu yüzden başka bir şey söylemiyorum. Paylaştıklarımızdan sonra bana zar zor bakabiliyor. Benimle konuşmıyor. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Ağır adımlarla merdivenleri çıkıyorum ve mutlu olmadığımı belli ediyorum. Reed'le yaklaşarak ne halt ediyor? Biraz araştırdım, son takımından çıkarılmış çünkü kadın ekipman müdürü onu cinsel tacizle suçlamış. Her şey gizliydi ama bir arkadaşım eski okulundaki hokey takımından birkaç kişiyi tanıyor.

Bavullarıma bakarak valizlerimi boşaltıyorum. Annem tüm çamaşırlarımı yıkadı, böylece tek yapmam gereken onları yerleştirmek. Çamaşırlarımı yılda bir kez, ben Kentucky'ye dönmeden bir hafta önce yıkıyor. Harper'ın giydiği gömleği kaldırıp burnuma götürüyorum ama Harper'ın meyveli kokusu değil deterjan kokusu geliyor.

Eşyalarımı yerleştirdikten sonra dizüstü bilgisayarımı açıp programımı kontrol ediyorum. Halkla ilişkilerimi yürüten kişi sezon öncesi röportajlara yenilerini eklemiş.

Oyun kurucu koçu Matt Stricker'dan bir e-posta var.

Programınıza bazı kampüs dışı fırsatlar ekleyin. Şehirdeki Katolik koç bir klinik düzenliyor. Yeni alıcılarla çalışmak için orada olmanızı çok isteriz. Akşam 7'de görüşürüz.

Bu böyle devam ediyor; programıma haftada beş etkinlik daha ekledi. Bu, Stallions koçlarıyla yaptığımız onaylı yaz antrenmanlarının dışında. Her hafta takım olarak çalışabileceğimiz belirli bir saat var ama röportajları, yardımları, etkinlikleri, röportajları ve dışarıdaki antrenmanları saydığınızda uyumak için çok az zaman kalıyor. Aslında sezon başladığında biraz daha iyi çünkü sıkı bir rutin var. Dersleriniz ve seyahatleriniz olsa bile. Çoğu röportajı stadyumdaki basın odasında yapıyorsunuz ya da programlara telefonla bağlanıyorsunuz.

Yazın ise her yerde koşuyorum. Eve gidip bir ay boyunca yalnızlık içinde antrenman yapmamın bir nedeni de bu. Bu benim zihnimi ve bedenimi yenileme zamanım.

Harper beni Kaliforniya'da ziyaret ettiğinde dengeyi sağladığımı düşünmüştüm. Ama o eve döndükten sonra geçen her gün daha da ağırlaştı ve karardı. Antrenman yapmak bir angarya haline geldi. Evet, büyüdüm, hızlandım ve ayak hareketlerim gelişti ama onsuz her şey boş geliyordu.

Harper kapıma vuruyor ve ona doğru dönmeden önce derin bir nefes alıyorum. Ona karşı hissettiklerimi inkâr edemem ama yüzündeki ifadeden bu konuşmanın hoşuma gitmeyeceğini anlayabiliyorum.

"Döndüğüne sevindim."

Acı beni boğarken göğsüm yükseliyor. O kadar mutlu ki aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor. Cevap vermeden önce ona uzun uzun bakıyorum. "Evet, eminim öylesindir."

Beni ben yapan tüm özelliklerim şu anda yok. Akli başında.

Belirlendi.

Lider.

İletişimci.

Zihnim dönüp duruyor, bir daha birlikte olamayacağımızı nasıl açıklayacağını merak ediyorum.

Birlikte. Bunun bir hata olduğunu söyleyecek mi? Kardeşini bahane olarak kullanacak mı?

Yatağımın kenarına oturdu, ben de masa sandalyemin üzerinde döndüm.

"Telefonlarına cevap vermediğim için özür dilerim. Ne diyeceğimi bilemedim. Hâlâ da bilmiyorum."

Dudaklarımı yalıyorum ve yutkunuyorum çünkü ağzımın içinde bir damla bile tükürük yokmuş gibi hissediyorum. Hiç bu kadar gergin olmamıştım ve bir kız için de olmamıştım. Benim neyim var böyle? Ben Logan Warren'ım.

"Bitir şu işi. Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Çünkü olan oldu." Gözyaşlarıma engel oluyorum çünkü hiçbir kız için ağlamaya değmez, en azından onun önünde.

Gömleğinin kenarıyla oynuyor ama sonra bacak bacak üstüne atıyor. Uzun bir konuşmaya mı hazırlanıyor? Çünkü bandajı hızlıca çıkarmasını istiyorum.

İkimiz de hareket etmiyoruz. Sessizlik beni boğmaya yaklaştıkça kadar odayı kaplıyor. Saçlarını yandan at kuyruğu yapmış, altın sarısı uçları kahverenginin üzerinde dalgalanıyor. Saçlarını en sevdiğim şekilde topluyor, rahat. Ama sonunda ağzımı sulandıran uzun, kaslı ve biçimli bacakları oluyor.

"Düşünmek için zamana
ihtiyacım vardı." "Metni
hatırlıyorum."

Yataktan kayarak önümde yürüyor ve parmaklarını kalçamın üzerinde gezdiriyor. Hafif hareketi izliyorum ve sonra ona bakıyorum. "Seni özledim," diyor bacakları uyluğuma yaklaşıırken.

Onu kucağıma çekiyorum, sıcak teni benimkine değdikçe ereksiyonum büyüyor. "Beni mi özledin yoksa bunu mu?" Kalçalarımı kaldırıp Junior'ı ona bastırıyorum. Tanrım, şimdi de sikime Junior dedirtti bana.

Vücuduyla manevra yaparak bacaklarını açıyor ve beni ortalıyor. "Reed gitti."

Üzerimde süzülen nemli sıcaklığıyla içim titriyor. Ellerim tişörtünün altına giriyor ama sütyen yok. Reed'le kanepede sütyensiz oturuyordu. Göğüsleri diri ama iri ellerim için kesinlikle bir avuç. Tam boynunu öpecekken aklım başıma geldi.

Düşüncelerimi toparlamak için gözlerimi kapatıyorum. "Bunu yapamam. Bu benim için seksle ilgili değil."

"Değil mi?"

Ayağa kalkıyor, kollarını belinde kavuşturuyor ve gözlerini deviriyor.

"Seviştikten sonra haftalarca beni görmezden geliyorsun ve benden... unutmamı bekliyorsun. Pratiğim var." Tanrım, tam bir kıza dönüştüm.

"Sonra konuşabilir miyiz?"

"Harper, ne var? Kullanılmaktan bıktım. Bu benim hatamdı ama senden önceki tüm kızlar da benim onları kullandığım kadar beni kullandı. Senin farklı olduğunu sanıyordum."

İnce bakımlı kaşları çatılıyor ve göz bebekleri büyüyor. Ellerimi tutuyor ve parmak uçlarında yükseliyor, "Aslında sana bunu söylemeyi planlıyordum... Bize bir şans vermek istiyorum. Gerçek ama daha özel bir ilişki. Dışarı çıktığımda fotoğrafımın çekilmesini istemiyorum. Özel Logan Warren'ı alabilir miyim?"

Yirminci Bölüm

"İtiraf etmeliyim **ki**, bunu kafamda beklediğim tepki bu değildi. Sanırım kızlar seni ne kadar çok istediklerini söylediklerinde buna karşı bağışıklık kazanıyorsun." Sesim titriyor. "Zamana ihtiyacım vardı."

Parmakları derisinin üzerinde gezinirken yanağının bir tarafını çukurlaştırıyor.

"Beni ve sorunlarımı istemiyorsan anlarım. Ben çok şeyim."

Endişeliyim ve bu durum iyileşmek yerine daha da kötüleşiyor. Ailem yıllar boyunca birçok terapistle para ödedi ve bazı durumlarda başa çıkma mekanizmaları işe yarıyor, ancak yüzde yüz değiller.

Yeni stratejim Logan Warren. Ne kadar acı ve endişe verici olursa olsun birine açılacağım.

Beni kucağına çekiyor ve iri bir eliyle bacağıma kalçasına doğru çekiyor. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ateş var. Parmaklarını kalçamda gezdirirken ve kırımın yanaklarında dolaştırırken parmak uçları alev alev yanıyor.

"Neye ihtiyacın varsa vereceğim." Köprücük kemiğime uzun, açık dudaklı bir öpücük konduruyor. Ne kadar iyi hissettirse de, bir sonraki sözlerinin yanında hiçbir şey. "Ama seni bir daha oda arkadaşımızın önünde sütyensiz görürsem, seni onun önünde beceririm."

Bir helyum tankı dolusu hava emiyorum ve ses çıkarıyor. Bu sert konuşmadan tahrik olmak yeni bir şey. Birinin bizi izlediği fikri sıcaklığı ve ağırlığı daha da artırıyor ve ben onun üzerinde hareket ediyorum.

Hızlı bir hareketle gömleğimi çıkardı ve en küçük erkek şortundan başka çıplak kaldım. Kalçalarımı sıkıca kavıyor ve hareketlerimi istediği gibi yönlendiriyor. Logan parmağını arkadan kıvrımlarıma kadar uzatıyor, sonra şortun altına gizlice giriyor ve bir parmağını sokmadan önce merkezimi okşuyor. Daha iyi erişebilmesi için ona doğru eğiliyorum ve o da taşkın kollarını açan bir inilti çıkarıyor. Uyarılmaktan ıslanmıştım.

Ancak dudaklarımı öpmüyor. Bana bakıyor, ara sıra omzumdaki ya da göğsümün hemen üstündeki deriyi emiyor.

Sandalyeden kalkıp atletik şortunu dizlerine kadar indirirken beni yerinde tutuyor. Bir elimle ayaklarının dibinde birikene kadar biraz daha ilerletiyorum.

Küçük çiçekli erkek şortumu yırttı ve "Bunlara ihtiyacın olmayacak. Şu andan itibaren, birlikte olduğumuzda, iç çamaşırı yok."

Parmaklarımı Junior'a doladım. "Son sınıf gibi görünüyor. Ekstra büyük."

"Ve her santimini alacaksın. Seni uzatmak yok. Ağladığını ve durmam için yalvardığını duymak istiyorum."

Sertçe yutkunarak, "Yapmayacağım." dedim.

"Göreceğiz." Sırtışı gözlerine ulaşıyor. Eğlence içinde dans ediyorlar. Elimi kaldırıyor ve altımda hizalanıyor, sonra büyük bir güçle beni üzerine itiyor. "Ahhhhhhh."

Kutsal.

"İşte bu kadar. Hepsini al."

Beni ritmik bir şekilde ucuna kadar sokup çıkarıyor ve tekrar aşağı indiriyor. Çok acı verici. Soldan sağa doğru hareket etmiyoruz. Oldukça ıslağım ama kaslarımın alışması için zamana ihtiyacı var ve o buna izin vermiyor.

Logan gözlerimin içine bakıyor. "Konuş benimle. Durmak istiyor musun?" "Hayır. Sen... sen..."

"Söyle. Durmam için yalvar."

Ona teslim olmayacağım. Beni test ediyor. Gözlerindeki rekabeti görebiliyorum. İlk kim kıracak? Onun yerine, "Daha derin istiyorum." diyorum.

Logan bir an duraksıyor ve seksi, alaycı bir gülümseme yayılıyor. Ayağa kalkıyor ve beni yatağa fırlatıyor. Üzerimde sürünüyor ve bacaklarımı omuzlarına yaslamak için kaldırıyor. "Bunu sen istedin."

Özür dilemeden bana çarpıyor. Yorganı yumruklayıp beni dinleyen herhangi bir tanrıya yüksek sesle dua ederken ter damlacıkları tenine saçılıyor. O değişiyor

Açılar, yana doğru hareket ediyor ve bacaklarımdan birini çapraz olarak tutuyor. Tenlerimiz tekrar tekrar birbirine çarpıyor.

"Yapamam... Dayanamıyorum."

"Benden durmamı mı istiyorsun Harper?"

"Hayır. Evet. Bilmiyorum. Hayır, lütfen durma." Zihnim karmakarışık. Karar vermekten tamamen acizim.

Logan bacaklarımı iyice açarak uzun, cezalandırıcı vuruşlar yapıyor. Geçen seferki sevişmemize kıyasla, onu incittiğim için beni cezalandırıyormuş gibi hissediyorum. Aleti o kadar içeri giriyor ki, karnıma ya da başka bir yere bastırıldığını hissediyorum. Şu anda düşünemiyorum.

"Lütfen..." Ayak parmaklarım kıvrılmadan ve sırtım yataktan kalkmadan önce söyleyebildiğim son söz bu. Bacaklarımı bir araya getirmeye çalışıyorum ama o bacaklarımı kartal gibi açıp içimde kalıyor ve onun etrafında çırpınışımla izliyor.

Bacaklarımı ayırırken göğsü benimkine değiyor ve boynuma nazik bir öpücük konduruyor. Sonra beni ters çeviriyor ve bir elini at kuyruğumun etrafına, diğerini de sırtımın küçük kısmına doluyor. Bana doğru hamle yaparken ellerinin sırtımdaki baskısı beni kesiyor. "Siktir."

"İyi bir kız gibi al. İyi bir kız arkadaş gibi."

Ona bakmak için çenemi çeviriyorum ama o beni saçlarımdan tutup yukarı çekiyor. Bu edepsiz konuşmanın, muhtemelen ilk kez kontrolden çıktığını hissetmesiyle ilgili olduğunu hissediyorum ama geri adım atmayacağım çünkü onun bu yönünü seviyorum. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı akıyor.

"Harikasın Harper, tenin kıpkırmızı ve terliyorsun."

Kocaman kalçaları titriyor ve kontrolünü kaybediyor. ön kolunu belime doladığında çok iyi hissediyorum. Göğsünden gürleyen bir inilti çıkarken beni sıkıca tutuyor ve onun içime döküldüğünü hissediyorum.

Junior seğiriyor ve sarsılıyor ve sonra Logan aniden içimden çıkıyor ve dölünün geri kalanı kıcımla ve kalçalarımı kaplıyor.

Tüm ağırlığıyla sırtımda yatarken terden sırlıslık olmuş bedenlerimiz birbirine yapışıyor. Odasına girmeden önce ya da onu gördüğümde hissettiğim endişe

Gözlerindeki acı gitmişti. Nefesini toparladığında yana doğru yuvarlanıyor ve sonra beni kendisine doğru çeviriyor.

"Sen benim kendi ağırlıklı battaniyem gibisin." Ona yaklaşıyorum, bir kolunu belime doluyor ve diğer kolunu başımın altından geçiriyor. "Bu..."

"Çok mu fazla?"

"Mükemmel... diyecektim."

Bana iffetli bir öpücük veriyor. "Duygularımla baş etmeye çalışıyordum."

"Aramadığım için gerçekten üzgünüm ama ben içine kapanık biriyim ve bazı şeyleri kendi başıma halletmem gerekiyor. Görünüşe göre sen de kendi sorunlarını çözmek için kuduz bir hayvan gibi sevişiyorsun." Gülüyorum, parmaklarımı onun nemli saçlarında gezdiriyorum ve biz bunu çözerken tenimin altında dolaşan her duyguyu seviyorum.

Kıkırdıyor ama çoğunu içinde tutuyor. "Daha önce hiç bir kız sorunuyla uğraşmak zorunda kalmamıştım. Sen ilksin. Ve az önce olanlardan bağımsız olarak, birlikte olmamızı istememin seksle hiçbir ilgisi yok."

Yanaklarım utangaç bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sana inanıyorum... Bu konuyu açmaktan nefret ediyorum ama prezervatif kullanmadık. Normalde kullanıyor musunuz? Daha önce kullandığımızı biliyorum, o yüzden emin olamadım."

"Her zaman. Bu da bir ilk."

"Doğum kontrol hapı

kullanmıyorum."

Gözleri büyüdü. "Ah. Neden?" Sesinde korku ya da muhtemelen hayal kırıklığı vardı.

"Anksiyetemi daha da kötüleştiriyor. Ya da en azından denediğim türleri. Siz gelene kadar son bir yıldır seks yapmıyordum, bu yüzden yeni bir şey denemedim."

Kibirli bir sırıtış tam anlamıyla ortaya çıkmakla tehdit ediyor. Bir yıldır bekâr olduğumu varsayıyorum. "Prezervatif kullanırız. Antrenmandan eve dönerken alırım." Hızlı bir öpücük. "Hadi temizlenelim."

Elimi tutup beni ana banyoya götürdü. O içeri atlıyor, ben de peşinden içeri giriyorum. "Keşke seni sabunlayıp yıkayacak vaktim olsaydı ama otuz dakika sonra antrenmanım var."

"Benim için endişelenme," diyorum ve yüzü daha da rahatlıyor.

O saçlarını yıkarken ben de sırtını sabunluyorum ve uzanıp tatlılığını onun boyundan temizliyorum.

Başını arkaya yaslıyor ve "Bu hissettiriyor. Bu gece burada mı uyuyacaksın?"

Kürek kemiğini öpüyorum. "Eğer harika bir antrenman yaparsan." "Hiç şüphesiz."

Keşke onun yaydığı güvenin yüzde onuna sahip olsaydım.

Arkasına uzandı ve beni sert gövdesine doğru döndürdü. Sonra beni tatlı tatlı öptü. Az önce beynimi dağıtmasının tam tersi.

Kancadan bir havlu kapıp dışarı çıkıyor ve saçlarını okşuyor. Cam duş kapısının buharını siliyorum ve etkileyici arka tarafına bakıyorum. Sırtındaki kaslar beliriyor, en küçük hareketlerden gölgeler yaratıyor. Ve poposu - ona dokunduğuma, sıktığıma inanmak çok zor. Logan kıkırdadığımı duyunca vücudunun üst kısmını kıvrıp bana göz kırpmıyor ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Dışarı çıkıyorum ve kullandığı havluyla etrafımı sarıyorum ve köşesini burnuma . Onun okaliptüs kokusuyla kaplanıyor ve sadece bu koku bile kalbimi mutlulukla dolduruyor.

Üç saat ve yanmış bir elmalı turtanın ardından Logan kapıdan içeri girer. "Ne yapıyor?" diye sorarak mutfığa doğru ilerledi.

"Elmalı turta."

Bir çatal alıyor ve koyu kahverengi kabuğu sıyrıp bir elmaya saplıyor. "Az pişmiş ama güzel. Elmalarımı çıtır çıtır sevmem iyi bir şey."

Çiğnerken bile seksi.

"Senin gibi tatlı. Bir karşılaştırma yapmam gerekebilir."

"Bu *yapılamaz*. Çok ağrım var, zar zor yürüyebiliyorum." Kollarımı ona doluyorum ve birbirimize yapışıp kalıyoruz. Saf ter kokuyor. "Antrenman nasıldı?"

"Tamam. Aklım tam olarak futbolda değildi."

"Ve aklım elmalı turtada değildi."

Logan gülerek kolunu bana doluyor ve bir elma daha saplıyor. "Annen harika bir aşçı. Ama yemek pişirmek belli ki genetik değil," diyor karnının derinliklerinden gülerek. Göbek kasları... ha. Logan'ın karnı hiçbir şekilde, biçimde ya da formda bir karın değil. "Ben duş alacağım, sen de yatağıma gireceksin. Anladın mı?"

"Başka bir *yapılamaz*. Sadece iyi bir antrenman yaparsan dedim. Seni kaderinden alıkoyan kız ben olmayacağım."

"Ama senin için bir şeyim var." Prezervatifleri çıkardı ve folyo şeridin açılmasına izin verdi. Yirmi tane olmalıydı ve bu kadar büyük bir paket alması çok hoştu. En azından birini kullanmamak nankörlük olurdu.

Bölüm Yirmi Bir

LOGAN

Çabası için ona A verdim ama sonunda yatağıma düştü. Yatağımın yanında bir kase buz varken, küpleri bir beze sardım ve bacaklarının arasına yerleştirdim. Onun iyileşmesini istiyorum çünkü bir gün daha bekleyemem.

Sabah kardiyosu sorunsuz geçiyor. Bir kız arkadaş, kolej futbolu ve onunla birlikte gelen her şeyle nasıl hokkabazlık yapılacağını öğrenmek için iyi bir başlangıç. Birinci ve ikinci sınıflar buzlu kahve içmek istiyor, biz de Audi'ne sıkışıyoruz. Buzlu kahveler ve düzinelerce kurabiye için Magee'nin fırınına uğradıktan sonra çocuk hastanesine varıyoruz.

Birinci sınıf öğrencisi Marquez, "Neden buradayız?" diye soruyor. Lawrence "Çünkü geri veriyoruz" diyor.

"Evet, ama kamera yok."

Elimi omzuna koyarak başımı sallıyorum. "Çünkü gerçek karakterinizi gösteren şey kimse izlemediğinde yaptıklarınızdır."

Danışma masasında uzun bir kuyruk vardı, ben de Harper'ı aradım. "Hey, sen ve çocuklar için bir şeyim var. Yukarı gelebilir miyiz? Yoksa bizimle burada buluşabilir misin?"

"2 x 2 folyo paket olmasa iyi olur" diyor ve yanaklarının kızardığını hayal ediyorum.

"12 x 12'yi dene."

Bu sefer beni kahkahalarıyla ödüllendiriyor. "Bekleme odasına gelebilirsiniz. Dördüncü kat."

Çocuklarla bekleme odasına vardığımızda Harper ve Dr. Carter bizi bekliyordu. Ellerini önünde kavuşturmuş, yaşlı ve şişman bir doktor değil; fit, yakışıklı bir adam. Laboratuvar önlüğü pazularının üzerinde geriliyor ve kumaşın kıvrılmasına neden oluyor. Ondan hoşlanmadım.

"Sana buzlu kahve getirdim."

"Oh, teşekkür ederim." Fincanı aldı. "Logan, bu Dr. Carter. Dr. Carter, bu Logan."

Çenem geriliyor ama Harper'ın hatırı için rol yapıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Doktor." Elimini uzattım.

"Üzgünüm ama hastalarımın daha fazla mikrop uzak tutmak için el sıkışmıyorum."

"Tabii. Evy'yi görmem mümkün mü? Mikrop öldürücüyle köpüreceğim."

Harper'ın gözleri doktorla benim aramda gidip geliyor. Söylemek isteyip de söyleyemediği bir şey var. Eğer Josie'nin söyledikleri doğruysa, o bir pislik. Ama buraya Harper ve patronu arasında sorun çıkarmaya gelmedim.

Cevap vermeyince devam ediyorum. "Olmazsa, çocuklardan herhangi birini görmekten ve günlerinin monotonluğunu kırmaya çalışmaktan mutluluk duyarız."

"Kirliyen Evy'yi görmene izin veremem, o çok kırılgan. Yarın yalnız gelebilirsin. Ama Griffin'in futbolu sevdiğini biliyorum. Harper, ellerini yıkasınlar ve maske taksınlar."

"Efendim, madem buradayız, mümkün olduğunca çok çocuk görmek istiyoruz. Onlarla konuşacak ortak bir şeyler buluruz."

Başını olumlu anlamda sallıyor ve uzaklaşıyor. Harper elimizi yüzümüzü yıkayabileceğimiz banyoya kadar onu takip etmemizi işaret ediyor. Önce ben çıkıyorum ve dudaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum ve o da, "Bu gece *bizim hakkımızda* konuşmamız gerekiyor" diyor.

"*Sesimizi* beğendim."

Alıcılar dışarı çıkıyor ve Harper bizi Griffin'in odasına götürüyor. "Griffin, bu adamların kim olduğunu biliyor musun?" Harper soruyor.

Griffin ellerini başının altına koyarak yan dönüyor. "Kentucky futbol ya da basketbol oyuncularını." Sesinde hiç heyecan yok. Doktorun futbolu sevdiğini söylediğini sanıyordum.

Harper parmaklarını seyrelmiş saçlarında gezdiriyor ve beni tanıştırıyor. "Bu Logan Warren, oyun kurucu."

"Hey, küçük adam. Hiç futbol oynadın mı?" Başını salladı. "Pop Warner."

"Pop Warner oynadım. Takımının adı neydi?"

"Jaguarlar. Haberin olsun, Kentucky futbolundan nefret ederim. Ben Louisville taraftarıyım." *Fikrimi değiştirmeye* çalışma der gibi gözleri kısıldı.

Takım arkadaşlarım "Ne? Şaka yapıyorsun, değil mi?" diyor.

O kararlı. "Hayır." Ve elini kaldırıp *L* işareti yapıyor.

"Jabari Jacobs iyi bir arkadaşımdır." Telefonumu çıkarıp Jabari'yle lisede bir kampta çektiğimiz birkaç fotoğrafı bulana kadar kaydırıyorum. "Gördün mü?"

Griffin doğruluyor, gözleri şimdi biraz olsun güneş ışığı alıyor. "Onu gerçekten tanıyor musun? Telefon numarası var mı sende? Onu arayabilir miyiz?"

Ülkenin bir numaralı kolej oyuncusu odasında oturuyor ve draft edilme şansı olmayan adamla konuşmak istiyor. Boyu 1.80'in altında, bu da ortalama bir NFL oyun kurucusunun 5-6 santim altında demek.

"Ona mesaj atıp müsait olup olmadığına bakayım."

Beklerken, "Peki neden Louisville taraftarısın?" diye sordum.

Soru onun heyecanını ateşliyor ve Kardinal oyun kurucunun ne kadar büyük bir hayranı olduğunu göstermek için heyecanla ellerini kullanıyor. "Jabari Clemson'a karşı iki touchdown yaptı ve yetmiş yardalık bir touchdown pası attı. Florida State'e karşı savunma hattının üzerinden atlayıp maçı nasıl kazandığını gördün mü?" Başını sallıyor, anının tadını çıkarıyor.

"SportsCenter'ın en iyi oyunlarında gördüm. Sanırım dördüncü sıradaydı."

Lawrence söze giriyor, "Evet, o hafta Logan en iyi oyuncuydu. Mac'i gol için serbest bırakmak için güvenliklerine cezalandırıcı bir blok yaptı. Kıçını patlattı."

Griffin etkilenmedi. Jabari cevap vermedi.

"Bir anlaşma yapalım Griffin. Sezonun ilk maçında Cards'la oynayacağız. Eğer Jabari en iyi istatistiklere sahipse, sana onun maçlarda *giydiği* formalardan birini veririm ve seni ziyaret etmesini sağlarım. Eğer en iyi istatistikleri ben tutturursam, o zaman ben de sana benimkilerden birini veririm ve sezonun geri kalanında beni desteklemek zorunda kalırsın."

Hemen elini uzattı ve "Anlaştık. Jabari'den daha fazla gol atmana imkan yok."

Bu çocuk tam bir ego katili.

Tepsiden birkaç kurabiye alıyor ve "Birkaç ay içinde kırmızı ve siyah ağlarla kaplanmak için sabırsızlanıyorum" diyor. Snickerdoodle'dan bir ısırık alıyor ve çiğnerken gözleri kapanıyor. "Bu müthiş bir şey."

Sonunda doğru bir şey yaptım. Ayrılmak için kalkıp bir sonraki çocuğa yöneldiğimde, "Snickerdoodle benim favorim" dedi.

"Benimki de."

Vedalaşırken saçlarını karıştırıyorum. "Hey, Logan. Bir çekebilir miyim?"

"Tabii ki." Aygırlara karşı olduğu için bu beni şaşırttı. Etrafında toplanıp fotoğrafını çekiyoruz ve sonra telefonuna gönderiyorum.

Harper bizi üç odaya daha götürüyor ve ayrıldığımızda içim içime sığmıyor. Ben Harper'la konuşurken çocuklardan beni dışarıda beklemelerini istiyorum.

Tişörtümü çimdikledi ve "Teşekkürler. Günlerini güzelleştirdin."

"Bunu her gün nasıl yapıyorsun anlamıyorum. Kanser berbat bir şey."

Harper lobiyi tarıyor ama etrafta kimse yok. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve "Çünkü umuda ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu bilirim" diyor.

Yirmi İkinci Bölüm

HARPER

Logan'ın hayatının kampüsteki diğer sporculardan çok daha farklı olduğunu anlamaya başlıyorum. Çok fazla yöne çekiliyor. Yerel bir restorandan akşam yemeği aldım ve evimize getirdim ama eve geldiğimde yapayalnızdım.

Logan'ın programı beyaz tahtayı dolduruyor. Hagan beyzbol maçı oynuyor. Reed az önce "OAL" *Out All Night* yazdı. Bu iyi bir şey. En azından Logan eve geldiğinde kesintisiz konuşabiliriz.

Uzaktan kumandayı çalıştıramadığım için televizyonda sadece ulusal şampiyonluk maçını izleyebiliyorum. Logan bu maça kafayı takmış durumda. Neden bilmiyorum; harikaydı. Ailemle birlikte izlediğimi hatırlıyorum.

Ağabeyim Archer bir spor menajeri ve gelecekte Logan'ı temsil edecek. Archer, Logan'ın kayınbiraderi Nic ile arkadaş. Maç sırasında Archer, Logan'ın yeteneklerinin NFL genel menajerlerinin istek ve ihtiyaçlarıyla nasıl tamamen örtüştüğünü hakkında birkaç yorum yaptı. Bu yüzden Logan'ın üniversitenin son yılında geri döneceğini söylemesi Archer'ı şok etti.

Şefkatli eller beni doğaçlama uykumdan uyandırdı. "Kariyerimin en kötü maçını izlemek seni uyuttu mu?" Logan saçlarımla oynarken soruyor.

Koltuktan kalkıyorum ve beni öpüyor. "Akşam yemeği aldım. Dokuza kadar evde olursun sanıyordum. Saat kaç?"

"On bir."

"Yemek yedin mi?" diye sordum.

Kıkırdıyor. "Senin kadar tatlı bir şey değil."

"Dur." Elini tutup onu mutfığa sürüklüyorum. "Buzdolabında marul sarması ve Pad Thai var."

Paket servis kaplarını çıkarıp kapaklarını açmaya başladı. Ben tabaklara uzanırken o arkamdan yaklaşıyor. "Çok nazıksın. Çok kız arkadaşça bir davranış."

İç çekerken başım göğsüne düşüyor. "Eğer bunu gerçekten yapacaksak, Hagan'a söylemeliyiz."

Yemeği kaşıkla bir tabağa koyup mikrodalgaya atıyorum. Bip sesi duyunca çıkarıp "Önce bayanlar." diyor. Sonra mikrodalganın tekrar biplemesini bekliyor.

Logan kolay ve rahat biri. Herkesin neden ondan etkilendiği açık - zeki, kendine güvenen, muhteşem ve etrafta olması kolay biri.

"Tanrım, bu çok lezzetli." Logan erişteyi çatalının etrafında döndürüyor, ta ki ben lokmanın ağzına sığacağından emin olana kadar.

"Hagan bana ana caddenin dışındaki yerden bahsetti. Eminim zaten biliyorsunuzdur, ikimiz de Asya yemeklerini severiz."

Çatalını önünde tutuyor, yemiyor ve şöyle diyor: "Hagan'ın Asya yemeklerini sevdiğini biliyorum ama bu senin sevdiğin anlamına gelmez. Onun limonata sevdiğini biliyorum ama sen sevmiyorsun." Çatalını bıraktı ve eliyle elimi kapattı. "Birbirinizin aynısı değilsiniz. Bazen onsuz da olabilirsiniz. Senin her bir parçanı bilmek zorunda değil. Sana Adalee ile olan ilişkisinden bahsediyor mu?"

Yorumlarını düşünürken dudaklarımın bir tarafa doğru çekildiğini hissedebiliyorum. "Hayır, ama biliyorum."

"Hayatının bazı bölümlerinin sadece sana ait olmasına izin verdiğini söylüyorum. Ve her ne kadar benimle sahte bir şekilde çıkmayı bırakıp kız arkadaşım olmayı kabul ettiğini dünyaya haykırmak istesem de... birlikte olduğumuz sürece bunların hiçbir önemi yok."

Elimi sıktı. "Doğduğum andan beri o benim her şeyimdi."

"Peki Adalee'yi bulduğu için mutlu musun?"

"Elbette, o benim en iyi arkadaşım."

"Hagan yaz balosundan dönene kadar *bize* bir şans verelim. Medya için sahte bir ilişki yaşadığımızı düşündüğüne göre, beni isteyip istemediğini anlayan için sana zaman vermiş oluruz."

Bir kaşımı kaldırıyorum ve burnumu yana çekiyorum. "Seni istemediğimden değil. Seninle birlikte olmakla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Bana bir şans ver." Erişteyi çatalımın etrafında döndürüp çiğnerken o da aynısını yapıyor. "Harper, ben de korkuyorum. En azından senin daha önce bir erkek arkadaşın oldu."

"İyi bir tane değil ve uzun vadeli değil."

Beni kucağına çekiyor ve kulağımın altını emiyor. "Hadi yatağa gidelim. Bu konuşmanın geri kalanı mutfakta yapılamayacak kadar ciddi."

"Beni külotumdan çıkarmaya , değil mi?"

"Giymemen gerekiyor. Zaten bir numaralı kuralı çiğnedin. Seni cezalandırmak zorunda kalabilirim."

Tanrım, flört ederkenki o yaramaz orantısız gülümsemesine bayılıyorum. Parmaklarımı tutup beni üst kata çıkarırken içimdeki elektriği hissedebiliyorum.

O yatağının altını kapatıyorum. Tanrım, günde üç dört kez duş almaktan nefret ediyorum. Odama koşuyorum, örtümü ve kindle'ımı alıyorum, sonra onun yatağına giriyorum.

Banyodan çıkıyor, yeni bir çift boxer giyiyor, tepe lambasını söndürüyor ve komodinin üzerindeki lamba düğmesini çeviriyor. "Okumayı seviyor musun?"

"Evet."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Eskiden öyleydim. Ders için gerekli olanları okumaktan başka zamanım yok. Ama eskiden polisiye okurdum ve spor yaparken ya da koşarken gerçek suç podcast'lerini dinlemeye bayılıyorum," diyor benimle birlikte yatağa girerek.

Yine Logan'la yataktayım.

"Yani... Hagan'la neredeyse her gün konuşmama rağmen, ona senin anksiyeten hakkında hiç soru sormadım. Bu senin anlatman gereken bir hikâye ve bunu senden duymak istiyorum. Bana anlatmaya istekli misin?"

Kindle'ı yanıma, yatağın üzerine koyuyorum ve yüzüm ona dönük olacak şekilde kıpırdanıyorum. "Onun yerine seks yapabiliriz." Göz kırıyorum.

"Daha önce de söylediğim gibi, benim için mesele seks değil. İnanılır gibi değil ama senin içini ve dışını bilmek istiyorum. Bir yarışma programında olsaydık, her cevabı doğru almak isterdim."

"Daha azını beklemezdim." Gülümsedim. "En sevdiğiniz grup... Beatles mı yoksa The Police mi?"

En sevdiğiniz kurabiye... Çikolata parçacıklı mı yoksa Snickerdoodle mı?

En sevdiğin kişi Hagan mı ben mi? Şaka yapıyorum, ben olduğumu biliyorum. Ben... sadece seni... sen yapan her detayı bilmek istiyorum."

Bacaklarımı kendi bacaklarının üzerine çekiyor ve ben konuşana kadar ovuşturuyor. "Her zaman Hagan'ın gölgesinde kaldım. Onun arkadaşlarıyla takıldım ve belli ki hâlâ da takılıyorum. O bir güneş ve ben de onun etrafında dönen bir gezegenim. O da sizin gibi; insanlar hem şefkatli hem de kendinden emin bir adamın yörüngesinde oldukları için minnettarlar. Spot ışıkları altında kendimi hiç rahat hissetmedim. Her zaman babamın bacağının arkasına saklanan ben oldum."

"Arkasına saklanabileceğin kadar büyük bir ailen olduğu kesin. Ama görünmek istemiyor musun?"

"Ailem beni görüyor ve önemseyen tek insanlar onlar. Ben senin ya da Hagan gibi herkesin kendisini sevmesine ihtiyaç duyan biri değilim."

İç geçiriyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "O çocuklar seni görüyor. Baban profesyonel bir beyzbol takımının sahibi ya da kardeşin beyzbol takımının yıldızı olduğu için değil. Kendi gözlerimle senin parladığını gördüm. Griffin, Patience, Jonah ve Evy seni seviyor. Bunun farkında mısın?" Eli yanağımı okşarken sesi yumuşuyor.

Başımı sallayarak devam ediyorum. "İstiyorum. Ama biri bana kansere çare bulduğum için bir ödül verse, sahneye çıkıp kabul edebileceğimden emin değilim."

"Neden? Ben de bunu bilmek istiyorum."

"Korkumun beni felç ettiğini ilk kez bir okul tiyatrosu sırasında fark ettik. Chicago'daki tiyatrolarda ücretli bir oyuncu olan başroldeki kadının yedeğiydim. Sahneye çıkmamın hiçbir yolu yoktu - replikleri çalışıp yatak odamda prova yapmakla yetiniyordum

Ben. Bu fanteziyi seviyordum. Ama sonra bir gün sahneden kaydı ve belini kırdı."

"Kahretsin, bu çok zor."

"Üç gösterimiz kalmıştı. Benden çok daha küçüktü, bu yüzden kostümler çok dar ve çok kısaydı ve terzi çok kısa bir süre içinde elinden geleni yaptı. Bu hayatımda en gergin olduğum andı. İlk kez Hagan olmadan bir şey yapıyordum. Yanımda bana her şeyin yolunda gideceğini söyleyen Hagan yoktu. Beni cesaretlendirecek en iyi arkadaşlarım da yoktu çünkü tüm arkadaşlarım onun arkadaşlarıydı ve beyzbol oynuyorlardı. Yalnızdım." Derin bir nefes alıyorum. Bugün bile, bu beni rahatsız ediyor.

"Her neyse, sahneye çıktım. Ailemin üçüncü sırada oturduğunu gördüm. Onları gururlandırmayı çok istiyordum."

"Eminim seninle gurur duyuyorlardır. Baban seni her gördüğünde gözleri parlıyor."

Logan bu yüzden başarılı bir oyun kurucu olduğunu düşünüyor ve değerlendiriyor. Bir şey mantıklı gelmiyorsa, çözene kadar incelemeye devam ediyor.

Kaşlarını kaldırıyor. "Ee, ne oldu?"

"Peter Pan'ı oynuyordum ve Peter'ın monoloğu olması gereken sahnede birkaç dakika boyunca nutkum tutuldu. Her kelimeyi biliyordum ama bir tanesi bile ağzımdan çıkmadı. Çocuklar yuhalamaya ve gülmeye başladı. Sahne amiri bana fısıldayarak bağıırıyordu. Sonunda kelimeler aklıma geldiğinde, hepsi sırasızdı, sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi. Sahneden kaçtım, kostümü yırttım ve yarı çıplak kapıdan çıktım."

Başım öne düşüyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Bütün çocuklar utanç verici anlar yaşar."

Alt dudağımı emiyor ve bu tam bir öpüşme seansına dönüşüyor.

Kampüsteki en büyük çapkın olan bu adamın yanında neden bu kadar güvende hissediyorum? Şefkatli dokunuşları. Hassas sözleri. Güçlü kolları.

Bedenlerimiz yatağa yuvarlanıyor ve beni kendine çekiyor. Göz kapaklarım içimde hapsolmuş gözyaşlarıyla doluyor.

"En kötüsünü seninle paylaşabilir miyim emin değilim." Bir damla gözyaşı burnumun kenarından diğer gözüme doğru akıyor ve daha fazlasını çarşafın üzerine döküyor.

"İstediğin zaman bırakabilirsin, ama bana ne kadar çok anlattırsan o kadar "

Terapist gibi konuşuyor.

Dudaklarım titriyor ama kelimeler çıkmıyor. Derin nefes alıyorum, endişemin göğsümde kök saldiğını hissediyorum. "Benimle birlikte say," diye yalvarıyorum.

Birlikte "1-2-3-4-5" diyoruz. Ben rahatlayana kadar aynı sayıları birkaç kez tekrarlıyoruz.

"İhtiyacın olan zamanı ayır. Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldıyor.

İçime çekiyorum ve ona olabildiğince yaklaşıyorum. Logan tekrar tekrar saçlarımı parmağının etrafında kıvırıyor ve sonra izin veriyor. Ona anlatmalıyım çünkü beni anlamasını istiyorum. Anılarım beni bir travma ağına hapsediyor.

"Birkaç yıl önce, Hagan ve ben aynı üniversitedeyken bir partiye gitmiştik. Futbol takımının kampüs dışındaki parti evi olması dışında buradaki beyzbol evine eşdeğer bir yerdi. Hagan kendini Julia'ya kaptırmıştı. Benden hoşlanmadığını bilmesine rağmen, ilk gerçek kız arkadaşına aşık olmuştu."

Boğazını temizliyor. "Julia'nın transfer olmasının ana nedenlerinden biri olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bir de koçunun ayrılması."

"Bir yere gittiler... her neyse, onları beklerken içmeye devam ettim. Köşede tek başıma dans ederken Hagan'ın takım arkadaşlarından biri ve tanımadığım iki kişi beni köşeye sıkıştırdı. Bana dokunuyorlardı ve ... hoşuma gitti."

Logan yüzünü buruşturuyor ve yanağı titriyor.

"Kollarımı sıyırmak, yüzüme dokunmak gibi basit şeyler. Ama sonra beni bodruma sürüklediler. Ve onlar... sırayla..."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Bana inanmayacak ve kesinlikle beni kız arkadaşı olarak istemeyecek. Belki arkadaşı olarak, ama daha fazlası değil.

"Tecavüze mi uğradın?"

Başımı yavaşça ileri geri sallıyorum. "Hayır... ama ben istedim."

"Ne için sordun?"

"Bu kadar çok içmemeliydim. Pantolonlarını indirdiler ve mastürbasyon yapmaya başladılar. Beni kanepeye itip eteğimi ve üstümü çıkardılar." Yavaşça yutkunmasını izliyorum. "Onlar... okşamaya ve mastürbasyon yapmaya devam ettiler ve gözlerim onlara vurmak ya da üzerlerine atmak için odayı taradı ama çok sarhoştum."

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor ve başımı göğsüne yaslayıp ağlamama izin veriyor.

"Her yerimde orgazm oldular, Logan. Ben kirliyim."

Gemiden atlamaya hazır olup olmadığını görmek için geri çekiliyorum, ama gerçek Logan tarzında, doğrudan bir soru soruyor. "Bağlandın mı?"

"Hayır."

"Seni tuttular mı?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. En azından beni sıkıştırmadılar. İkisi ellerimi tutar gibi her iki yanıma oturdu, ama çekilmeye çalıştığımda beni daha sıkı tuttular, diğeri ise, bilirsin işte. Sarhoştum, o yüzden yüzde yüz emin olarak bir şey söyleyemem."

Burun deliklerinde kısa bir seğirme var ve bunun ne anlama geldiğini ya da bana öğrenme şansı verip vermeyeceğini henüz bilmiyorum.

"Sonra son adam ucunu sütyenimin üzerine sürttü ve sonra beni içeri kilitleyerek merdivenlerden yukarı koştular."

Gözleri benimkileri arıyor. Ne için, emin değilim. Ama sonra vücudu biraz gevşiyor.

"Nasıl çıktın?" Kare şeklindeki çenesi dudaklarıyla birlikte bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

"Bodrum katında bir banyo vardı, bu yüzden orada şaşkınlık içinde yattıktan sonra temizlenmek için içeri girdim. Ağır metal kapıyı çaldım ve bir adam beni dışarı çıkardı." Kekeliyorum, "Lütfen Hagan'a söyleme. Bodrumda kilitli kaldığımı sadece o ve ailem biliyor."

Alnıma sert bir öpücük konduruyor, ama daha çok kalbimin etrafına bir bariyer kuruyor gibi, böylece bir daha incinmeyeceğim. "Ne olduğunu bilen tek kişi ben miyim?"

"Evet. Beni artık istemezsen anlarım. Bazen ben de kendimi istemiyorum."

Logan bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıyor ve cevap vermeden banyoya giriyor. Sanırım nasıl hissettiğini biliyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

LOGAN

Yaş, normalde altın sarısı olan tenimi yakıyor, şimdi kızgın bir kırmızı. Ellerimi ekstra büyük bir banyo havlusuna sarıyorum ve duvarı yumrukluyorum. Bir kez değil, dört ya da beş kez. Duş kapısı sallanıyor. Bir erkek bir kadına bunu nasıl yapabilir? Eğer seks yapıyorsan ve o da üzerine yağmur gibi yağmanı istiyorsa sorun yok, ama bir partide, bir bodrumda, bir çete zihniyetinde, onun iradesi dışında? Yapamaz.

Yarın yapacağım ilk arama onun eski okulundaki futbol koçunu aramak olacak. Telefonuma cevap vereceğinden şüphem yok. Ona söylemeyeceğim ama iki yıl önce o evde kimin yaşadığını öğreneceğim.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve Harper'ı bir parça görüyorum. "İyi misin?" diye soruyor. Sesi ağlamaktan boğuklaşmıştı.

Sırtımı artık çökmüş olan duvara yaslıyorum. "Evet. Öyle mi?"

Bana doğru hareket etmiyor ve ben de ellerim hâlâ sıkı yumruklar halinde olduğu halde olduğum yerde kalakalıyorum.

"Gerçekten mi?"

Omuz silkiyorum, zihnim dönüyor.

İleriye doğru belli belirsiz bir adım atıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ellerimdeki havluları çözüp beni rahatlatıyor, yumuşak parmaklarını kavrulmuş tenimde gezdiriyor.

"Konuştuğum danışmandan başka birine anlatmak iyi hissettiriyor." Bana bakıyor. Karamel gözleri koyu kahverengi, kenarları hafif altın sarısı. Gözlerinin akı benim tenim gibi kırmızı. "Ama aynı zamanda üzgünüm çünkü seni kaybettiğimi biliyorum."

Gözlerini su kaplayana kadar ne söylediğini fark etmez.

"Beni mi kaybettin? Şaka mı yapıyorsun? Şu anda Hagan'ı seninle ilgilenmediği için kışına tekme basmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

"Bu Hagan'ın suçu değil. Çok fazla içtim." Göğsüme çarpıyor. "Bu beni hâlâ istediğın anlamına mı geliyor?"

"Tanrım, evet. Çıkıp gittiğım için özür dilerim ama patlamaya hazırdım. Bunların hiçbirisi senin suçun değıldi. Kadınlara ya da kendilerine saygısı olmayan erkekler yüzünden. Koşmak ister misin?"

Bana iki kafam varmış gibi bakıyor. "Bu kesin bir hayır olurdu. Saat sabahın ikisi."

"Bu öfkenin üstesinden gelmeliyim yoksa uyuyamayacağım."

"Daha iyi bir fikrim var," diyor parmaklarını bel kemerimin altında gezdirerek.

Onu banyo tezgahının üzerine koymadan önce bir o yana bir bu yana sallanıyoruz. Kalçalarımıyla bacaklarını ayırıyorum ve kıyafetler uçuyor. Kalçalarımız yuvarlanırken merkezinden gelen sıcaklık bana ona ne olduğunu unutturuyor. Görünüşe göre, birinin algılanan kusurlarını görmesi için içeri girmesine izin vermek bir afrodisyak.

Prezervatifi takıyor ve narin uzun parmaklarının lastiğı üzerimde kaydırmasına bayılıyorum. Aletim tepki veriyor ve neredeyse elinde zıplıyor.

Duygularımız o kadar yüksek ki ilk kez aynı anda doruğa ulaşıyoruz. Ellerini boynumun arkasında birleştirerek beni kendine yaklaştırıyor. Ağzımı omzuna daldırıyorum ve tenine kadife kadar yumuşak öpücükler konduruyorum. Şu andan itibaren ona Hope Diamond'mış gibi davranıyorum, beyaz eldivenler takıyorum ve onu kilitliyorum.

O benim.

Durulandıktan sonra örtünüyoruz, ama onun vücudunun benimkine uyması ihtiyacım olan tek şey.

Uyku çok çabuk geçiyor. Omzunu öperken ve onu uyandırmadan yataktan kalkmaya çalışırken bir mırıltı çıkarıyor. Sonra günümün ilk bloğuna gidiyorum: ağırlık antrenmanı.

Bugün Harper ile hastanede öğle yemeğı yiyecek vaktim yok. Bir lisenin futbol kampına gidip destekçilerin elini sıkacağım ve takımla birkaç top atacağım. Sonra da üniversitenin pazarlama personeliyle bir fotoğraf çekimim var.

Günüm Koç Stricker ve birkaç alıcı ile oyun kurucu antrenmanıya sona eriyor.

Matt diyor ki, "Bugün topun üzerinde çok fazla ısı var. Biraz çıkar. Seksen sekizi öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Seksen sekiz Lawrence'ın numarası. Keşke Mac burada olsaydı, çünkü o yakalayabilirdi, ama bir şekilde beyzbol oynamasına izin veriliyor.

Antrenmandan sonra Matt sordu, "Her şey yolunda mı?" "Evet."

"Kız sorunları mı?"

Gülmekten iki oldum. "Beni tanıyor musun? Hiç kız problemim olmaz."

"Yani hâlâ Hagan Chatham'ın kız kardeşiyle mi çıkıyorsun?" diye soruyor.

"Beni takip mi ediyorsun?"

"Hayır, ama onu tüm sosyal medyaya yayarsan haberim olur. Dikkatli ol. Gözlerini ödülünden ayırma."

"Dikkat dağıtmak yok, Koç." Ağzımdan çıkan tek kelimeye ben bile inanmıyorum.

Antrenman tesisinden ayrılırken kız kardeşim bana mesaj attı.

Kaylee: Birkaç saatliğine bebek bakıcılığı yapabilir misin?

Ben: Belki, ne zaman?

Kaylee: Saat 3 yönünde

Ben: Saat 2:40.

Uyumam lazım. Bayan Claudia bugün Gracie ve Mia'nın çocuklarına bakacak. Hepsi hasta.

Ben: Biraz gelebilirim ama saat yedide film seansım var ve... yoldayım.

Kız kardeşimin Dani adında neredeyse dört yaşında bir kızı, Benito adında iki yaşında bir oğlu ve Gianna adında yeni doğmuş bir kız bebeği var. Nic, NFL'in sezon öncesi maçlarını sunmak üzere şehir dışında. Üniversite maçlarını sunmayı tercih ediyor çünkü çoğunlukla Güneydoğu Konferansı'nı haber yapıyor, bu yüzden daha çok evde. Kaylee ve çocuklar, ne zaman onun anlattığı maça gitsem onunla birlikte seyahat ediyorlar.

Ben: Kız kardeşime gidiyorum. Seni gece geç saatlere kadar göremem.

Yemek getireyim mi?

Ben: Hayır. Tesise dönmeden önce Kaylee'de bir şeyler yiyeceğim.

Tamam. Sonra görüşürüz.

Nic'in kardeşi Dino evlerine büyük bir eklenti yaptı. Dört ya da beş çocuk sahibi olmak istiyorlarmış, bu yüzden de buna göre inşa etmişler. Ön taraftaki daire şeklindeki araba yoluna park edip ön kapıdan içeri giriyorum. Dani koşup kollarıma atlıyor. "Lolo!"

Saçları babasınıninki gibi koyu kahverengi. "Hey, tatlım. Bugün ne yapacağız?" Onu yanağından öperek soruyorum.

Kıpırdanarak elimden kurtuluyor, küçük tombul parmaklarıyla elimi tutuyor ve beni oyun odasına sürüklüyor. Benito masada oturmuş, başında tacıyla Japon balığı yiyor.

"Daniella?"

"Ah, oh. Başım belaya girmedikçe kimse uzun ismimi kullanmaz."

Başı belada olabilir mi? O gezegendeki en şirin küçük insan. "Benito'yu prenses gibi mi giydirdin?"

"Evet, bu Batman'in kılığı." Şifonyerine doğru yürür ve başka bir taç çıkarır. "İşte. Bu Örümcek Adam'ın kullandığı."

"Sanırım Joker'i kastediyorsun." diye mırıldandım. Şakamı anlamadı.

Hayal edilebilecek en küçük sandalyeye oturuyorum ve dizlerim masanın üstünden on santim kadar yukarıda kalıyor. Dani tacı başıma yerleştiriyor. Beyaz eldivenlerini giyiyor ve plastik kaşığına çay fincanına vuruyor.

"Çay partime hoş geldiniz."

Ve böylece başlıyor. Bir saat sonra Benito küçük koltuğuna kıvrılmış ve uykuya dalmış. Dani esniyor, ben de onu prenses yatağına götürüyorum. Nic'in kardeşi ona gölgelikli bir yatak yapmıştı. Gianna gelene kadar tek kız çocuğuydu. Bana sokulduğunda en sevdiği hikâyeyi, *Süslü Nancy*'yi okuyorum ve o da uykuya dalıyor.

Aşağı inmeden önce Gianna'nın kapısını açıyorum ve onun da rüya gördüğünü görüyorum.

Sessizce Kaylee'nin dinlendiği çalışma odasına doğru ilerliyorum. Kıkırdıyor ve telefonda başka bir ses duyuyorum. Yaklaştığımda Harper olduğunu fark ettim.

Kaşlarım birbirine çarptı. "Burada neler oluyor?"

Kaylee dik oturur. "Ben de Harper'a bir fotoğraf gönderiyordum."

Kız kardeşim ketumdur. Her ne ise, iyi değil. Harper araya girdi. "Seni böyle özel bir çay partisine davet ettiğine inanamıyorum." Kahkahası telefonda titreşiyor.

"şşşt. Uyandırmayın onları," diye fısıldıyorum.

Kaylee talı bir fotoğrafımı çekti. Umarım kardeşimi hiç kızdırmam. Kaylee'nin kafası bana doğru döndü. "Uyudular mı? Hepsi mi?"

"Evet. Ben ."

Harper, "Belki de sıkıcısın." diyor.

"Seni sonra hallederim." Harper'ın şımarıklığına hayran kalarak başımı sallıyorum.

Telefonu kapattı. Kız kardeşim bebek telsizini alıp bir şeyler içiyor, sonra da Adirondack sandalyelere . Arka bahçelerinde bir oyun evi, bir aktivite merkezi, bir lastik salıncak var. Sanırım yirmi dönümlük bir arazileri var.

Kaylee köpüklü suyu yudumluyor. "Geldiğiniz için teşekkürler. Kestirmek ve yenilenmek için biraz zamana ihtiyaım vardı. İki tane daha nasıl doğuracağımı merak ettiğim günler oluyor."

"Elimden geldiğince burada olacağım... bunu biliyorsun."

Yanıdaki bir çim parçasını koparıp top haline getiriyor ve bana fırlatıyor. Gülmeyi bırakana kadar ben de aynısını yapıyorum.

"Seni hep sevdim. Ama ben senin büyümüş halini seviyorum." "Hey, abartmayalım," diye şaka yapıyorum.

Kaylee, tacımı hâlâ takıp takmadığımı merak edene kadar bana bakıyor.

"niversite boyunca burada olmanı çok sevdim. Profesyonel olduğunda seni gerçekten özleyeceğim."

Oturup ağaçların hışırtısını dinliyoruz. Kendi kendime bunu istediğimi düşünüyorum. Yirmi iki çok genç ama belki de yirmi beş yaşında bir aile kuracağım ve yanımda oturanın Harper olmasını ummaktan kendimi alamıyorum. Zihnimde her şey çok hızlı ilerliyor ama bu, kaçan bir treni durdurmaya çalışmak gibi. Tren çoktan raydan çıktı ve aşk göğsüme çarpıyor.

Kaylee kaçırdı, "Sana bir köpek lazım."

"Bir köpek mi? Palmer'a bir şey mi oldu?" Palmer onların çikolata labradoru. Evlenmeden önce Nic'in köpeğiydi ve yaşılanıyor. On ya da on iki yaşında.

Parmaklarının arasında bir ot parçasını döndürüyor. "Hayır, o iyi. Ama Mia'nın sahiplenilmeyi bekleyen iki yavrusu var." Telefonunu uzatıyor ve bana Roscoe'nun bir fotoğrafını gösteriyor.

Mia, Nic'in kız kardeşi. Çikolatalı bir Avustralya doodle'ı. "Çok sevimli. Kaliforniya'dayken bana resmini gönderdiğin mi?"

Kaylee, Aussiedoodle'ın birkaç fotoğrafını daha karıştırıyor. "Evet, onlar hakkında biraz araştırma yap. Gerçekten akıllılar."

Tamam. Kız kardeşim ya uykusuz ya da kafayı yemiş. Tuvalete gitmeye bile zor vakit buluyorum ve gece geç saatler dışında pek görmeyeceğimi bildiğim bir kız arkadaşımı da ekledim.

"Harper'la aranızdaki şey ciddi mi?"

Omuz silkerek, "Sanırım öyle." diyorum. Kaylee dikkatle dinliyor. "Dün gece bana panik ataklarıyla ilgili kimsenin bilmediği şeyler anlattı. Korkunç şeyler."

Parmaklarını bacağına vuruyor. Kaylee minyon ama ben değilim. Babamız orta boylu ama annemiz uzun boylu. Her nasılsa bir minyatür ve bir devleri var. "Bu seni nasıl hissettiriyor?"

Mia üniversitede tecavüze uğramıştı, Kaylee'nin aklının nerelerde dolaştığını biliyorum.

"Tecavüze uğramadı ama yine de korkunç. Sarhoştı ve yapamadı... aramızda kalacağına dair ona söz verdiğimi boş verin. Hagan'a bile söylemedi."

"Sana gerçekten güveniyor olmalı."

Tişörtümden güneş gözlüklerimi çıkarıp gözlerimi kapatmadan önce başımla onaylıyorum.

"Logan, denge mutlu bir yaşamın anahtarıdır. Bunu unutma. Futbolu sevdiğini biliyorum ve doğru insanla her şeye sahip olabilirsin. Nic ve ben New York'tan Kentucky'ye taşındığımızda, küçük bir kasabada mutlu olacağımı hiç hayal etmemiştim. Monterey küçüktür ve ben Büyük Elma'da büyük bir balık olmak için sabırsızlanıyordum. Ama elma beni yiyip bitirdi, yaratıcılığımı boğdu. Para ve erkek arkadaşım konusunda hep stresliydim. Bazen hayat sizi ters köşeye yatırır çünkü gitmeniz gereken yol budur. Şimdi işim geliyor, çünkü özlediğim şeylere sahibim - kocam, çocuklarım ve geniş açık alanlar."

Suyumu bitiriyorum ve çekme oynuyorum. "Ne istiyorsun?"

"Taslak söz konusu olduğunda, kısa ve uzun vadede ne istediğinizi düşünün. Eğer yuva kuracak, evlenecek ve çocuk sahibi olacaksanız..."

Sözünü kestim. "Vay be. Harper benim ilk kız arkadaşım. Bizi evlendirmeden önce onu sinemaya ya da buz patenine götürmeme ve birkaç kez iyi geceler öpücüğü vermeme izin ver."

Saçmalıyor. Öyle değil mi?

Yirmi Dördüncü Bölüm

Hagan bugün eve dönüyor, bu da ondan ayrı kaldığım en uzun süreyi işaret ediyor. Adalee birkaç hafta önce yüksek lisans eğitiminin parçası olan işine başlamak için geri döndü ve birçok akşamı birlikte geçiriyoruz. Bir keresinde Joe ve Ginger'ın evinde bir film gecesi için ona katıldım.

Logan ve ben altı haftadır özel olarak çıkıyoruz ve sahte buluşmalarımızı da dahil ederseniz aylar oldu. Arada bir bizimle ilgili bir medya paylaşımı yapıyor, ancak isteğim üzerine bu nadiren oluyor. Sonunda Evy ile şahsen tanışabildiğinde onunla bir fotoğrafımızı paylaştı. Herkes gibi o da Logan'a yüzde yüz aşık. Ona sımsıkı sarılıyor ve her ziyaretinde, ki bu haftada birkaç kez oluyor, gözleri doluyor.

Dani ve Benito ile çay partisi yaparken çekilmiş bir fotoğrafını paylaştım ve onu etiketledim. Başlığında şöyle yazıyordu: **O sadece bir futbolcu değil. O yeğenlerinin ihtiyacı olan her şey.**

Yorum yaptım: **Ve kız arkadaşım ihtiyacım olan her şey.**

Gönderi tüm büyük spor ve eğlence blogları ve kanalları tarafından ele alınarak viral hale geldi. Daha önce sevilen biri olduğumu düşünüyordum ama şimdi başkan olabilirdi. Ama beni yalnız bıraktılar. Paparazziler bu yaz sıkıldılar ve çimlerimizin karşısındaki yerlerini terk ettiler.

Futbol, kamplar ve NIL ortakları arasında onu, çocuk hastanesinde benimle öğle yemeği yemeye ve çocukları ziyaret etmeye geldiği öğleden sonraları dışında nadiren görüyorum. Ya da akşam dokuzdan sonra kanepede veya yatakta birbirimize sokulduğumuz zamanlar. Aşk kitaplarımı birlikte okuyoruz, erkek ve kadın bakış açısı arasında dönüşümlü olarak. Bazen onları canlandırıyoruz ve büyük Logan Warren'ın utanabildiğini öğrendim.

Yıldız futbolcuyla özel olarak çıkmanın zor olacağını düşünmüştüm, ama kelimenin tam anlamıyla, halka açık olmak için zaman yok. Şikayet etmeyeceğim çünkü benim

endişesi azaldı. Onun sabit kalbi ve bizim mesai sonrası egzersizlerimiz tıbbi bir mucize olduğunu kanıtladı.

Adalee elindeki çantayı mutfak adasının üzerine bırakarak arka kapıdan içeri girdi. "Çok yorgunum. Eğitimde bir mühendis olmanın haftada altmış saat çalışmak olacağını kim bilebilirdi?" Bu iş yüksek lisans saatlerine sayılıyor.

Ona uzlaştırıcı bir baş selamı verdikten sonra üzüntüsüne katılıyorum. "Okul başladığında çok sevineceğim. Burada hiç kimse yok."

Beyaz tahtaya bakıyor. Logan'ın yapacakları ve nerede olacaklarıyla dolu.

"Logan ile aranızda neler olduğunu bana anlatacak mısınız?"

Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum. "Kızlar uzak dursun diye bütün yaz numara yaptık. Ve gerçek Hagan tarzında, Hagan ve Logan bu fikri uydurdular, böylece erkekler de benden uzak duracaktı."

Saç bandını bileğinden çıkarıyor ve saçlarını, yüzünü çerçeveleyen sevimli küçük tellerle başının üstünde bir topuz haline gelene kadar daireler çizerek sarıyor. Adalee muhteşem, tatlı ve kardeşim için mükemmel. Onun için daha iyisini seçemezdim.

"Keşke bana yalan söylemeseydin," diyor kesin bir ifadeyle. Sonra biberleri alıyor ve doğramaya başlıyor.

Ondan uzaklaşıyorum. "Beni korkutuyorsun. Bıçağı bırak."

Gülerek elindekini bırakıyor ve kalçasını dolaba dayayarak bir dilim kırmızı biber yiyor. O ve Hagan sağlıklı beslenirken, Logan ve ben ölçülü bir şekilde istediğimiz her şeyi yiyoruz.

"Snickerdoodle'lar kimin için? Kardeşin onlardan nefret ediyor."

Gülümsememi içimde tutmaya niyetliyim ama dışarı çıkıyor. "Logan'ın favorisi. Merak etme, Hagan için Kırmızı Kadife topları yaptım." Kurabiyeleri sıfırdan yaptım ve pişirme konusunda iyi olduğum tek şey bu. Toplar hiç pişmiyor, bu yüzden onları birkaç yıldır yapıyorum.

"Sen ve Logan'ın Hagan'la her gün konuşuyor olmanız ve şimdi senden her gün bir mesaj alabildiği için şanslı olması çok komik. Bu yaza kadar ona bütün gün mesaj attığını hatırlıyorum."

Bir kurabiyeyi ikiye bölüp bir parçasını Adalee'ye veriyorum. "Hagan'ın Julia'sı vardı."

Burnunu tiksintiyle sıkıyor.

"Sadece söylüyorum. Sonra bensiz buraya transfer oldu ve şimdi de sen varsın. Ona istediğini vermeye çalışıyorum... kendini benden ayırmak için."

Arka planda bir gümbürtü duyuldu. Adalee ve ben irkildik ve Hagan kemerli geçitte duruyordu. "Ne? Senden ayrılmak istemiyorum."

Evet, bu yüzden her beni terk ediyorsun.

Adalee'ye hızlıca bir öpücük verdikten sonra beni . Hagan ve ben sarıldığımızda, sanki vücudum kendine yeniden bağlanıyor. Kendimi tamamlanmış hissediyorum.

"Hap, özür dilerim," diyor usulca. "Seni seviyorum."

Sırtını ovuyorum. "Biliyorum. Ben de seni seviyorum." Bana gamzelerini gösteriyor ve ben eriyorum. Kollarını bana doluyor, sonra beni kaldırıp kendi bez bebeği gibi sallıyor ve ben kıkırdıyorum. "Evde olduğun için çok mutluyum ama nefes alamıyorum."

"Kriz mi geçiriyorsun?" "Hayır, o

zamandan beri atak

geçirmediğim..." "Ne zamandan

beri?"

Logan, Evy için video amigo kızlarla olanları anlattım.

"Demek Logan ve ben daha iyisin."

Sırıtiyorum. "Evet, sebebi sensin. Senin yıldızın çok parlak. Cape Cod'un ukalalık ateşini söndürmediğini gördüğüme sevindim."

"Hey, ne kadar iyi olduğuma yardım edemem." Kollarını açıp avuçlarını yukarı kaldırarak el hareketi yapıyor. Adalee ona nasıl katlanıyor? Hagan ve Logan birbirlerine çok benziyorlar. Dalga geçmeyi severler ve altın gibi kalpleri vardır.

Adalee ve ben mutfak havlularıyla ona vurup alt katta kovalıyoruz. Nefesimiz kesilene kadar gülüyoruz. Adalee temizlenmek için Hagan'ın odasına gidiyor.

Hagan sebzeleri doğramama ve tavuğu ızgarada pişirmeme yardım ediyor.

"Fajita gecesini için teşekkürler. Benim için yaptıklarına minnettarım. Hâlâ

Bana güvenebileceğini
hissediyor musun?" "Elbette,
neden?"

"Çünkü tüm yaz boyunca çok garip bir his yaşadım. Yaklaşık bir ay önce,
Portland Lobster Legs ile oynuyorduk. Bir gece maçıydı. Uzatmalara gitti."

"Ah evet, on dört vuruş süren. Onu hatırlıyorum. Yerel haberlerde seni öne
çıkarmışlardı. Hastanedeydim ve çocuklar senin kardeşim olduğuna
inanmadılar. Yıldızların gölgesinde yaşamakla ilgili bir sorunum var." Sesim
kesiliyor.

İtirafımı değerlendirmek için bir an bekliyor. "Gece yarısı olmalıydı ve ben
vuruş yapıyordum. Birdenbire saatte doksan altı mil hızla vurulmuş gibi
hissettim. Beni vurucu kutusundan dışarı itti. Hakem zaman verdi ve iyi olup
olmadığımı sordu."

Bahsettiği zamanı çok iyi biliyorum. Logan'a gerçeği söylediğim zaman.
Utancımı.

"Maçtan hemen sonra sana mesaj attım. Sonra sabah tekrar mesaj attım ve sen
cevap verdin. *Hiç bu kadar iyi olmamıştım*, o yüzden boş verdim. İlk defa ikiz
hislerimin kapalı olduğunu hissettim."

Farklı renklerdeki biberleri ve soğanları bir fırın tepsisine topluyor, üzerine
zeytinyağı döküyor ve sallıyor. Sonra bir tutam tuz alıyor ve sebzelerin
üzerine eşit olarak serpiyor.

Hagan siyah fasulyeleri açıp ocağa koymamı bekliyor. Düğmeyi kısığa
çeviriyorum ve elime uzanıyor, ben de onu çalışma odasına kadar takip
ediyorum.

"Kumandayı çözdün mü?" diye soruyor.

Alay ediyorum. "Pek sayılmaz. Eğer Reed belli bir şekilde bırakırsa, asla geri
alamam. Logan işi bittiğinde her zaman normal kanallarda olmasını sağlar."

"Çok nazik. Logan benim en iyi arkadaşım ve harika biri ama..."

Sözünü kestim. "Benim için yeterince iyi değil mi?" Gömleğimin oynayarak
soruyorum. Sonra gözlerimi kaldırıp onun onaylamamasına karşılık
veriyorum. "Kimse olacak mı? Transfer olurken istediğin boşluğu bana da
vermeni istiyorum."

Burada. Kendini bulabilmek için Julia'dan ve hatta belki de benden uzaklaşmaya ihtiyacın vardı."

"Hap, hayır, sen değil. Bana bağımlı olmamanın sana yardımcı olacağını düşündüm. Sensizlik benim için cehennem gibiydi. Senin burada olman en iyisi. Archer daha fazla gözlemcinin beni görebilmesi için yazın top oynamam gerektiğini düşündü, yoksa gitmezdim."

Ellerimi sıkarak düşüncelerimi dışarı itiyorum. "Sana yalan söylüyordum."

O zaten biliyor. Yüzünün yumuşamasından anlayabiliyorum. İtiraf etmemi bekliyordu.

"Ne hakkında?" diye

soruyor. "Logan."

Çenesi sıkılır ve kasları girip çıkar. "Hap." "Dur, bana ders verme. Onu seviyorum."

Hagan'ın kaşları havaya kalkar ve Logan'ın sıkılı çenesi yere düşer. Josie ile kapıdan içeri giriyor.

Logan bana bakıyor. *Onu sevdiğimi söylediğimi duydu mu?* Kimden bahsettiğimi bilmiyor olabilir. Hastanedeki çocuklardan birinden bahsettiğimi düşünebilir. Göğsüm hızla yükseliyor ve aklım karışıyor.

Ama Logan öksürüyor ve "Hagan, eve dönmene sevindim." diyor. El sıkışıyorlar ve sonra Logan onu kucaklıyor, bu sırada gözlerime bakıyor. "Bak kim geçiyordu. Josie'ye bugün eve geleceğini söyledim, o da benimle geldi."

Birlikte olduğumuzdan beri Josie'den ilk kez bahsediyor, onu evimize sürüklemek şöyle dursun. Birden kendimi garip hissettim. Neden?

Hagan, Adalee'ye Josie'nin burada olduğunu bağırır ve Adalee merdivenlerden aşağı koşar. Geçen yıl birlikte bir sürü ders almışlardı. "Merhaba! Kal ve bizimle ye. Arayı kapatmamız lazım."

Adalee, Logan ve bana doğru bakıyor. Yani onu sosyal medyada takip ederlerse dünya birlikte olduğumuzu bilir. Josie biliyor ve ona tekrar sahip olabileceğini mi düşünüyor? Adalee, Hagan ve Josie mutfığa giriyorlar. Tabaklarını doldurduklarını duyabiliyorum.

Logan ona olan hislerimi tartışmaktan kaçınıyor, bu da beni onu *sevdiğimi* söylediğimde onu kastettiğimin tamamen farkında olduğuna inandırıyor. Belki de bunaltıcıdır, özellikle de sorunu olan ben olduğum ve ilişkimizin sessiz ve nispeten özel olmasını istediğim için.

Logan bana baktı ve sonra şöyle dedi: "Üzgünüm, onu eve getirdiğın için çok mutlu olduğunu biliyorum. Hagan'la aranızı bozmak istememiştim."

"Bunun doğru olduğundan emin değılim." Bacaklarımı ayak parmaklarım kenardan sarkacak şekilde kanepeye koyuyorum. Logan'ın gözleri ayak parmaklarımdan üstüne kadar uzanıyor. Ona ait olanı almak için duyduğum yakıcı arzu tenimi kavuruyor. "Bana sahip olmak hoşuna gidiyor."

Oh, şu dudaklar. Yaramaz bir gülümsemeye dönüşüyorlar. Aramızdaki mesafeyi geçti, sonra eğildi ve kulağımın arkasına dolgun bir öpücük kondurdu.

"Seviyorum. Ama artık bitti." Yüz ifadesi düşer. "Duş almam gerek. On beş dakikaya dönerim. Git ve kardeşinle yemek ye."

Yirmi Beşinci Bölüm

LOGAN

Bu çok boktan. Birlikte olduğumuzu bildiği halde Hagan'ın hatırı için birlikte değilmişiz gibi davranıyor. O zeki bir adam. Azarlayan sıcak suyun altında duruyorum. Harper'la çıkmamız konusunda onu nasıl ikna edeceğimi merak ediyorum.

Yazımız bolca seksten oluşuyordu elbette, ama bundan çok daha fazlasıydı. Bir telefon uygulamasında trivia oynuyoruz ve onun da en az Hagan kadar zeki olduğunu öğrendim. Tarih onun en sevdiği şey ve eski siyah beyaz filmlere bayılıyor. Trivia uygulamasında bu soruların hepsini doğru cevaplıyor. Ama her yarışmacı gibi biz de her zaman bir şey için oynarız-ilk doğru cevap veren diğerinden bir şey alır. Benim ilk sorum her zaman *şortunu çıkar* olur. Onun uzun kaslı bacaklarına bayılıyorum. Onları okşamaktan zevk alıyorum ve daha da ötesi, onlara dolanmaktan çok hoşlanıyorum.

Sırf Hagan evde diye tüm bunlardan vazgeçmeyeceğim. O benim en iyi arkadaşım, ama beni sevdiğini söyledi. Yoksa ben mi yanlış anladım? Ona gerçek bir ilişki içinde olduğumuzu söyledi mi?

Sıcak su kaslarımı gevşetiyor ve ilk kez ne kadar yorgun olduğumu fark ediyorum. Sadece belime sardığım bir havluyla yatağıma uzanıyorum ve Hagan'ın ikiz kardeşinin farklı olduğunu anlamasını nasıl sağlayabileceğimi düşünüyorum. Onu önemsiyorum. Hatta onu seviyorum ama bu sözleri söyleyemeyecek kadar korkağım. Reddedilmekten nefret ederim, bu yüzden her zaman herkesten daha çok çalıştım. Bankta oturmak benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Josie yatak odama girdi. Buraya çok geldi ama şimdi biriyle çıkıyorum. Yatağımdan fırladım. "Hey, burada olman iyi bir fikir değil."

"Biliyorum. Sadece davanın nihayet ilerlediğini söylemek için özel bir an istedim."

Ağlıyor ve kollarıma giriyor. Tam o anda, Tanrılar Hagan'ın benimle konuşmak istemesi için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdiler.

"Ne oluyor lan?" Bağırmıyor. Daha çok alçak bir gırtlak sesi, *kalbini yerinden sökeceğim*.

Josie'bırakıyorum ve havluyu tutuyorum ki düşmesin. "Hagan, sakın . Düşündüğün gibi değil."

Aramızdaki mesafeyi siliyor. Onunla aramda birkaç santim var ama gözleri bir boz ayının yoğunluğuyla üzerime dikilmiş. "Ne mi düşünüyorum? Düşündüğüm şey, kız kardeşimi aldattığın."

Josie'ye bakıp başını sallıyor ve sonra karnıma bir yumruk atıyor. İki

büklüm oluyorum ama ayağa kalkıp bacaklarını kesiyorum. "Ughh..."

Dizlerimizin üzerine çökene kadar yerde savaşıyoruz ve başımı kaldırdığımda Harper'ın gözleri yaşlarla doldu.

Mallarım ortaya çıkıyor ve aceleyle havluyu alıp önümde tutuyorum.

Harper odadan kaçtı ve ben Hagan'a bağırdım, "Sen lanet bir aptalsın. Asla yapmam." Nefesimi tutarak ayağa kalktım.

Josie, "Gidip onunla konuşacağım."

diyor. "Teşekkürler."

Adalee Hagan'ın eline ama o elini sıkar. "Sakinleşmiyorum. Hiç gitmemeliydim."

Çekmecemden iç çamaşırlarımı ve şortumu çıkarıp banyoya giriyorum ve giyiniyorum.

Kendi kendime Hagan'ın kıcını nasıl tekmelemem gerektiğini mırıldanıyordum. Birkaç saniye sonra, "Nefret ediyorsun. Artık sana bağımlı değil."

"Oh, yani şimdi sana mı güvenmeli?" Nefesini dışarı üflüyor.

"Bilgin olsun, bunu kendi başına yapıyor. Ona zarar görmüş gibi davranmayı bırakırsanız, o zaman çiçek açacaktır."

Kapıya doğru yürür. "Bu doğru mu?"

"Senin bildiğinden çok daha fazlasını yaşadı ama hala ayakta... savaşıyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor. Yüzü davul gibi gergin. Alnında çizgiler oluşmuş.

Çenemi kapatmam ve Harper'ın güvenini korumam gerektiğini bilerek gözlerimi kapatıyorum. "Hiçbir şey. Sadece bana inanmanı istiyorum. Harper'ı asla aldatmam."

"Bu sahte buluşma biz yokken erkekleri uzak tutmak ya da kadınları bir kız arkadaşın olduğuna inandırmak için değildi, değil mi? Benim haberim olmadan onunla yakınlaşabilmen içindi. Yani, bunun senin için gerçek olduğunu kabul ediyorsun. İkiz kardeşim senin için gerçek."

"Futbol benim için ne kadar gerçekse."

Sanki sözlerimle onu şaşkına çevirmişim gibi ayağını kaybetti. Sırtını kapı çerçevesine çarptı. "Josie'nin nesi var? Herkes senin gizlice çıktığını düşünüyordu."

"Karmaşık bir durum ama Pearse ve Jillian ara verdiklerinde aralarında bir şeyler olmuş. Sen buraya transfer olmadan hemen önce onu bıraktı. Ben sadece ağlayabileceği bir omuzdum, sonra Dr. Carter ile gönüllü çalışmaya başladı ve o... o korkunç bir insan, ben de ona dava açması için para verdim."

"Dr. Carter, Harper'ın birlikte çalıştığı kişi mi?" Başımı salladım. "Neden ona dava açıyor?"

Josie ve Harper kapıda beliriyor ve Josie benim yerime cevap veriyor. "Çünkü bana cinsel tacizde bulundu."

"O...?" Hagan soruyor, sesi kesiliyor.

Ayaklarına bakıyor ve kıkırdıyor. "Hayır, neyse ki onunla savaşmak için bu uzun bacaklara sahibim."

"Josie, özür dilerim. Eminim herkesin işine karışmasını istememişsindir. Tanrım, tam bir götüm." Özür dileyerek başımı salladım.

Harper da "Ben de bu öneriyi destekliyorum." diyor. Ama kolunu belime doluyor ve ben de eğilip başının tepesini öpüyorum. "Bize bir özür borçlusun, sadece Josie'ye değil." Hagan'la alay ediyor. Hagan yerine beni seçmesi her ne kadar iyi hissettirse de, aralarına girmek istemiyorum ve Hagan'la aramda bir kama yaratmak istemiyorum.

"Ona kızma. O sadece seni kolluyor." Kolunu sıktım ve Harper'ın gözlerinin içine baktım.

Hagan, "Logan ile birkaç dakika yalnız kalabilir miyim?" diyor.

Harper'a gitmesini işaret ettim. Tereddütlü bir gülümsemeyle Adalee ve Josie'yle birlikte odadan çıkıyor.

Hagan, geçen yazdan beri kullanmadığım oyun koltuğuma oturuyor ve günde üç saat boyunca gözyaşlarımdan sıkılıyorum. Bu yaz çok hızlı geçti ve rüzgarın değiştiğini hissedebiliyorum. Önümüzdeki hafta dersler başlıyor ve Cumartesi günü ilk futbol maçımız var. Ve Harper'ın tıp fakültesi de başlıyor.

"Aşırı tepki gösterdim."

Ayak parmaklarımla sallayarak masa sandalyeme geri düşünüyorum. "Ve..." "Özür dilerim."

Ellerimi boynumun arkasına koyarak tavana bakıyorum. "Dinle, bunun hepimiz için garip olduğunu biliyorum. Bir yıl önce buraya taşındığında sana bir şans verdim. Birbirimizden nefret edebildik ama önce hızlı arkadaş, sonra da en iyi arkadaş olduk. Eğer ben senin için yeterince iyiysem, neden kız kardeşin için yeterince iyi değilim?"

"Asla anlayamayacaksın çünkü o benim sadece kız kardeşim değil, ikizim. Her şeyi paylaştık."

Ona şey gibi bir bakış attım... *hayır, sahip olduğum şeyi onunla paylaşmadın.*

"Sen benim gibi değilsin. Profesyonel beyzbol oynamak istediğimden bile emin değilim. Ne istediğini biliyorsun ve bu önümüzdeki beş yıl içinde bir aile değil... NFL'in GOAT'ı olmak istiyorsun. Ve olacağına da inanıyorum. Peki Harper ne olacak?"

Burnumu çimdikliyorum çünkü en iyisi olmak istiyorum ama hayattaki hedeflerim biraz değişti. Ama duygularımı Harper'a ifade etmeden önce Hagan'a nasıl hissettiğimi söyleyemem.

"Hagan, hayatımı on iki yaşımdan beri planlıyordum, kolej koçları ortaokul maçlarıma geliyordu. Çalıştım, çalıştım ve biraz daha çalıştım. Bir kez olsun, bu işin nereye varacağını görmek istiyorum.

gider. Yüzde yüz dürüstlikle söyleyebileceğim şey, onun şimdiye kadar tanıdığım en harika insan olduğudur."

Tıpkı Harper gibi dudaklarını bir tarafa doğru kıvrıyor. "Birbirinizi görmek için ne zaman vaktiniz olacak?"

"Tıpkı sen ve Adalee gibi, jimnastik ve beyzbol aynı anda devam ederken zaman bulacağız. Nicelikten çok nitelik. Değil mi? Ama bizim bir avantajımız var... Birlikte yaşıyoruz."

Bana doğru bir yastık fırlattı. "Dostum, kesinlikle olmaz." Bir kahkaha patlattım ve o da bana katıldı. Kahkahalar yatıştığında, "Logan, eğer iş o noktaya gelirse, sadakatim kız kardeşimin yanındadır" diye ekliyor.

"Biliyorum. Beceriksizlik yapmayı planlamıyorum."

Ellerini kalçalarına vuruyor ve ayağa kalkıyor. "Aşağıda bir parti var. Bir gömlek giy."

Hava Hades'ten daha sıcak ve Reed programında bir şey olmamasına rağmen ortalıkta yok. Hagan'ın eve dönüşü için burada olacağını umuyordum. Bu düşünce daha aklımdan çıkmamıştı ki Reed on-on beş kişiyle birlikte içeri girdi. Hepsinin elinde bira vardı.

"Heeeey. N'aber dostum?" Reed çoktan sarhoş olmuş. Hagan sandalyeyi iter ve küçük bir tokalaşma yaparlar. "İkimizin de bunu yatılı okuldan hatırladığına inanamıyorum."

Hagan gülümser. "Seni gördüğüme sevindim. Bunca zaman sonra birlikte yaşıyor olmamız ne güzel. O zamandan bu zamana sana ne oldu?"

Bir an için Reed'in yüzünü utanç ya da korku gibi bir şey kaplıyor. "Ahh, pek bir şey yok. Çocukların çoğunu zaten tanıdığını biliyorum ama hokey takımı seninle parti yapmak istiyor."

"Kız arkadaşım ve ben içki içmeyiz, ama evet, onu bulmama izin ver, arayı kapatırız."

Birkaç dakika sonra Mac birkaç futbolcuyla birlikte geldi. Tanrıya şükür beyzboldan döndü çünkü her gün antrenman sahasını aydınlatıyoruz.

Dışarı çıktığımızda insanlar arka bahçemizi ele geçirmişlerdi. Harper'ı arıyorum ve onu kurduğum ağacın altındaki hamakta otururken buluyorum.

sallanacak bir yeri olurdu. Bağdaş kurmuş, gevşek bir iplikle oynuyor.

Hagan soruyor, "Hey. Adalee nerede?"

"Şurada. Beni jimnastikçi arkadaşlarından biriyle tanıştırdı, Rona, o da bu dönem tıp fakültesine başlıyor. Birlikte ders alıp almayacağımızı yarın öğreneceğiz."

"Güzel, arkadaş çevremize bir kişi daha eklendi. İkinizin konuşmaya ihtiyacı var, ben Adalee'yle takılacağım." Eğilip Harper'ı yanağından öpüyor. Ona gülümserken gamzeleri derinleşiyor.

Elimi uzatıyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Herkes merhaba diyeyim, sonra da odana gidip kitap okuyalım." Ona karşı koyamayacağını bildiğim öldürücü bir gülümseme atıyorum.

"Kes şunu. Hagan'ın eve geldiği ilk gece değil." Pazuma bastırıyor. Onunla flört etmeye bayılıyorum. Neredeyse seks kadar eğlenceli. Neredeyse.

Kalabalığın arasına karışıp Hagan ve Adalee ile bir çember oluşturarak onların Cape Cod maceralarını dinliyoruz. Yaklaşık bir saat sonra Harper ve ben odasına çekiliyoruz.

"Reed'in kafasının iyi olduğunu ve Josie'ye asıldığını fark ettin mi?" "Evet."

"Josie'nin bana Dr. Carter'dan bahsetmek için burada olması iyi oldu. İkinizi gördüğümde içim parçalandı. Düz kuzguni saçları ve kuş bacaklarıyla çok güzel."

"Bacaklarını beğendim. Güçlü ve sıkışmışlar." Kulağının arkasına bir öpücük bırakıyorum. "Voleybol takımındaydı ve bursunu kaybetti. Maymun Kaşı adında yaklaşık iki bin nüfuslu bir kasabadan."

Ağzı düşüyor ve "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Ailesi okul masraflarını zar zor karşılayabiliyor ve o da barınma ve yaşam masraflarını karşılamak için kredi . Bu yüzden ona avukatı konusunda yardım ettim. Zor bir hayatı oldu ve kendine saygısı sıfır. Josie iyi bir oyuncu, muhtemelen tiyatro . Eğer ona bir şans verirseniz onu seveceğinizi biliyorum."

"Onunla birlikte oldun mu?"

"Sana yalan söylemek istemiyorum. Evet, bir kere." Gözleri göğsüme düşüyor. Sarışın bir saç telini kulağının arkasına itiyorum ve çenesini kaldırıyorum. "Birden fazla kez birlikte olduğum tek kişi sensin."

Dudaklarımız şefkatli bir öpücükle örtüşüyor. "Harper, ben... seni seviyorum." Yanaklarını avuçluyorum ve yanağından bir damla yaş süzülene kadar karamel gözlü güzelliğime bakıyorum.

"Öyle mi?"

"Seviyorum. Ve seni spot ışıklarından uzak tutmak için elimden geleni yapacağım," diye söz veriyorum. Bir öpücük daha. "Ama saklanmanı istemiyorum."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor ve nefes alış veriş hızlanıyor. "Seni utandırmak istemiyorum. Ya ben...?"

Onu tekrar öperek susturdum. "Varsayım falan yok. Tıpkı bu gece olduğu gibi, el ele dolaştık ve sen iyiydin. Ne kadar çok insan bizi birlikte görürse, o kadar az merak edecekler."

"Logan, ben..." Söyleyemiyor ve bunu anlıyorum. Bu onu endişelendiriyor olmalı. "Benimle sevişebilir misin?"

Gülüyorum, tenini hızlıca okşuyorum. "Çok isterim. Asıl soru, adımı haykıramaz mısın?"

"Saçmalıyorsun."

Göz kırpıyorum. "Beni seviyorsun."

"Seviyorum."

Yirmi Altıncı Bölüm

HARPER

Logan'ın bana giymem için verdiği tişörtü arıyorum. Bu Kentucky Stallions ve Louisville Cardinals arasında büyük bir rekabet maçı. Maça gitmemin tek nedeni Archer ve Megan'ın şehirde olması. Logan'ın kız kardeşi Kaylee ve kocası Nic ile iyi arkadaşlar. Archer bir menajer olarak NFL'in derinliklerine inmek istiyor ve Logan'ın bunu başaracak yeteneklere, kişiliğe ve kararlılığa sahip olduğunu düşünüyor.

Hagan bağılıyor, "Oraya erken gitmeliyiz."

"Geliyorum!" Ben gelmiyorum. O formayı bulmalıyım.

Sonra birkaç gece önce Hagan ve arkadaşı Joe beyzbol evine gittiklerinde giydiğim formayı hatırladım. Altında hiçbir şey olmayan bir forma giymiştim. Logan'ın talep etme şeklini asla unutmayacağım. "Arkanı dön." Nedenini sorduğumda, "Çünkü seni yatak başlığına beyin sarsıntısı geçirmeni istemiyorum" dedi. Sırılsıklam ve hazır olmam için gereken tek şey buydu. İyi ki ayaklıklara tutunuyordum, çünkü bana o kadar sert vurdu ki cidden beyin hasarı geçirebilirdim.

Aramızdaki bağ başlı başına bir afrodizyak ve ben ona güveniyorum.

Yatağımın altındaki sedir sandığı ile ayakucunun arasına bakıyorum ve işte orada. Beyaz bir atletin üzerine giyiyorum ve önünü beyaz şortumun içine sokup arkasını dışarıda bırakıyorum. Beyaz Sperry'lerimi giyiyorum ve Hagan beni öldürmeden önce aşağı koşuyorum. "Hazır."

Adalee, "Çok tatlı görünüyorsun. Logan'ın seni göremeyecek olması çok kötü." "Beni daha sonra göreceksin."

"Pekâlâ, gidelim. Archer bize VIP geçişi vermek için bekliyor." O bakar Adalee. "Olur mu? Geçen yıl VIP kartı alarak abarttığımı düşündüğünü hatırlıyorum."

"Kapa çeneni. Seni itmemden hoşlanmış olmalısın çünkü bana evlenme teklif ettin." Adalee ayak parmaklarının ucuna basarak onun gamzesini öpüyor.

"Lütfen bana Dickface Operasyonu hakkında yüzlerce kez duyduğum hikayeyi anlatma. Senin aşk hikayeni biliyorum. Dünyanın bilmesini istiyorsan bir kitap yaz," diyorum başımı sallarken. Onları tüm kalbimle seviyorum ama patlamadan önce bir hikayeyi ancak bu kadar çok dinleyebilirim.

VIP süitine ulaştığımızda beni ilk kucaklayan Kaylee oluyor. "Gergin misin? Oh kahretsin, tabii ki . Yani, olman için bir sebep yok. Sadece bizim ailemiz ve senin ailen."

Ben de ona sarılıyorum. "Tanıdığım insanlarla ve küçük kalabalıklarda iyiyim. Tüm ailemin büyüklüğü kadar ve daha az."

Yakışıklı ağabeyim yanıma sokuluyor ve beni göğsüne çekiyor. Hagan ve ben benzer gözlerimiz ve ten rengimizle daha çok Archer'a benziyoruz, Sarah Jane ve Reggie ise daha çok birbirlerine benziyorlar. Adalee bana birkaç kez Hagan'ın büyüdüğünde nasıl görüneceğini Archer'a bakarak bildiğini söyledi.

Dani ve Benito, Logan'ın ailesiyle birlikte masada yemek yiyorlar. Yanlarına gidip onlarla konuştum. Dani diyor ki, "Lolo senin onun kız arkadaşı olduğunu söylüyor. Çok güzelmışsin. Prenseslere bayılır. Sen prensese benziyorsun ama onun en sevdiği prenses benim."

"Biliyorum. Seni ne kadar çok sevdiğini bana defalarca söyledi. Tavuk nuggetler nasıl?"

"Wendy's'ten daha iyi ama Burger King kadar iyi değil."

Kelime dağarcığı dört yaşındaki bir çocuk için inanılmaz.

Bay ve Bayan Warren ben dudağımı silerken bana bakıyorlar ve köşede diş macunu.

Logan ve Kaylee'nin anneleri bana kendi annemi hatırlatıyor, her zaman mükemmel giyiniyorlar. Onlar forma giymiyorlar - annelerimiz takımın adının ya da logosunun parıltılarla süslü olduğu tişörtler giyiyor ve tabii ki buna uygun küpeler takıyorlar. Bayan Warren elimi okşuyor ve gülümsüyor. "Tatlım, sen ve Logan için çok mutluyuz."

"Teşekkürler, o iyi biri." Bir kızarıklık boynumdan yüzüme doğru süzülüyor. Babası diyor ki, "Öyle. Onu hiç böyle görmemiştim."

Merakıma yenik düştüm ve "Ne gibi?" diye sordum.

"Dikkati dağınık... Senin hakkında konuşmadan duramıyor." Babasının alnı kafası karışmış gibi kırışıyor.

Kaylee babasının sözlerini yakalamak için tam zamanında gelir ve ona sarılır. "Babam Logan'ın sonunda vücudunun büyüdüğüne inanamıyor." Sonra babasını yanağından öpüyor. Dalgalı sarı saçları yüzünü kaplıyor. "Dengeyi bulacaktır."

Vücudum panikle kıpırdanıyor. Logan'ın yolunu kaybetmesine neden olacak mıyım? Bazı insanların kaderinde büyüklük vardır ve Logan da onlardan biri. Kaylee kolumu tutuyor ve ben de onu takip ederek cam bölmenin içindeki VIP süitindeki koltuklarımıza oturuyorum.

Kaylee ve ben yanlarına oturduğumuzda Adalee ve baldızım Megan konuşuyorlardı.

"Hey! Geldiğin için seninle gurur duyuyorum," diyor Megan omzunu benimkine çarparak.

"O benim erkek arkadaşım ve onu desteklemek istiyorum. Kaç maça katılabileceğimi bilmiyorum. Bu hafta sonu biyokimya için okumam gereken iki yüz sayfa var ve bu diğer dört dersi saymıyor."

Megan bilgiyi özümser. "Tüm bunların üstesinden gelebileceğinden hiç şüphem yok. Sen zeki bir kadınsın. Belki futbol sezonundayken tıp fakültesine başlaman iyi bir şeydir. İkinizin de birbirinizi özleyecek vaktiniz olmayacak," diyor ağzına bir parça patlamış mısır atarken.

"Sanırım. Bundan sonra üst üste iki deplasman maçı var, o yüzden sıkı çalışabilirim." Başımı onun küçük omzuna koyuyorum, o da başını bir anlığına benimkine koyuyor.

Adalee ayağa fırlar. "İşte ." Pille çalışan bir tavşan gibi. Bazen onu benim kadar sevdiğini düşünüyorum. Adalee birinci sınıftan beri onunla arkadaş.

Ayağa kalktım, stadyumun geri kalanıyla birlikte alkışladım. Spiker "Kentucky Staaaaalliooons için gürültü yapın" derken havaya dumanlar yükseliyor.

Logan takımı sahaya sürüyor ve içimi bir gurur duygusu kaplıyor. Benim iri yarı, güzel erkek arkadaşım bu erkek grubunun kaptanı. At maskotu, Stallion logolu bayrakla stadyumu dolaşıyor ve her bölümün sesi daha da yükseliyor

ve daha yüksek sesle, ama neyse ki cam tarafından boğuldu. VIP locasının dışında da koltuklar var ama sınırlarımı biliyorum.

Takım arkadaşları zıplıyor ama Logan locaya doğru bakıyor. Beni görüp görmediğinden emin değilim ama kaskını çıkarıp havaya kaldırıyor ve kalabalık çılgına dönüyor. Gür sarı saçları ve mavi gözleri gülümserken Jumbotron'u dolduruyor. Kalbim yapış yapış bir karmaşaya dönüşüyor.

"Aygırı evcilleştirmişsin. Seni sevdiğini söylemişti. Sen de söyledin mi?"

Adalee vücudunu bana doğru çevirerek soruyor.

"Tam olarak bu kelimelerle değil, ama biliyor." "Beni seviyorsun" dediğinde. 'Seviyorum' dedim ama hayatımı değiştiren o üç küçük kelimeyi söylemedim.

Adalee elini koluma koyuyor, ben de ona bakmak için dönüyorum. "Harper. Onu tanıyorum ve her şeyini ortaya koyuyor. Sanırım bu Hagan'ın çıldırmamasına yardımcı oluyor. Hagan sana karşı çok korumacı."

"Çok korumacı."

"Gerçekten mi? Eğer tek çocuk olsaydın, bunu söylemezdin. Logan'la tanıştığımdan beri hayatımda eksik olan kardeşin o olduğunu hissediyorum. Sadece bazen seni rahatsız ediyor diye Hagan'ı dışarı itme."

Yüz ifadesi yumuşak, ama sözleri tenimi sıyıran ok uçları gibi. "Hagan bir şey mi söyledi?"

"O sadece dünyadaki *en iyi* arkadaşı olarak seni kaybetmek istemiyor."

"Asla, sadece Logan ve ben Hagan'la aynı evde yaşadığımız için şu anda biraz garip. Birbirimizi nadiren görüyoruz."

Kıkırdıyor. "Hagan'ın evimde daha fazla kalmasını sağlıyorum böylece sen ve Logan...."

Elini tuttum ve sıktım. Hagan ve ben Adalee'ye sahip olduğumuz için şanslıyız.

Spiker, "Ve kaptan Logan Warren yazı tura atışı için düdüğü çalacak." diyor.

"Başlar." Mikrofonun onun sesini aldığını duyuyorum.

Yazı tura atışını biz kazandık ve Logan Aygırların savunmada başlamasını seçti. Savunma dediğinde sesinde bir endişe vardı. NFL'deki ilk yılında başlayan Pearse'ın kaybından dolayı endişeliydi.

Louisville'in oyun kurucusu Jabari Jacobs ilk oyunda kırk yardalık bir tamamlama atışı yapıyor. Logan'ın saha kenarındaki tepkisini izliyorum. Ama o soğukkanlı bir şekilde oturuyor, tekrarlara bakıyor ve oyun içi iPad'ini incelemeye devam ediyor.

Cardinals bir saha golü atar ve skor 3-0 olur.

Başlama vuruşunu yaptıklarında, adamımız adil yakalamayı istemedi ve göğsünden vuruldu. Kentucky seyircisinin tezahüratları arasında ayağa kalkmadan önce birkaç dakika yerde kaldı.

Logan kaskını takıyor ve sahaya koşarken kayışını koparıyor.

İlk oyun, durdurma. Logan sahadan koşarak çıkarken oyun kurucu koçu kafasına bir tokat atar. Koç onu yedek kulübesine kadar takip ediyor ve onunla konuşuyor. Dış koltuklara bakıyorum ve Archer dürbünle Logan'ı izliyor.

O iyi olacak. Benim yüzümden dikkati dağılmadı. O bir kazanan. Dikkati dağınık değil. Olamaz da.

Hagan'ın ikiz hissi çalışıyor. Dış koltuklardan içeri giriyor ve onunla gelmem için başıyla işaret ediyor. Koridora çıktım ve onu takip ettim.

"Logan'a geleceğini söyledin mi?"

"Anatomi ödevimi bitirirsem deneyeceğimi söyledim."

Beni kucakladı. "Burada olduğunu bilmesi gerekiyor. Ben ve Logan gibi insanlar için parametreleri bilmek isteriz, böylece nasıl yürüteceğimizi biliriz. Her şeyin yolunda gitmesini isteriz."

"Ama onun nasıl futbol oynadığıyla benim hiçbir ilgim yok."

Gülüyor ve sonra tekrar gülüyor. "O aşık. Eğer sevdiği kadının tribünde olduğunu biliyorsa, inanın bana... onu etkileyecektir."

Logan'ın kaç kişiye beni sevdiğini söylediğini bildiğim için karnım zonkluyor. Hagan ve ailesine bunu ne kadar açık bir şekilde ifade ettiğini.

"Nic'in sana video tahtasında göstermesine ne dersin?" Sesi tereddütlüydü, sanki benden çok şey istediğinin farkındaydı.

Bunu düşünürken ağzım bir tarafa çekiliyor. "Eğer onu sakinleştireceğini düşünüyorsan. Tam tersini yapmasını istemiyorum. Hayranlarımın beni suçlamasına izin veremem, bunu biliyorsun. Logan da beni spot ışıklarından uzak tutacağına söz verdi. Bunu yaparsam, kendimi ortaya koymuş olacağım. Bu da işler ters giderse onu suçlayamayacağın anlamına geliyor."

Başını anlayışla hareket ettiriyor ve karar vermemi bekliyor.

"Tamam."

Kaylee'ye işaret eder ve ona bilgi verir. Ulusal televizyonda maçı anlatan Nic'e mesaj atar.

"Nic, televizyon molasından döner dönmez kameramanın peşinizde olacağını söyledi. Kapının hemen dışında durun ki net bir görüntü alabilsin."

Hagan ve Adalee benimle birlikte dışarı çıktılar. Hızlıca içeri girebilmek için kapıya en yakın yerde duruyorum. Mavi ve beyazlar içindeki insan denizini görmek bile sinir bozucuydu. Logan bu takımı omuzlarında taşıyor.

Birden büyük panoda yüzümü gördüm. Parmaklarımı birleştirip kalp sembolü yapıyorum ve kalabalık tek taraflı olarak awww'luyor. Kamera yayını Logan'a geçiyor, dizlerinin üzerinde Jumbotron'a bakıyor ve yüzünde en kolay, en seksi gülümseme beliriyor.

Ve beklediği hediyeği vermek sabırsızlanıyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

LOGAN

Maç saati 0:00'ı gösterdiğinde ve ezeli rakibimizi 42-17 mağlup ettiğimizde, okul renklerindeki **C** onfetti havaya fırlıyor ve kıpırdayarak yere düşüyor. Jabari'nin elini sıkmak için sahaya koşuyorum. Griffin hakkında mesajlaşıyorduk ve Jabari bu gece Lexington'da benim evimde kalmak için izin aldı, böylece maçtan hemen sonra Griffin'i görmeye gidebilecektik.

Kucaklaşmamız çok içtendi. Kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim, yani hayatımda birkaç kez kaybettim.

"Soyunma odasının dışında
buluşalım." "Evet, kışımı
çiğnedikten sonra."

Anlayışla başımı sallıyorum. İyi bir maç çıkardı ama bu yıl etrafındaki yeteneklere sahip değil. Genç bir takım.

VIP locasına bakıyorum, ailem ve arkadaşlarım alkışlıyor ve beşlik çakıyorlar. Harper'ı göremiyorum ama Dani, Hagan'ın omuzlarında. Soyunma odasına doğru koşarken, eski oda arkadaşım ve üç gol pasının sahibi Mac, "Parti senin evinde," diyor.

"Hayır, dostum. Jabari bu gece evde kalıyor çünkü çocuk hastanesindeki bir çocuğu görmeye gideceğiz."

Omzunu kaldırıyor ve başını eğiyor. "Üzgünüm, tekerlekler çoktan harekete geçti."

Takım arkadaşlarım üzerime atlıyor ve ben de "Frene bas" diye bağıryorum. Ama partinin devam etmesi gerektiğini biliyorum. Öğrenciler şampiyonluğu kazanmaktansa bu maçı kazanmayı tercih eder. Övünme hakkı.

"Arkadaşlar, sallantılı başladık. Ama hepiniz örümcek ağlarının tozunu aldınız ve işinizi yaptınız. Sizinle gurur duyuyorum. Bu akşamki galibiyetin tadını çıkarın ama dikkatli ve akıllı olun. Eğer bir kanepenin yanmasının yarım mil yakınında olduğunuzu duyarsam, haftaya yedek kulübesinde otursunuz. Koç Stricker, eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

Alkışlıyor. İki kısa ve bir uzun. Gittikçe hızlanıyor. "Oyun topunu korkusuz liderimize vermek istiyorum." Topu bana doğru uzatıyor. "Logan, ilk top çalma dışında olağanüstü oynadın."

Oda patlar.

Ayağa kalktım ve takım arkadaşlarıma döndüm. "Teşekkürler. Bunu hak etmiyorum. Mac bugün tek bir top bile kaçırmadı. On birde on bir ve üç gol. Maç başına sadece bir sayı verdiğimizizi biliyorum ama hücum ve savunma hatları da alkışlanmalı. Topun her iki tarafı da bu gece blok yaparak mükemmel bir iş çıkardı. Bu herkes için ama Mac'in rafında duracak."

Takım arkadaşlarım bağırıyor ve zıplıyor, tekrar heyecanlanıyorlar. "Artık düş alabilir miyiz koç?"

Jabari benimle buluştu ve Harper'ın evde olup olmadığına bakmak için önce evime gittik. Mesajıma cevap vermedi. Arabaya bindiğimizde bahçem çoktan insanlarla dolmuştu. Bu yıl çok farklı hissediyorum. Parti yapmak istiyorum ama yapamıyorum. Üniversiteye bunun için döndüm. Üniversite deneyiminin tadını çıkarmak için. Bir işe dönüşmeden önce tadını çıkarmak için.

Jabari beni içeri kadar takip etti. Çoğu insan kaskının altında neye benzediğini bilmiyor, bu yüzden sadece birkaçı onu tanıyor. Ben Harper ya da Hagan'ı ararken ağızlarından tebrikler dökülüyor. Üst kata çıkıyoruz ve Harper'ı odasında buluyorum.

"Hey, bak eve kimi getirdim."

Biyokimya kitabından başını kaldırıp bakıyor. "Jabari Jacobs?"

Harper'ın uzun bacaklarını sergilediği için olsa gerek, yarım bir sırtıyla "Canlı canlı," diyor.

Yataktan fırlayıp ona sarılıyor, bana değil. Bu gecenin nasıl geçeceğini anladım. "Aman Tanrım, Griffin'i görecek misin?" O çocukları çok seviyor ve işi bitip tıp fakültesi başladığından beri bütün hafta onları görmedi.

"Eğlenceli biri," diyor biraz fazla sırtarak.

"Jabari, bu benim kız arkadaşım ve oda arkadaşım Harper." Sarılmaktan vazgeçerken geri adım atıyor. "Bizimle hastaneye gelmek ister misin?"

Tenis ayakkabılarını giymeye başladı bile. "Evet."

Ona hızlı bir öpücük vererek tamamen dolu mutfğa iniyoruz. Ben onun elini tutuyorum, o da Jabari ile benim aramda sıkışmış durumda, umarım buradan bir olay çıkmadan kurtuluruz.

Herkes bana dokunuyor ve eskiden bunu ne kadar sevsem de artık övgülerini daha az umursayamayacağımı fark ediyorum. Harper ellerimi daha sıkı sıkıyor ve dışarıdaki havaya ulaştığımızda rahatlıyor. Dışarı çıkabilmek için bazı arkadaşlardan çekilmelerini istemek zorunda kalıyorum.

"Nereye gidiyorsunuz? Bu senin partin," diyor insanlar kalabalığın arasından geçip arabaya doğru ilerlerken.

Yirmi dakika sonra sessiz hastanenin içinde yürüyoruz. Yakın aile dışında herkes için ziyaret saati yedide sona erdiğinden gece burada pek kimse olmuyor.

Harper bizi koridorda Griffin'in odasına götürüyor ve kapıyı tıklatıyor. Annesi kapıya geliyor. "Merhaba! Logan'ın gelip burnunu kayıplara sürmesini bekliyordu. İçeri gelin."

Yanımda kimin olduğunu görünce gözleri açılıyor ve gülümsemesini güçlkle zapt edebiliyor.

"Hey, küçük adam."

Griffin gözlerini deviriyor. "Merhaba. Kentucky forması giymek zorunda olduğuma inanamıyorum."

"Size bir sürprizim var. Bu gece oyundaki en iyi ikinci oyun tanıştın mı?"

Jabari sırtıma tokat attı. "Hey şimdi."

Griffin yatakta dik oturur. Gözlerine inanamıyor. Jabari yatağına doğru ilerler, formasını uzatır.

"Jabari Jacobs, on yedi numara. Yetmiş altı yarda ve bir gol için dokuz kez taşıdı." Griffin, Jabari'nin maçtaki istatistiklerini sayıyor.

Jabari sırıtıyor. "Bu adamla bir anlaşma yaptığını duydum ve sürekli Kentucky forması giymene izin veremezdim. Bunu benim maçlarımda giy. Alabileceğim tüm desteği kullanabilirim."

Griffin'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve kekeleyerek, "Sen... sen buradasın. Jabari Jacobs'ın ta kendisi." Elleriyle ağzını kapatıyor. Benim küçük egom

Buster en sevdiği oyun kurucu tarafından büyülenmiş durumda.

Formamı yatağın üzerine atıyorum. "Bu da benden. Anne, baba, kanıt istiyorum. Gelecek hafta Auburn'e karşı, her saat başı onu formamla gösteren mesajlar istiyorum. Erken oynuyoruz, böylece o çirkin kırmızı formayı onun maçında giyebilirsin." Louisville oyun kurucusunu gösteriyorum.

Harper, Jabari'ye kalıcı bir kalem uzatıyor ve adını harflerinin hemen üstüne yazıyor, sonra ben de aynısını yapıyorum. Griffin parmağını Harper'a doğru uzatıyor ve o da yatağının yanına eğiliyor. Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve o da gülüyor. Parmağını Harper'ın saçlarında gezdiriyor ve yüzüne doğru tarıyor. Bu tek tepki içimi ısıtıyor, sanki ateşin yanında oturmuş şekerleme kızartıyormuşum gibi.

Jabari ve Griffin Cardinals ile ilgili her şeyi konuşuyorlar ve sonra bir hemşire içeri girip gitme vaktinin geldiğini söylüyor. Harper, Jabari ve Griffin'in bir sürü fotoğrafını çekiyor ama biz kapıdan çıkarken Griffin annesinden Griffin'le benim bir fotoğrafımı çekmesini istiyor ve sonra Harper'ı da ekliyor.

Çıkarken Evy'nin odasına gizlice girdim. O uyuyordu ama ailesi hediyemi aldı. Becca amigo takımına bir grup posterini imzalatmış. Annesi bana sarılıyor ve artık ihtiyacım olmayan bir ego desteği veriyor. "Sen en iyisisin Logan. Umarım bunun onun için ne anlama geldiğini biliyorsundur. Senin ve Harper'ın Evy için ne anlama geldiğini mi?"

Gözlerinde yaşlar var umarım Evy kötü bir haber almamıştır.

"Evy her zaman aklımızda. Onu seviyoruz." Ve bu gerçekten çok uzak değil. Harper'ın bu çocuklara karşı bir zaafı var ve Evy beni parmağında oynatıyor.

Harper acıktı, yüzden yerel bir hamburgerciye koşup hamburger ve patates kızartması aldık. Eve döndüğümüzde saat on bire yaklaşıyor ve parti devam ediyor.

Ön bahçemin her yerinde bardaklar var. Evin içinden bangır bangır müzik sesi geliyor. Josie mutfak adasında otururken gözüme çarpıyor ve Jabari bunu fark ediyor. Kulağıma fısıldıyor, "İki tane var mı?"

"İki ne?" "Kız

arkadaşlar."

Gülerek başparmağımı Harper'a doğru uzatıyorum. "Hayır, bununla başa çıkabilirim. Diğeriyle tanışmak ister misin?"

Başını sallar ve dudaklarını yalar. Josie onları tanıştırdıktan sonra, "Hagan ve Adalee dışarıda," diyor.

"Jabari, bira ister misin?" Ben sorarım.

"Elbette, ama ben ." Josie ve Harper'ı yalnız bırakarak dışarıdaki fiçıya doğru yürüyoruz ve bardaklarımızı dolduruyoruz.

İçeri döndüğümüzde gülüyorlardı ve ben rahatlayarak iç geçirdim. Arkadaş olmalarını istiyorum. Josie harika bir insan ve şu anda arkadaşına ihtiyacı var. Birlikte gönüllü olduğu arkadaşlarının çoğu, Dr. Carter'ı kendisini taciz etmekle suçladığında onu terk etti.

Jabari buraya aйтmış gibi görünüyor. Ortamım Eli, Jabari'ye daldı ve birası üzerime döküldü.

"Hey koca adam, oyun bitti," diyorum.

"Üzgünüm, QB. Bu kız her yerde beni kovalıyor. Gözden kaybolmaya çalışıyorum." Kızın nerede olduğunu görmek için kafasını çeviriyor.

"1.80 boyunda ve neredeyse 90 kilosun. Saklanabileceğini sanmıyorum."

Birasını yudumlar. "Doğru. Ben buradan gidiyorum. Mal beni evimde bekliyor."

"Seni bırakmamı ister misin?" "Hayır. Uber çağırdım."

Birdenbire, kovboy çizmeli ve beyaz elbiseli bir kız Harper'ın üzerine bir içki fırlatır ve konuşurken tükürür, "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Senden sıkılacak."

Harper'a pençe atıyor. Her şey çok hızlı oluyor; ben yeterince hızlı tepki veremiyorum ama Jabari veriyor. Harper'ın önüne geçti.

Arkamı döndüm ve onu tanıyamadım. "Çek ellerini kız arkadaşımın üzerinden."

"Ne yaptığımızı hatırlamıyor musun? Ne dediğini? Sahip olduğun en iyi şey bendim," diye tükürdü.

Dürüst olmak gerekirse, bu kızı daha önce gördüğümü hiç sanmıyorum. Harper'a bakıyorum, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendini sıkıyor. Hay sikeyim. Başlıyor.

"Seni tanımıyorum bile." Ses tonum kırılmış.

Bana göz kırptı ve "Sen nasıl istersen." . Ve giderken tırnaklarını kolumda gezdiriyor.

Kıza bakıyorum ve anladığından emin oluyorum. "Her kimsen. Bu evde bir daha asla hoş karşılanmayacaksın."

Harper üst kata koşar.

"Hagan, herkesi dışarı çıkar."

Adalee ve Hagan insanları ön kapıdan çıkarıyor. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp Harper'ın odasına gidiyorum. Çok yorgunum ve bu gece ihtiyacım olan şey bu .

"Üzgün müsün?"

Alay ediyor. "Evet. Bu okuldaki kadın nüfusunun yarısıyla yatmış bir adamla nasıl çıkabilirim ki?"

"Dur bir dakika. Ben o kızla hiç yatmadım. Bu seni daha iyi hissettirmeyebilir ama ben seks yaptığım herkesi tanırım."

Başını sallayarak gözlerini kapatıyor. "Haklısın, öyle değil." "Bir liste istiyor musun, onları evden kovayım mı?"

Kıyafetlerini sırt çantasına atarken, "Noel Baba'nın listesinden daha uzun olurdu" diye mırıldanıyor.

"Bu çok alçakça." Beni geçip aşağıya indi ve ön kapıdan çıktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Archer ve Megan'la kalmak için otele gidiyorum."

Ama ön kapıyı çekip açtığında, Mac ve Hagan verandada bir grup beyzbol oyuncusuyla birlikte duruyorlardı. Hiç görmediğim biri. Doğru olmayan bir şeyler var. Vücudumdaki her sinir karıncalanıyor.

Harper far ışığındaki geyik gibi görünüyor. "Yemin o kızı tanımıyorum."

Omzumun bakıyor ve gözleri parlıyor. "Nasıl... parti... bodrum..." Harper'ın sözleri.

Hagan'ın omzuna vurarak, "Kim bu adam?" diye sordum. "Eski üniversitemden Cecil."

Zihnim iki artıyı bir araya getirmeye çalışıyor. Çok uzun sürmüyor çünkü Harper bir kriz geçiriyor ve bunun adamlardan biri olduğunu anlıyorum.

"Seni saksocu." Onu yakasından tuttum ve yüzünü benimkinden bir santimden daha az uzağa çektim. "Seni yırtıcı. Seni lanet olası pislik. Kızımı bir odaya kilitledin ve sen... sen."

Harper boğuk bir sesle "Dur!" diye bağırdı.

"Çıkarın onu buradan yoksa yemin ederim kızıma dokunduğu için onu paramparça ederim," diyorum.

Hagan ve Adalee Harper'ı sakinleştirmeye çalışıyorlar. Mac, Cecil'i arabasına doğru itiyor ve bayılacak olan benmişim gibi hissediyorum. Konuşulanları duydukça dünya bulanıklaşıyor ama sanki burada değil de izliyormuşum gibi hissediyorum.

"Neden , Hap?" Cevap vermiyor.

"Sen Julia ile partideyken örümcek hislerin çalışmıyordu. O adam ve diğerleri... onlar... onlar... ona söyle." Gözlerim Harper'a olanları kardeşine anlatması için yalvarıyor ama o kaçıyor.

Harper arabanın kapı kolunu çekiştiriyor. Kolunu tuttum ve geri çekildi, "Gitme. Ben bir şey yapmadım," diye yalvarıyorum.

Hagan'ın Range Rover'ına biniyor çünkü içerisi kapalı değil. Cama vurup "Lütfen" dedim.

Çok geç olana ve Harper arabadan geri çekilene kadar kameralı telefonların video kaydı yaptığını görmüyorum.

Hiç tanımadığım rastgele bir yalancı kız yüzünden ve anksiyetesini tavan yaptıran bir adama karşı onu savunduğum için mi ayrıldı?

Hayır. Bana güvendiği için gitti ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

HARPER

Biz akraba değiliz. Bu yüzden, bir aile kahvaltısı değil.

Neden Logan ve ailesiyle de ailece brunch yapmak zorundayız? Ve ben sinir krizi geçirdikten sonra. Aslında dün gece kese kağıdına ihtiyacım olmadı, yani bu bir ilerleme. Hiperventilasyon yok, bayılmak yok. Nasıl oldu? Hiçbir fikrim yok. Belki de güvenli bir yere kaçma ihtiyacıydı. Dün geceyi Archer ve Megan'ın üzerine duygularımı kusarak geçirdim. Beni dinlediler ve yargılamadılar.

Kapı çalınır ve Archer Logan'ı odaya davet eder, bu Archer'ın gözlerini devirmesine neden olur. Sonra Megan, "Archer ve ben restorana gideceğiz. Acele etmeyin ve kimse sizi rahatsız etmesin. Tek anahtar Archer'da."

Logan bana doğru birkaç tereddütlü adım atıyor ama ben çekiliyorum. "Tamam. Söylemeye geldiğim şeyi söyleyeceğim. Ama bana bakmak zorundasın." Ona doğru bakıyorum ama doğrudan gözlerinin içine değil.

"Dün gece olan her şey için özür dilerim. Tekrarladığım sözler yüzünden o adamın kim olduğunu anladığımda öfkemi yenemedim."

Korumacılığı genelde sevimlidir ama dün gece bana ihanet etti. "Bu senin anlatacağın bir hikâye değildi. Benim hikâyemdi. Ve şimdi herkes muhtemelen bana tecavüz ettiklerini düşünüyor. Kendimi içine soktuğum durumdan utandığım için bunu Hagan'dan ve diğer herkesten sakladığımı hiç düşündün mü? Kendimi alkole boğmak benim aptalca seçimimdi." Sesim gittikçe kısılıyor. "Güvenimi kırdın, seks geçmişinle başa çıkamayacağımdan bahsetmiyorum bile."

"Geçmişimle ilgili yapabileceğim hiçbir şey yok. Ben her zaman şimdiki zamanda yaşayan bir insanım. Her gün beni mutlu eden ya da daha başarılı kılan şeyleri yapıyorum ya da en azından sen gelene kadar öyleydim. Artık her şeyin seni nasıl etkilediğini düşünüyorum. Senin hakkında ne hissettiğimi bilmen için geleni yapıyorum.

Seni seviyorum ve hangi kızın ne dediği umurumda değil, sen benim için osun. Yatakta ve yatak dışında benim için en iyi insan sensin."

Telefonum çalıyor ve ekranda *Evy'nin annesi* yazıyor. Logan'a bir parmağımı kaldırıyorum.

"Alo?"

"Harper." Ben Evy. Lütfen kötü haber verme. Kafamın içinde tekrar ediyorum. "Logan'la ayrıldınız mı? Lütfen hayır de."

O iyi ve omuzlarım tekrar yerine oturdu. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama "Hayır, neden?" diyorum.

"Anne, Logan'ın sosyal medya hesabına bakayım da ikinizin üniformalı yeni bir fotoğrafı var mı diye bakayım, böylece izebilirim. Yoktu ama bir videoda etiketlenmişti ve tüm internete yayılmıştı ve kavgı ediyordunuz."

İçim titriyor ve kelimelerim yer değiştirmeye başlıyor, ama sonunda onları doğru sırada çıkartıyorum. "Bir tartışma yaşadık." Nefes almakta zorlanırken nefeslerim ağırlaşıyor.

Logan telefonu alır ve hoparlöre verir. "Evy, biz iyiyiz. Seni sonra ararız, tatlım."

Yalanlar. İyi değiliz.

"Tamam ve posterim için teşekkürler. Sizi seviyorum." "Biz de seni seviyoruz. Yakında konuşuruz."

"Nefes al. Beşe kadar sayalım," diyor elimi boynuna koyarken ve aynısını bana da yapıyor. Kalp atışlarını hissedebilmem için baskı uyguluyor. "1- 2-3-4-5." Nefesimi geri alana kadar sayıları birkaç kez tekrarlıyoruz.

Yere oturuyoruz ve o da yanıma geliyor. "Hiç kız arkadaşım olmadı ve sanırım her şeyi yanlış yapıyorum."

"Sen değilsin ama ben bunu yapamam." Yerden telefonumu aldım ve ona nedenini göstermek için sosyal medya hesabıma girdim. Beni iki yıl önce bodruma kilitleyen adamla tartışırken ve benim hışımla dışarı çıkarken çekilmiş birkaç video. Kolumu tutmuş, bana yalvarıyor. "Hayatımı magazin gazetelerinde ve internette yaşamak istemiyorum."

"Özür dilerim. Sadece kalmanı ve o kızın söyledikleri üzerine konuşmanı istedim çünkü doğru değildi. Sonra o adam geldi. Yemin ederim evren bana karşı. Kameraya çıktığın ve bana dün ihtiyacım olan enerji ve güveni verdiğin için seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemek istedim."

Hesabında geziniyor ve bizim hakkımızda düzinelerce güzel gönderi var. Bana gösteriyor. "Görüyorsunuz, bizden nefret edenler kadar bizi sevenler de var." Birbirimize kalp sembolü verdiğimiz yan yana iki fotoğraf var.

-O VIP locasının dışında, ben de sahada diz çökmüş halde.

"Saklamaya çalıştım ama sanırım kameralar her yerde" diyor ve bizi desteklemek için arka arkaya beş yorumu işaret ediyor.

Çok tatlılar.

Teneke Adam'ın bir kalbi var.

Çok güzel bir kız. Saçını

sevdim.

Harper'ı savunmasına bayılıyorum.

Yılın çifti!

"Bunu yapamam Logan."

Yüzünü avuçlayarak, "Benden ayrılmıyorsun. Söyleyemesen bile beni seviyorsun."

"Sizin dünyanızda büyüyemem ve yaşayamam. Çok stresli. Çok kamusal."

"Hepsini yok edeceğim. Artık parti yok. Evde kız arkadaş dışında başka kız olmayacak. Eğer geçmişi değiştirebilseydim, değiştirirdim. Keşke seninle on beş yaşında tanışsaydım." Mavi gözlerini bir su tabakası kaplıyor. "Biliyorum, o zaman sana aşık olurdum ve sen de o adamlarla bodrumda olmazdın. Tek gecelik bir adam olmazdım." Gözlerini kapatıyor. "Senin özel olduğunu biliyordum. Seni televizyonda gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı."

"Özür dilerim... Bitti." Sesim titriyor. Titrerken dudaklarımı bir arada tutuyorum.

"Hayır. Seni seviyorum." Dudakları dudaklarıma çarptı.

Vücuduyla beni ikna etmeye çalışırken iri elleri yüzümü yerinde tutuyor. Beni sırt üstü yere yatırıyor ve vücudunun sert düzlemleriyle üzerimi örtüyor.

göğsünde. "Seni seviyorum," diyor.

Vücudu beni çağırıyor. Beni içine çekiyor. Emici öpücükleri boynumda geziniyor ve içimdeki ağırlığı hissediyorum. Dokunuşunda o kadar kayboluyorum ki, başı bacaklarımın arasına gelene kadar çıplak olduğumuzu fark etmiyorum.

Kalçalarım birbirine bastırıyor ve sanki son akşam yemeğiymiş gibi merkezimi emip yalarken sırtım yerden kalkıyor.

"Harper, seni mutlu edeceğim."

Beni mutlu ediyor ama onun kız arkadaşı olmak her şeyi tüketiyor. "Nefes alamıyorum."

"O zaman tatmin olmuş bir kadın olarak öleceksin," diyor ilk tanıştığım Logan'ın ukalalılığıyla.

Bir parmağını içime sokuyor, yaladıkça kıvrılıyor. Dünya beyaz ışık çizgilerine dönüşüyor ve yemin ederim cennete giden bir tüneldeymişim gibi hissediyorum. Beni parçalara ayırıyor. Kalbim paramparça olurken, beni onun gibi özel, seksi ve sevilmiş hissettiren birini asla bulamayacağımı biliyorum.

"Bizden vazgeçemezsin."

Onu yukarı çekiyorum. Öpüşmemiz sert ve acildi. İhtiyaç ve açgözlülük dolu. O kadar yüksek sesle inliyorum ki kaburgalarım titriyor.

"Kahvaltı ettikten sonra beni öpmeyi , değil mi?" "Evet.

Prezervatif. Şimdi."

Cüzdanını bulmak için çabalıyor ve folyoyu dişleriyle yırtıyor.

"Yap," diye emrediyor. "Eğer benden ayrılıyorsan, bunun nasıl bir şey olduğunu son kez hissedeceksin."

Sözleri beni yıktı. "Seni seviyorum. Seni seviyorum, Harper. Lütfen bunu bize yapma."

Gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum çünkü eğer yapmazsam patlayacağım. Bacaklarımı beline doladığımda elleri vücudumda öfkeyle geziniyor. Şınav pozisyonuna geçiyor ve bizi ileri doğru sallıyor. Vuruşlar, sözlerine, yumuşak gözlerine ve dudaklarına zıt olarak sert ve cezalandırıcı.

Logan hala içimdeyken beni kucağına çekiyor. "Sür beni. Şu lanet kanepeye ve sür beni."

Onu aşağı itiyorum ve merkezimi sert karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum. Uzunluğu beni yok etmekle tehdit ederken. Ben sürtünüyorum ama o bunun yeterli olmadığını düşünüyor. Parmakları bedenlerimiz arasında kayıyor ve yumrumu çalıştırıyor. Kıvrımlarımın içinde ve dışında kayıyor. "Kutsal," diye homurdanıyorum.

"Her yerime boşalıyorsun. Beni daha sıkı sık. Kimse senin o tatlı ateşini benim gibi dolduramaz."

Üzerinden yuvarlanmaya çalışıyorum ama bacaklarım jöle gibi. Logan kalçalarımı kavıyor ve sıkı bir ritim buluyor. "Lütfen Logan. Lütfen."

"Bebeğim, sana sahip olduğum her şeyi veriyorum çünkü savaşmadan pes etmem." Şekillendirilmiş saçları şimdi dağınık.

Başımı boynuna koyuyorum. "Ben... yine... Tanrım, geliyorum." Kaslarım artık çalışmayana kadar vücudum geriliyor, kasılıyor ve daralıyor.

Bir eliyle kalçamı bırakıyor, çenemi kavıyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

Paramparça olup içime dökülürken çok fazla acı var. Gözlerinin kenarlarından yaşlar dökülüyor.

Bırak yağsın.

Banyoya doğru yürüyüşünü ağır çekimde izliyormuşum gibi hissediyorum. Bir havlu getiriyor ve yapışkanlığımı yıkıyor. Şu anda gözlerimin içine bakamıyor, baksa bile gözleri yanacak ve ben gözlerimi kaçırmak zorunda kalacağım.

"Logan, seviyorum-"

Kafasını çevirir. "Sakın buna cüret etme." Gözleri kısılr ve daha fazla gözyaşı dökülür. "Sakın. Lanet olası kalbimi kırdın. İşte tam da bu yüzden tek gece kuralı koymuştum. Ama hayatıma girmen gerekiyordu. Bana çok daha fazlası olduğunu göstermek zorundaydın. Ve şimdi bir kız yalan söyledi diye beni dışarı atıyorsun."

Onun eline uzandım. "Sorun bende, sende değil. Senin yıldız gücünle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Siktir et Harper. Kardeşinde de aynı ışık var ve sen onun yıldızının etrafında dönmeyi seviyorsun." Gözlerini kıstı ve sonra çenesini tutarak çenesini aşağı doğru sıyırdı.

Ayağa kalkıyorum. "Aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Bildiğim tek şey senin için tüm hayatımı değiştirdiğim ya da en azından denediğim. Değişiklikler yaptım, uyum sağladım. Sen bizim için ne yaptın?" Sonunda elini indirdi. "Hiçbir şey. Cevabım hiçbir şey. İşler biraz zorlaştığı, biraz stresli hal aldığı anda gitmeye karar verdin."

Ne?

"Ailelerimize Jabari'yi eve bırakacağımı söyle. Seni gördüğümde görüşürüz. Bir süre Kaylee ve Nic ile kalacağım."

"Logan, hayır."

"Artık bir fikre sahip olamazsın." Bununla birlikte, ayakkabılarını aldı ve kapıyı çarptı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

LOGAN

Ev boş. Josie mesaj atıp Jabari'yi eve götüreceğini söyledi. Yatağıma uzanıp sosyal medya hesabımı açıyorum. Dört ay önce Aygır Ödülleri'nde birlikte çektiğimiz fotoğraftan başlayarak Griffin'in yanındayken paylaştığım fotoğrafa kadar her fotoğrafa bakıyorum.

Pazar Eğlencesi

Bu adamla bahse girdim ve bir şekilde o kazandı. Ama bu fotoğraf düne aitti ve bu Pazar berbat.

Yorumlar:

O küçük çocuk için ne harika bir gün. Seni daha iyi hissettireceğim.

Ve ikincisinden daha fazla.

Tek gereken küçük bir şey. Ya da büyük bir şey. Kolumu gözlerimin üzerine atıyorum, o eve dönmeden önce buradan gitmem gerektiğini biliyorum. Hayat berbat.

Merdivenlerden iki çift ayak sesi geliyor. Hagan ve Adalee. "İçeri girebilir miyiz?"

"Yalnız kalmayı tercih ederim. Zaten istediğin de buydu, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diyor Hagan. "Kız kardeşimin ve en iyi arkadaşımın mutsuz olmasını istediğimi mi sanıyorsun?"

Adalee yanımdaki yatağa oturuyor ve küçük elini koluma koyuyor. Beni biraz sarsıyor, ben de dirseklerimi dizlerime dayayarak doğruluyorum.

Adalee'nin kollarının rahatlığında tamamen kırıldım. "Onu seviyorum."

"Biliyoruz," diyor sırtımı sıvazlarken. Hagan oyun koltuğuna oturuyor.

"Seninle hiç paylaşmadığı şeyleri bana anlattı," diye itiraf ediyorum ve bakışlarımı Hagan'a doğru kaldırıp bırakıyorum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Bu düzeyde bir ıstırap bana yabancı; daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Acı bunaltıcı, hareket etmeyi ya da yemek yemeyi bile imkânsız hale getiriyor.

"Yeterince iyi değilim, Küçük A. Beni sevdiğini sanıyordum."

Hagan, "Logan, o seni seviyor. Sevdiğinden hiç şüphem yok. Çünkü birbirimizin hissettiklerini hissediyoruz."

"O zaman neden üç adam onun önünde otuz bir çekerken örümcek hislerin harekete geçmedi?" diye çıkıştım.

"Sen neden ?" Başını ileri geri hareket ettiriyor. "Önemli değil."

Hagan öne doğru eğilir ve masadaki futbol topunu alıp kavrar. "Öyle. Anlat bana." Israr ediyor, sesi aciliyetle dolu.

"Yapamam. Bana güvenerek söyledi ve ayrılmasının bir nedeni de bu." Ayağa kalkıp sırt çantamı omzuma attım. "Sınıfta olduğunu öğrendiğimde uğrayıp ihtiyacım olanı alırım."

Hagan kapıda duruyor. "Otelde ne oldu? Aşağı indiğinde berbat haldeydi."

"Benden ayrılırken bir yandan da beni sevdiğini söylemeye çalıştı. Aylardır duymak istediğim sözler. Harika zamanlama."

Hagan beni takip ediyor ve arabama ulaşmadan önce, "Senin için buradayım. Neye ihtiyacın olursa."

"Kız kardeşine iyi bak. Tek istediğim bu."

Beni kucakladı. "Yapacağım, ama sen benim en iyi arkadaşımsın... Onunla konuşacağım."

"Hayır, bırak kendi kararlarını kendisi versin, Hagan. Bu onun hayatı. Benim bir parçası olmamı istemediği bir hayat. Bensiz bile olsa kendi hayatını hak ediyor."

Kendimi arabama atıp Kaylee'lere gidiyorum. Ailem gelecek hafta sonu Güney Carolina'daki maça gelebilmek için bir hafta burada kalacak. O zaman

Gators'a karşı oynayacakları maçtan önce birkaç günlüğüne Florida'da tatil yapacaklar.

Tanrıya şükür Dani kendini bana fırlattı. Onunla birlikte oyun odasına gidiyorum, böylece şu anda kimseyle yüzleşmek zorunda kalmıyorum. Doktorculuk oynamak istiyor çünkü Dani'nin ona verdiği isimle "Haper" bir gün doktor olacak. "Bütün küçük çocukları iyileştirecek. Çocuklar hastaneleri sevmez. Çocukların hastanelerde yaşaması adil değil. Onların oyun odaları olmalı," diyor Dani, saçmalamayı seven annesi gibi konuşarak.

"Üzgün müsün, Lolo?"

Gözyaşlarımı geri akıtıyorum ve yutkunuyorum. "Birazcık."

"Babam ağlamanın sorun olmadığını söylüyor." Küçük tombul parmaklarını yanaklarıma koyuyor ve ben de onun koyu kahverengi gözlerine bakıyorum. Kız kardeşime hiç benzemiyor ama kişiliği Kaylee'nin tıpatıp aynısı.

"Baban haklı. Ama ben iyi olacağım."

Küçük kollarını boynuma doluyor ve "Seni seviyorum, Lolo" diyor.

"Teşekkürler, bunu duymaya ihtiyacım vardı. Ben de seni seviyorum ufaklık," diyorum ve onun yuvarlak yanağını öpüyorum.

"Dani, uyku vaktin geldi." Nic içeri girip onu sırtına aldı, sonra bana baktı. "Şöminenin yanında bekleniyorsun."

Kırsal kesim şu anda bir rengin diğerine karıştığı bir tabloya benziyor. Tıpkı düşüncelerim ve duygularım gibi.

Annem bana bir limonata doldurdu. "Brunch'ta seni özledik." Kahretsin, artık limonata sevmiyorum. Brunch'tan da nefret ediyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Annem sordu.

"Pek sayılmaz." Bütün günü bu konuyu konuşarak geçirdim. "Bu onun fikrini değiştirmeyecek." "Ne değiştirecek?" Kaylee önümde diz çökerken soruyor.

Sesim çatlıyor. "Hiçbir şey. Yapamıyor ya da bence denemek istemiyor." Kendi kelimelerimde boğuluyorum. Kızgın ve üzgünüm. "Anksiyetesi beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıyor, özellikle de tanımadığı yüzlerden bunaldığı veya özel alanının işgal edildiği durumlarda. Çok sayıda

Panik atak yaşamasına neden olabilecek tetikleyiciler ve ne yazık ki ben onun hayatında kaçınması gereken her şeyi temsil ediyorum."

İçimi çekiyorum ve limonatayı yudumluyorum. "Sosyalleşme yok. Basın yok. Başkalarının ne dediğini kontrol edemem ve kesinlikle onun beni sevmesini sağlayamam. Ve inan bana, denedim ve işe yaramadığında canım çok acıdı."

"Logan, diline dikkat et," diye bastırıyor annem.

Yanına gelmemi işaret ediyor ve ben de önünde çömeliyorum. Annem elli dört yaşında ve çok güzel bir kadın. "Sen benim bebeğimsin ve hep öyle kalacaksın ama sen yetişkin bir adamsın ve yetişkin adamlar pes etmez. Nic'e sor."

"Hayır, pes etmedim. Hatalar yaptım."

"Ama ben bir hata yapmadım. Tek yaptığım onu sevmekti. Ve bir kız partiye geldi ve birlikte olmuşuz gibi davrandı ve Harper'a güvence vermeme rağmen... boşver."

Kız kardeşim ofladı. "Kızmasının tek nedeni bu değil. İnsanların çekim yaptığı bir partide, özel bir konuşmanın bir bölümünü insanların önünde kusmuşsun."

Doğru. "Abla, o adamı evimde görünce çok sinirlendim ve şaşırdım. Kırmızı gördüm."

O adam neden Mac'in yanındaydı?

Annem "Onun için nelerden vazgeçmeye hazırsın?" diye sorana kadar ailem cevabımı dinliyor ve sessizce oturuyor. Eğer bir şey varsa."

"Ona artık parti vermemesini, kız arkadaşı olmadığı sürece eve kız almamasını söyledim."

Babam kaşlarını çatarak şöyle diyor: "Oğlum, annenin bahsettiği şeyin bu olmadığını biliyorsun. Prisca'yı biliyor mu?"

Kaşlarım kalkıyor ve yüzüm uzuyor. "Hayır."

Annem ellerimi daha sıkı tutuyor. "Belki de düşünecek ve nefes alacak zamanı olduğunda ona söylemelisin. Mücadele eden tek kişinin kendisi olmadığını bilmesini sağla."

"Bunu düşüneceğim." Ayağa kalkıyorum, Nic bana soğutucudan bir IPA atıyor. Sonra herkes bir tane istiyor, o da eve geri dönüyor. Ben istiyorum

Harper'ın sırtını dayadığı kişi olmak, korkuları olan kişi değil.

"Roscoe ne zaman hazır olacak?" Kaylee soruyor.

Babam Adirondack'te oturuyor. "Roscoe kim?"

Nic arka kapıdan çıkıyor. "Roscoe kim? Yaşayan en zeki köpek."

"Palmer karının hayatını kurtardığı için bu büyük bir övgü." Babam alay ediyor. Palmer, Nic ve Kaylee'nin çikolata Labrador'u.

Son iki gündür olanları düşününce Roscoe'yu unutmuştum. Telefon uygulamamı kontrol ettim. Pazartesi günleri eğitime giderim. Evde kimse ne yaptığımı bilmesin diye DT'yi her zaman beyaz tahtaya yazarım.

Kaylee'nin aileme söyleyeceğini düşünmüştüm ama onlara ne yaptığımı anlattım.

"Oh Logan, bu harika."

"Evet, şimdi bir köpeğim olacak ve kız arkadaşım olmayacak."

Nic birasını bıraktı ve benimkini benden aldı. "IPA'dan daha çok ne yardımcı olur biliyor musun? Koşmak. Hadi gidelim."

Onun arazisinden kız kardeşinin arazisine doğru koşuyoruz. Bir at terapisi işi yürütüyor ve çok sayıda patikası var, bu yüzden kendimizi bu patikalarda koşarken buluyoruz. Arazi engebeli ve ihtiyacım olan son şey bileğimi burkmak. Elimde kalan tek şey futbol.

"Futbolla evli olacağım, biliyorsun. Asla normal bir hayatım olmayacak."

Duruyor, ellerini dizlerinin üzerine koyuyor ve nefesini tutuyor. "Seninle tanıştığım gün on yedi yaşındaydın, mısır gevreği yiyordun ve o günden beri her gün normal bir hayat yaşadın. Antrenman yapmak için sabah beşte kalkıyorsun, duş alıyorsun, derse gidiyorsun, öğle yemeğine gidiyorsun, antrenmana gidiyorsun, zorunlu çalışma salonuna gidiyorsun, tekrar yemek yiyorsun, kendine birkaç saat ayırıyorsun, sonra bir reklam ya da hayır işi yapıyorsun. Bu sizin normaliniz."

"Köpek eğitimini de unutmayın."

Kıkırdıyor ve şöyle diyor: "Sorumluluk sahibi, kendini işine adanmış, sevgi dolu ve bazen biraz fazla ukala biriyle yaşayamıyorsa, o zaman senin için uygun değildir. O sizi nihai kişiye götürecek bir basamak olabilir."

Başımı bir ağaca yasladığımda, yatağımda başka birini düşünemiyorum. Birlikte kitap okuyacağım, bir kase mısır gevreğini paylaşacağım ya da yanmış elmalı turta yiyeceğim başka biri.

"Hagan, Julia'nın Adalee'ye giden yolda bir basamak olduğunu söylerdi. Çünkü Julia onu aldattı ve bu da her şeyi başlattı. Buraya transfer olmak ve Adalee ile tanışmak." Bağarmaktan ve öfkeden sesim cızırtılı çıkıyor. "Başka biriyle birlikte olmayı hayal bile edemiyorum... asla."

Nic kaşlarını kaldırır ve ayakkabısını bağlamak için eğilir. "Sence fikrini değiştirecek mi?"

Başımı sallıyorum, yerden bir sopa alıp tarlaya fırlatıyorum. "Ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilmiyorum. Futbola nasıl konsantre olabileceğimi bilmiyorum."

"Hayatınızın yarısı boyunca bunun için çalıştınız. Sahaya çıkacaksınız ve sahada işinizi yapacaksınız. Eve gelip üzülebilirsin. Ama kendin için güçlü olamazsan, onun için de güçlü olamazsın."

Öfkeden, gözyaşlarından ve onu kaybetmekten dolayı gözlerim doluyor. Burnumun kenarını sıkıyorum, gözlerimi siliyorum ve erkek oluyorum.

"Ona zaman vereceğim ve işlerini halledeceğim."

Otuzuncu Bölüm

HARPER

Yüzünü görmediğim, sesini duymadığım günlerimiz. Bana yapacağı tüm kirli şeyleri fısıldarken kulağımı okşayan dudaklarını özlüyorum. İvir zıvır oynamayı ve oyun filmleri izlemeyi özledim. Keşke burada olsaydı da kumandayı çalıştırsaydı. Onun yokluğu kolaylaşmak yerine zorlaşıyor.

Hagan ve Adalee beni teselli etmeye çalıştılar ama sonra Hagan sinirlenip bana bağırdı. "Teselli etmem gereken kişi o. Hayatına girmesine izin verdiğin tek insandan ayrıldın. Eğer mutsuz olmak istiyorsan, devam et."

Hagan'ın haklı olduğunu biliyorum ama nasıl onun dünyasında olabilirim? Ona güvendiğim tek sırrı tüm partiye yarım yamalak anlattı.

Reed telefonunda gezinirken hararetli tartışmayı dinliyor. Sadece yaz için burada olması gerekiyordu, başka bir hokey oyuncusuyla bir daire açılmasını bekliyordu. Ama işler yolunda gitmedi, o yüzden kalıyor. Ve şu anda, sanırım bana kızgın olmayan tek kişi o. Bildiğim bir şey varsa o da Reed'in derin bir yarayla mücadele ettiği. Belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz çünkü biz farklıyız. Bizim için hiçbir şey kolay değil.

Hagan hışımla çıkıp gittikten sonra Reed ilginç bir şey söyledi. "İlk günden beri Logan'la yattığınızı biliyordum... ya da en azından yakında yatacağınızı. Ama şimdi fark ettiğim şey gözlerindeki gülümsemenin kaybolması. Çoğu insan mutlu olup olmadığını anlamak için birinin ağzına bakar... ama gözler yalan söylemez."

Bana sarıldı ve gitti. Aynanın karşısına geçtim ve yansımama baktım. Gözlerime bakarken gülümsedim ve tıpkı Reed'in gözlerinde olduğu gibi benim gözlerimde de zerre kadar mutluluk olmadığını fark ettim. Kendimi Logan'a ve destanımıza o kadar kaptırmıştım ki Reed'e yatılı okuldan ayrıldığında neler olduğunu ve hokey dışında hayatında neler olup bittiğini sormadım ve bunu düzeltmem gerekiyor çünkü o gözlerin ardında bir sır ya da utanç saklıyor. Aynaya baktığımda gördüğüm bakışın aynısı. Ya da en azından eskiden görürdüm.

Mutfak beni çağırıyor, Logan'ın sevdiği bir şeyin kokusunu alabilmek için yaptığım kurabiyeleri yemek için can atıyorum.

Onlar pişerken ben de beyaz tahtadaki programlarımıza bakıyorum. Ve ilk kez neye baktığımı sorguluyorum. Haftalardır oradaydı.

DT. DT nedir?

Pazartesi geceleri her zaman akşam dokuzda, eve on bir civarında gelir. Savunma antrenmanı mı? Defansif mücadele mi? Telefonumun arama motorunu kullanarak DT egzersizi yazıyorum ve Deadlift Training adında bir CrossFit antrenmanı çıkıyor. Ama bundan daha önce hiç bahsetmemişti.

Sosyal medyada gezinirken Logan'ın yeni bir paylaşımına rastladım.

Jonah ile çocuk hastanesinde Örümcek Adam gibi giyinmiş.

Thinking Thursday (üzgünüm artık susamadım, o yüzden değiştirdim)

Keşke ikimiz de farklı bir evrende olsaydık. Her şeyin farklı olduğu bir yerde. Çocukların kanser olmadığı ve yıldızların en güzel olanları yakacak kadar parlamadığı bir yerde.

Yorumlar:

Dostum, bu çok derin.

Sen iyi bir adamsın.

Yıldızların parlaması gerekir. Bize yol gösterirler.

Jonah için dualar. Jonah

için en iyisini diliyorum.

Umarım iyisindir QB. Savaşmaya devam et.

Çocuklarımı görmeye devam ediyor. Sadece beni görmek ya da benimle daha derin bir bağ kurmak için gelmiyordu. Bu çocukları seviyor ve onlara umut vermek istiyor.

Keşke Logan'a verebileceğim bir umudum olsaydı.

Fırın bip sesi, kurabiyelerin hazır olduğunu gösteriyor. Sıcak, erimiş ve ev fırın gibi kokuyor. Kendime bir bardak süt koyup dolaptan bir tabak alırken onları soğutma rafına diziyorum. Çaldım

İki kurabiye ve anatomi ders kitabımla çalışma odasına gidiyorum, metnin büyük bölümlerini tekrar okumam gerekiyor çünkü okudum ama bilgileri aklımda tutamadım. Sürekli Logan'ı düşünürken konsantre olmak çok zor.

Kapı yavaşça açıldığında okumaya üç sayfa kadar devam etmiştim. Başım kapıya doğru dönüyor ve Logan'ın başını eğmiş olduğunu fark ediyorum. Kapıyı arkasından kapatırken gözlerimiz kilitleniyor.

Gülümsemeye çabalıyor ve ben gözlerine bakıyorum. Benimkilere benziyorlar, asık suratlı ve boş. Sehpanın üzerindeki ayaklarımı indirip ders kitabımı bırakıyorum ama o arkamdan yürüyüp benimle konuşmadan merdivenleri tırmanıyor.

Birkaç dakika sonra tüm cesaretimi toplayıp odasının kapısında duruyorum.

"Merhaba." Tek heceli kelime zar zor çıkıyor.

"Hey."

Spor çantasına daha fazla kıyafet atıyor.

"Güney Carolina'ya karşı iyi şanslar."

Başını hafifçe eğerek beni zar zor onaylıyor.

"İzliyor olacağım."

Çantanın fermuarını çeker. "Yapmamayı tercih ederim." Sonra durdu ve gözlerimin içine baktı. Parlak mavi gözleri daha koyu görünüyor. "Dinle, sen beni sevmene izin veremezsin, ben de bunun mümkün olmadığını bildiğim halde kendime işkence edemem. Hayatımıza devam edelim ve umarım bir gün yeniden arkadaş olabiliriz."

Boğazımda pamuk ağları örülüyor ve bedenimi uyuşturan bir felç vücudumu sarıyor. Gözlerim yaşla doluyor.

İstediğim bu muydu? Logan'ın bugünümlü ve geleceğim yerine bir anıya dönüşmesini.

"Ağlama. Bunu sen yaptın." Cüzdanını çıkardı ve yatağın üzerine bir kartvizit attı. "Sana yardım edebilir."

Kaslı ön kolu tenime değiyor ve o giderken kolumdaki tüyler diken diken oluyor.

Birden yemeğim yemek boruma doğru ilerliyor ve Logan'ın ana banyosuna koşarak hem snickerdoodle'ları hem de sütü kusuyorum. İçimde hiçbir şey kalmayana kadar kusarken vücudum

Logan'dan ayrı kalmak beni gerçekten hasta ediyor. Yatağına yaslanıyorum ve gösterdiği kartı okuyorum:

Dr. Anna Priscatellorini

Spor Psikoloğu

Ben sporcu değilim. Benden uzaklaşmasına yardımcı olan bir psikoloğa danıştı mı? Daha fazlasını öğrenmek için numarayı arıyorum ve Logan Warren'ın beni yönlendirdiğini söyleyerek bir randevu ayarlıyorum. Resepsiyon görevlisi bana bugün saat beşte bir iptal olduğunu söylüyor. "Tabii, bu harika olur."

Futbol takımı bu gece Güney Carolina'ya gidiyor. Randevusunu iptal etmek zorunda mı kaldı?

Öğleden sonra uzuyor. Okudum ve notlar aldım ama hiçbir şey hatırlamıyorum. Aklımdaki tek şey Logan Warren ve bu psikolog.

Doktorun bekleme salonunda otururken sinirlerim tepeme çıkıyor. Zaten kaygılarınız varsa, bir terapistte görünmek bu duyguları daha da artırabilir, ancak bununla nasıl başa çıktığımla gurur duyuyorum. Nefesim oldukça düzenli, sadece tişörtümle oynuyorum. İlerleme kaydediyorum.

Resepsiyon görevlisi masasından kalkıp kapının kolunu tutuyor ve "Doktor şimdi sizi görecektir" diyor.

Ofisine girdiğimde doktor başını eğmiş bir şekilde bir belgeyi tarıyordu ve koyu kahverengi saçları sıkı bir topuz yapmıştı.

"Demek Logan Warren sizi

yönlendirdi?" "Evet, hanımefendi."

Masasından başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Gözlerim bana oyun mu oynuyor? Logan beni eskiden yattığı bir terapistte mi gönderdi? Ne kadar alçak? Yine onunla mı yatıyor?

"Üzgünüm, gitmem gerek."

"Lütfen oturun. Logan'la ne konuştuğumuzu size söyleyemem ama bu kadarını paylaşmam için bana yetki verdi. O ve yakında ajanı olacak kişi

Bir spor psikoloğuna gitmesi kötü görünürdü, bu yüzden evine sadece ders çalışmak ya da bir proje üzerinde çalışmak için giden bir öğrenciymişim gibi görünmesini sağladık. Tüm bunları yaparken de onunla birlikte en iyi haline gelmesi için çalışıyordum."

Gözlerim kısılıyor ama sonra odanın içinde geziniyor. Her resimde saçını topuz yapmış. Hiçbirinde saçı açık değil.

"Neden bu kadar ileri gittin? Onun evine gelmek? Saçını üniversite öğrencisi gibi mi yapıyorsun?"

Sol elini kaldırıyor ve evlilik yüzüğü parıldayıp ışıldıyor. "Çünkü kocam birinci ligde bir beyzbol oyuncusu ve eski patronu Logan'ı özel olarak görmemi istedi." Duraksıyor. "Sanırım onu tanıyorsunuz, Archer Chatham. O senin kardeşin, değil mi?"

Yani, bunların hepsi benim kanımdan ve canımdan doğrulanabilir. Logan, onun ve ikizimin yanına taşındığından beri kimseyle görüşmüyordu. O zamanlar sadece beni kızdırmayı sevdiği izlenimine kapılmışım ama partilere gitmiyordu, evde benimle flört ediyordu. Görüştüğü ya da görüşmekte tek kadın bir terapist.

"Kocanız kim?" "Miguel

Ortega."

Çenem düştü. "Reds'in yakalayıcısı mı?"

"Başkası değil, ama birkaç sezon Sharks'ta oynadı, sonra Kodiaks onu atıcılık için takas etti. Cincinnati'de yaşıyoruz. Haftada iki gün bu ofiste çalışıyorum. Şimdi, neden burada olduğunuzu konuşalım." Bir kaleme uzandı, ucundan ucuna çevirerek beni bekledi.

"Kendimin daha iyi bir versiyonu olmak istiyorum. Kalabalıktan daha az korkan biri. Parlak bir yıldız gibi parlayan biriyle ilişki kurabilecek bir kişi... size gülümsemesinin basit bir görüntüsünü verdiğinde yanacak kadar parlayan biri."

Logan'ın ona verdiği isimle Prisca gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ama ben onun dudaklarına bakmıyorum, gözleri bana kimden bahsettiğimi çok iyi bildiğini söylüyor.

Bölüm Otuz Bir

LOGAN

Zor da olsa kazandık. Güney Carolina Mac'i Waffle House'daki patates kızartması gibi ezdi ve kapladı. Ve topa çok fazla fermuar çektim, bu da zamanlamamızı bozdu. Koç Stricker Eli'ı otobüsteki koltuğundan kaldırdı ve neler olduğunu öğrenmek istedi.

"Harper ve ben ." "Kızgınsın."

"Evet."

Bacağıma tokat attı. "Benim önerim hiçbir şeyi hafife almaman, futbolu bile. Bunu biliyor musun bilmiyorum ama ben şeker hastasıyım ve yakında bir böbrek bulamazsam diyalize girmek zorunda kalacağım. Gençken bu hastalığa yakalandığım için zamanımı öfkelenerek geçirebilirdim ama o zaman burada, ülkenin en iyi oyun kurucusuna koçluk yapıyor olmazdım." Sözlerinin ruhuma işlemesine izin verirken öksürüyor.

"Kaderde varsa olur demeyeceğim çünkü lanet olsun. Şeker hastası olmam gerektiğine inanmıyorum. Çocuk hastanesindeki o çocukların kanser olması gerekiyor muydu bilmiyorum. Hayatta karşımıza çıkan engellerin bizi daha güçlü kılabilceğine inanıyorum."

Başımı salladım, sözlerini değerlendirdim. "Teşekkürler, koç."

Yanıt olarak başını sallıyor. "Ve son bir tavsiye. İletişim hatlarını açık tutun. Basit bir mesaj bile olsa - sınavınızda iyi şanslar."

Alyans takmadığını ilk kez fark ettim. "Evli misin? Çünkü ciddi bir ilişkisi olmayan birinden tavsiye almam gerektiğinden emin değilim."

". Ama durumlarımız gece ve gündüz gibi; sen ölmüyorsun."

Ölüyor musun?

Kasketinin faturasını gözlerinin üzerine çekip on saatlik eve dönüş yolculuğunda uyuyormuş gibi yaparken bu beni çok etkiliyor. Herkes hayatı mükemmelmış gibi davranıyor. Güvensizliklerimizin bilinmesine izin vermek yerine onları saklıyoruz ve ben Dr. Prisca'nın benden neyi araştırmamı istediğini biliyorum.

Bir sosyal medya ekibim de olmayabilir çünkü artık tüm paylaşımlarımı kendim yapıyorum. şeyleri. Ara sıra bir NIL ortaklığı gönderisi yayınlıyorlar, ancak ben Gerçek Salıları yapmaya karar verdim.

Gerçek Salı (Artık Salı İkramları Değil)

Kim hayatında gerçeği ister? Dürüst olmamı ve iyi prova edilmiş cevaplar vermememi kim ister? Salı günleri dürüst bir yapacağım. Komik ya da duygusal olabilir.

Ama bu gece başlayacağım. Beni kaldırmaktan çekinmeyin.

Ulusal şampiyonayı kaybettim. Kendimi başarısız hissettim... Hâlâ da öyle hissediyorum ama bunun üzerinde çalışıyorum. Spor psikoloğuyla görüşüyorum ve eğer NFL gözlemcileri hayatlarını kendi ellerine alan oyun kurucuları sevmiyorlarsa o zaman canları cehenneme. Bir adada yalnız hissetmekten yoruldum. Bazen başkalarının bana yardım etmesine ihtiyacım oluyor.

Benim için üzülmeyin. Niyetim bu değil. Çok iyi bir ailem ve ebeveynlerim var. Takım arkadaşlarımla eşi benzeri yok ve arkadaşlıklarım da isteyebileceğimden çok daha fazla.

Onlardan saklandığım için sorumluluk alıyorum. Belki de her oyunda en iyi olmadığuma dair güvensizliğimi saklıyorum.

Ulusal şampiyonayı kaybettiğimizde herkesin beni ikinci en iyi olarak gördüğünü düşündüm. Seçmelerde üç numara olacağımı tahmin ediyorlardı ve bu yeterince iyi değildi. Okula bir yıl daha eğlenmek için döndüğümü söyledim ama gerçek şu ki... Geri döndüm çünkü başarısız olmaktan korkuyordum. Eğer ulusal şampiyonluğu kazanamazsam, bir NFL takımını playofflara nasıl taşıyacaktım?

Bir sürü nefret dolu insan duymayı bekliyorum ve bu sorun değil. Ama herhangi bir nedenle yeterince iyi olmadığını düşünen varsa, kimse dinlemese bile benim dinlediğimi bilsin.

Küçük turuncu gönderi düğmesine basıyorum ve sinirlerim göğsüme doluyor, silmek istiyorum. Bunun yerine elimi köpük koltuğun arkalığına dayayıp biraz kestiriyorum.

Takım arkadaşlarımın konuşmalarıyla uyandım, gözlerimi kısıtım. Ve ellerim birbirine çarpıyor. Yanımdaki koltukta oturan Stricker dışında antrenörlerin birkaç sıra arkasındayım. Ayağa kalkıyor ve gülümseyerek antrenörlerin yanına dönüyor.

Eli diyor ki, "Hey QB, buraya gel."

Ayağa kalkıp arkamı döndüğümde bazıları telefonlarını çıkarmış, bazıları da alkışlıyordu. Eli beni işaret ediyor. Savunma kaptanı Drummond otobüsün sessiz olmasını işaret ediyor.

"Hepimizin hissettiklerini söylediğiniz için teşekkürler. Çoğumuz draftta bir numara olmayacağız ama kaybettiğimizden beri hepimiz aynı şekilde hissediyoruz. Hepimiz lise takımlarımızın en iyi oyuncularıydık ve şimdi bazılarımız birinci takım olmak için mücadele ediyor. Başarısızlıklarınızı paylaşmanız hepimiz tarafından paylaşıyor. Yani bunu sosyal medyada söylemeyeceğim." Takım kıkırdıyor. "Ama ilk başta başarılı olamazsak, deneriz ve tekrar deneriz. Değil mi Aygırlar?"

Bir *evet sesi* otobüsün duvarlarında .

"Teşekkürler çocuklar. Bu yolda başkalarıyla birlikte olmak ."

Otobüs nihayet sabah 10'da stadyuma giriyor. Akşam sekizde oynamak berbat bir şey çünkü gece yarısına kadar otobüse binemiyoruz. Mac benimle arabama kadar yürüdü ve beni bırakıp bırakamayacağını sordu. Yolda bana uzun mesafeli kız arkadaşının ondan ayrıldığını söyledi.

"Uzun mesafeden yorulmuştu. Geçen yıl boyunca sınırı aştık - ya da en azından ben aştım. Flört ettim ama asla aldatmadım. O aldattı mı aldatmadı mı bilmiyorum. Teksas'ta herhangi bir okula gidebilecekken buraya gelmekle hata edip etmediğimi hep merak etmişimdir. İki sporu da yapamazdım ama ona daha yakın olurdum."

Harika, şimdi bütün erkekler benim terapistleri olduğumu düşünecek.

"Üzgünüm, Mac. Sadece iletişim kanallarını açık tut. Ne olacağını asla bilemeyiz. Yaz başında bana en büyük korkumu, yani başarısızlığı açıklayan bir yazı yazacağımı sorsaydınız

kafanın iyi olduğunu söylerdi. Ama Mac, henüz başka kızlarla çıkmak istemiyorsan sorun değil. İlişkinin yasını tutabilirsin."

Arabanın kapısını kapatmadan önce, "Sen de yapabilirsin." diyor.

Sanırım Hagan Mac'e Harper'ın benden ayrıldığını söylemiş. Kimseye aşık olmamam konusunda kendimi uyarmıştım ama en iyi arkadaşımın kız kardeşine aşık olmaktan kendimi alamadım.

Arabamı fırının önüne park ettiğimde seçeneklerimi tartıyorum. Kaylee'ye geri mi döneyim, yoksa eve gidip Harper ve Hagan'la yüzleşeyim mi? Ben donut ve Danishes alırken, sıradaki bir adam "Bu yazı çok çığdı" diyor.

Yarım ağızla sıratarak, "Evet. Sağlığım için bunu evrene açıklamam gerekiyordu."

"Yorumları okudun mu?"

"Henüz değil. Otobüsten yeni döndüm ve acıktım."

Nasıl olduysa evime varıyorum, o kadar derin düşüncelere dalmışım ki dönüş yaptığımı hatırlamıyorum. Kahvaltılık tatlı kutusunu tezgâha atıyorum ve bir bardak süt dolduruyorum. Bir peynirli çöreği ısıyorum ve bana onları hastaneye götürdüğümü hatırlatıyor. Belki de şimdi biraz götürmeliyim.

Yapmaya karar verdim. Zihnimin meşgul olması Harper'la ilgili düşünceler içinde kaybolmaktan daha iyi. Duş almak için yukarı çıktığımda Harper'ın kapısı açıktı ve uyuyor olsa bile onu görmek için umutsuzca içeri baktım. Ama yatağı yapılmıştı ve o gitmişti.

Brunch.

Ailesi burada. Tahtamızda yazıyor.

Şifonyerine doğru yürüyüp parfümünü kokladım ve Aygır Ödülleri'nde takması için seçtiğim altın küpeleri ona uzattım. Elbette o farklı bir çift seçmişti ama bunlar ten rengini tamamlıyordu.

Kalbim şu eski video oyunu Pong gibi hissediyor. Bip üst köşeye. Alt köşeye bip.

Ama her şeyden çok, bir grup futbolcuyla on saatlik bir otobüs yolculuğunu paylaştıktan sonra bir duşa ihtiyacım var. Dışarı çıktığımda, yorumlar bölümüne göz gezdirdim.

LSAT sınavından yeterince yüksek bir puan alamadığımda kendimi başarısız hissettim.

İşimi kaybettiğimde ve ailemi geçindiremediğimde kendimi başarısız hissettim.

İşte anonim tarafından şimdiki zamanda yazılmış bir tane:

Panik ataklarımı yenemediğim için kendimi başarısız hissediyorum.

Bu Harper. Bu onun üzgün olduğunu söyleme şekli. Onu *olduğu gibi* istediğimi ne zaman anlayacak? Eğer kendini kabul edebilseydi. Maça gelip gelmemesi umurumda olmazdı. Her gece evde kalıp film izlesek. Kahretsin, özel bir plajda ya da dağlarda saklanabileceğimiz bir yer satın alacağım.

İşte Koç Stricker'ın bahsettiği fırsat. Anonim'e cevap veriyorum.

Kendime sorduğum soru şuydu: "Kendimi başarısızlık korkusundan kurtarmak için ne yapıyorum?" Kendinize sorun... Siz ne yapıyorsunuz? Ve ataklarınızı yönetebilseydiniz hayatınız nasıl görünürdü? Ben terapiye gittim ama başka alternatifler de olabilir.

Birkaç dakika sonra anonim cevap veriyor.

Kendimi anksiyete olmadan hayal ettiğimde, kendimi konserlerde görüyorum. Konserleri ve müziğin içinizden geliyormuş gibi hissettiren ritmini seviyorum. Stallions'ın futbol maçını izlemeye gider ve en sevdiğim oyuncu için bağırırdım. Göğüsleri boyalı kabadayı öğrencilerin durduğu en ön sırada otururdum. Çok eğlenirdim.

Ben de cevap veriyorum.

Özgür olmanın güzel bir resmini çiziyorsunuz. Umarım oraya ulaşırsın.

Otuz İkinci Bölüm

HARPER

"gölüyorsun? Brunch'ta telefona izin verilmediğini biliyorsun," diyor babam.

"Üzgünüm, önemliydi."

Hagan elinde sahte öksürükler. "Önemli, onlara nedenini söyle."

Saçlarımı kulağımın arkasına topluyorum ve Logan'ın çok sevdiği altın küpelerimi gösteriyorum. Ağzımı silmeden ve peçeteyi kucağıma koymadan önce frittatamı çiğnemeyi bitiriyorum.

"Logan sonunda benimle konuşuyor. Sosyal medya aracılığıyla."

Annem tabağından başını kaldırıp mükemmel manikürlü kaşlarını kaldırıyor. "Gündemde olmak için ondan ayrıldığına göre bu iyi bir fikir mi? Bu ona adil gelmiyor. Bu ona karışık sinyaller veriyor."

Annem evin reisiydi. Babam disiplinci değildi, annem ya da ikisi birlikte disiplinciydi. Babam bu görevi anneme bırakmadı. Çocuklarıyla konuşmak konusunda doğal bir yeteneği var. Ne düşünüyorsa söylüyor ama bizi üzmemek için nasıl ifade edeceğini de biliyor.

Adalee bir yılı aşkın süredir ailemizin bir parçası. Anneme telefonunu uzatıyor ve mesajı gösteriyor. Annem okudu ve "Sen olduğunu biliyor." dedi.

Yüzüm kızardı. "Sanırım öyle. Yüz yüze konuşmaya hazır olduğumuzu sanmıyorum. Ancak ben terapiye başladım."

Hagan koltuğundan fırladı ve bana doğru koştu. Beni arkamdan sıktı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Ünlü bir futbolcu kendime yardım etmek için hiçbir şey yapmadığımı söyledi ve haklıydı. Daha önce hiç yardım istememiştim. Hepiniz beni danışmanlığa ittiniz ve ben hazır değildim. Danışmanlık almak için bir nedenim yoktu.

Daha iyi. Bu ailenin kozasında güvendedim ve bunun için minnettarım ama Logan..."

Hagan cümlemi bitirdi, "Senin mi?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım kirpiklerime batıyor. "Öyle. Ama ya bu doğru insan, yanlış zaman vakasıysa? Çalışıyorum çünkü bundan kurtulmak istiyorum... bu beni zayıflatıyor. Bir atak geçirme ihtimalimi düşünmekten bitkin düşünüyorum, bu da atağı daha da kötüleştiriyor."

"Gerçek" bir konuşma yapmamış olsak da, Logan Florida maçına gittiğinde onu özleyeceğim. Gainesville'e charter yerine uçakla gidecekler. Aramızdaki kısa bakışmalar ve daha fazla sosyal medya paylaşımı sessizliği dolduruyor. Kurabiye yaptım ve ona bir tabak bıraktım.

Pazartesi gecesi, saat onu çok geçe içeri girdi ve "Hazır mı? Hazır olmasını istiyorum." Sanırım takımdaki bir alıcıdan ya da atış yaptığı başka bir adamdan bahsediyordu.

"Güzel."

Sonra bana göz kırptı ve kanepenin yanından geçip üst kata çıkarken dilini şaklattı. İtiraf etmekten nefret etsem de, havalı Logan karnımdaki kelebekleri arı gibi hissettiriyor ve onun varlığında vücudum vızıldıyor.

Endişe içeri sızar. Neden bu kadar havalı? Bu kadar bakımlı olmayan başka bir kız mı buldu?

Gerçek Salı yazısı :

Saçıma fön çekmeden önce köpük sürüyorum.

Orta uzunluktaki katlı saçları hakkında milyonlarca yanıt.

Çok güzelmiş. Hangi marka?

Harper saçını seviyor mu?

Eminim parmaklarını geçiriyordur.

Aynı markayı mı kullanıyorsunuz?

Buna cevap veriyor. *Saçında ürün kullanmıyor. Az bakımlıdır.*

İçimden bir kıkırdama geçiyor. İş saça gelince az bakım gerektiriyor ama iş kampüsün süper yıldızıyla çıkmaya gelince öyle değil.

Omzuna astığı çantasıyla yatak odasından çıkıyor. Koridordaki banyodan vücuduma sardığım bir havlu ve içine saçlarımı doladığım başka bir havluyla çıkıyorum.

Takım elbise giyiyor. Ve gezegende takım elbise içinde daha şahane bir insan yoktur. Kömür grisi ve gözlerinin tonunu derinleştiren kraliyet mavisi bir kravatla eşleştirmiş.

Ya da şehvet. Beni duvara yasladığında ya da yatak başlığına sabitlediğinde gözlerinin mavisi her zaman iki üç ton daha koyulaşırdı.

O sola gidiyor, ben sağa gidiyorum, böylece birbirimize çarpıyoruz. Sonra tekrar yapıyoruz ama tersine. Sessizliğini bozdu. "Beni kışkırtma. Gömleğimi buruşturma bana. Seni güzel bir şarap gibi içmek ve havyar gibi yemek için zamanım var."

Sadece bakışları bile havlumu düşürmek istememe neden oluyor. Başparmağı ve parmağı çenemi yukarı kaldırıyor ama gözlerim onunkilerle çarpışmadan önce biraz geride kalıyor. Gözlerinin gülümsediğini eklemeliyim, kendini beğenmiş bir şekilde. Sonra elini çekip boynumdan aşağıya, dokunmak için yalvaran göğüs dekolteye kadar iz sürüyor. Tüm vücudum titriyor. "Umarım anonim hala çalışıyordur." diyor.

Havluyu bırakıp odama giriyorum. Sabit, arzulu bakışları o kadar sıcak ki ürperiyorum ve tüylerim diken diken oluyor. Saniyeler sonra merdivenlerden ayak sesleri geliyor ve kapıdan çıkıyorum.

Çok az zamanım var ama küçük vibratörümü kapıyorum ve takım elbiseli Logan'ın beyaz sıcak tenime dokunmasıyla kendimi orgazm ediyorum.

İlerlememi test etmek için Hagan, Adalee ve Josie ile futbol maçını izlemek üzere bir bara gidiyorum.

Dr. Prisca durumlara alışmamı istiyor. Yani yüzlerce kez barlara gittim ama eskiden anonimdim-Hagan'ın kız , asla Kampüs Kralı'nın kız arkadaşı olmadım.

Ödül yemeğinden sonra paparazzilerin peşimize düşmesinin üzerinden aylar geçti. Ayrıldığımızdan beri hiçbir görüntü paylaşmadık ve takipçileri hala bir çift olduğumuza inanıyor.

Hagan bize köşede yüksek bir masa ayarlıyor, böylece gerekirse kaçabiliyorum. Bir radyo istasyonu maçtan iki saat önce bu etkinlikten canlı yayın yapıyor. Sunucu Hagan'ı tanıyor ve yukarı gelmesini işaret ediyor.

Hagan kulaklıkları kulaklarına yerleştirir. "Hey, Aygır Ulusu. Beyzbol yıldızı, Hagan Chatham bize katıldı. Büyük sezon için tebrikler."

"Teşekkürler, Kyler. Bu üniversiteyi ve bu şehri seviyorum." Barın içindeki kalabalık çılgına döner.

Kyler diyor ki, "Onlar da seni seviyor. Transfer olmak büyük bir karar. Nasıl sonuçlandığından memnun musun?"

Hagan gamzelerini gösteriyor ve odadaki on yaşından seksen yaşına kadar her kadın eriyor.

"Evet, efendim. Burada jimnastikçi olan nişanlım Adalee ile tanıştım." Onu işaret ediyor ve herkes alkışlarken duraklıyor. "Koçum ve takım arkadaşlarım inanılmaz. Hayatım boyunca en iyi arkadaşlarımla burada tanıştım. Şimdi de ikiz kız kardeşim buraya taşındı, yani hayat kesinlikle mükemmel."

Hagan masum bir sözle hayranların varlığından haberdar olmasını sağlıyor. Pipeti parmaklarımın arasına sıkıştırıp kola bardağımın arkasına saklanmaya çalışıyorum.

"Duyduğuma göre kız kardeşin üniversite futbolunun bir numaralı oyun kurucusuyla çıkıyormuş. Biricik Logan Warren."

Hayır. Hayır. Hayır.

Hagan'ın gözleri benimkileri buluyor ve dudaklarındaki hafif bir hareketle üzgün olduğunu anlıyorum.

"Yorum yok. Bunu söylemem gerekmiyor mu?" O gülüyor ve diğer herkes de gülüyor. "Ama Logan benim oda arkadaşım ve size şunu söyleyebilirim ki

onun bir numaralı hayranı. O sadece oyun kurucumuz ve futbolda iyi değil, aynı zamanda mükemmel bir arkadaş."

Adalee kulağıma fısıldıyor, "Oh, o iyi." "Evet, güzel bir kurtarıştı."

Kyler, "Logan şampiyonluk maçını kaybettiği için başarısızlık hissettiğini itiraf etti. Sence bu onu hâlâ etkiliyor mu?"

Lanet olsun, umarım Hagan bu işi halleder.

"Kyler, hiç bir oyun kurucuyla kaybettikleri Super Bowl hakkında konuştukları bir belgesel izledin mi?"

"Elbette."

"O halde, kendi seviyenizde şampiyonluklara ulaşmanın zor olduğunu ve kazanmanın daha da zor olduğunu biliyorsunuz. Kaybeden her oyun kurucu o maçı kaybetmenin aklından çıkmadığını söyler. Evet, umarım bu onu hala etkiliyordur çünkü başarısızlık korkusu tüm üst düzey sporcuları motive eder. Kanatlarım soğuyor, Adalee hepsini yemeden önce geri dönmeliyim."

Hagan, "Beyzbol takımı ve ben bu yılki desteğiniz için minnettarız. Umarım geleceğimizde bir futbol ve bir beyzbol şampiyonluğu vardır. Beni ağırladığınız için teşekkürler."

kızlar "Bana da yazsana. Gamzelerinin derin olmasına izin verirdim."

Gözlerimi deviriyorum.

Adalee, "Sence onlara bu sabah gamzelerinin derin olduğunu söylemeli miyim?" diyor. Yüzü olgun bir domatesin tonuna döner.

"Bunu duymadan edemem." Neyse ki Hagan ben kulaklarımı kafamdan çekmeden geri dönüyor.

Televizyon spikerleri her bir oyun kurucu hakkında küçük bir montaj yapıyor ve sonunda güçlü ve zayıf yönlerini karşılaştırıyorlar.

Logan Warren'ın sıfır zayıflığı var.

Kamera Logan'a odaklanır ve sonra dar bir çekim için içeri girer. Elinde kaskını taşıyor. Yedi yaşında olmasına rağmen kalbim hızla çarpıyor.

yüz mil uzakta. Sonra neden benimle bir avuç kelimedenden fazla ya da neden geceleri nefesi boynumu sararken elinin bedenimin altında sıkışmadığını hatırlıyorum - gitmesine izin verdim.

Bir reklama geçene kadar televizyona bakıyorum. "Tıp fakültesine girecek kadar zeki değilim. Bundan nasıl vazgeçtim?"

Josie, "Belki de kitaplardan anlıyorsun ama sağduyudan yoksunsun," diye şaka yapıyor.

"Evet, yapalım."

Josie kerevizini beyaz peynire batırıyor. "Logan'ı birinci sınıftan beri tanıyorum ve bana seni sevdiğini söylediğinde... boğazı . Ayrıldığımızı gizlemem için bana yemin ettiğinde de gerçekten gözyaşları vardı... Düşmediler ama göz kapaklarında biriktiler. Sana içini açtı ve sen onu ezdin. Umarım her şey yoluna girer ama tekrar açılacağından emin değilim."

Buruşuk kâğıt pipeti çevirirken üçüne de soruyorum. "Neden herkese ayrıldığımızı söylemedi? Neden sosyal medyada rol yapmaya devam ediyor?"

Josie, "Gerçekten bilmiyor musun?"

diyor. Başımı sallıyorum.

"Çünkü tüm hayranları seni öldürür. Senin için en iyi olanı yapıyor, kendi duygularına rağmen," diye ekliyor Adalee. "Seni spot ışıklarından uzak tutmak için elinden geleni yapacağına söz verdi ve eğer dünyaya tekrar bekar olduğunu söylerse, paparazziler hemen evinin önünde olacak."

Hagan ellerini çırpıyor. "Pekala bayanlar, oyun başlıyor."

Logan gol pasını attıktan sonra hepimiz "Aygırlar" diye tezahürat yapıyoruz. Sahadan çıkışına bakınca kendine güveninin geri geldiğini görüyorum. Belki de ben dikkatini dağıtıyordum ve şimdi ayrı kalmaya alıştığı için daha iyi oynuyor.

Düşüncelerimi altüst eden bir kız gelip Hagan'a sarıldı. "Hey, bir sonraki parti ne zaman? Eminim Logan, Gators'ı yendikten sonra kutlama yapacaktır."

"Maç Florida'da, Susan. Bu hafta sonu parti yok." "O

zaman Logan'a söyle bana borçlu."

Çilek sarısı saçları, yeşil gözleri ve ince bacakları var. Logan'ın ondan etkilendiğini hayal bile edemiyorum. O benim tam tersim.

Elimi koluna koyuyorum. "Teklif ettiğini ona bildireceğim ama onun bir kız arkadaşı var." Ağzımdan çıkan lafı tekrar ağızıma tıkayamıyorum.

Mükemmel düzlükteki saçlarını kulağının arkasına itiyor ve on sent büyüklüğündeki elmasları gösteriyor. Bakışlarını Hagan'dan ayırıyor ve bana doğru ilerliyor.

"Sanırım ayrıldılar. Oh, sen kız arkadaşısın."

Ben cevap vermeden arkadaşlarını çağırıyor ve etrafımda toplanıp kaba sorular soruyorlar. Şaşırtıcı bir şekilde panik moduna girmiyorum. Çok geç olmadan Logan'a ve kendime onunla birlikte olabileceğimi kanıtlamam gerekiyor.

"Fotoğraf çekilebilir miyiz?" diye

soruyor. "Benimle mi?"

Onlar eğilip fotoğrafı çekerken cevap vermiyor.

Maç yakın geçti. Tekme dönüşünde bir gol yedik ve iki saha golü kaçırdık. İnsanlar çıkarken beni alkışlıyor ve beşlik çakarak tebrik ediyor. Neden? Çünkü Logan'ın kız arkadaşı olduğumu düşünüyorlar.

Yatağıma uzandığımda Logan'ı etiketleyen tüm gönderilere baktım. Bir tanesi restorandaki kızlardı.

Logan'ın kız arkadaşıyla tanıştım. Daha iyisini yapabilir.

Ve haklılar, yapabilir.

Telefonu bıraktım ama dayanamıyorum ve yorumları okumam gerekiyor. Bugünlerde insanların depresyonda olmasına şaşmamalı. Beni destekleyenler kadar yerden yere vuranlar da var.

Logan golcüyle çekilmiş bir fotoğrafını paylaşıyor.

Cumartesi Snippet'i

Bazen ben onun kıcını kurtarıyorum. Ama bazı günler, o benimkini kurtarıyor.

Benim için olan ama başka bir şey gibi gizlenmiş bir gönderi olmasını umuyordum. Birkaç dakika sonra ışığı kapattım ve akışıma tekrar baktım. Maç günlerinde Logan'ın yüzlerce fotoğrafı oluyor.

Sonra onu görüyorum - üstünde kelimeler yazılı şarap şişelerinin resmi.

Cumartesi Snippet #2

Canım havyar çekiyor... Başka isteyen var mı?

Bölüm Otuz Üç

LOGAN

Koç Stricker'a yarınki antrenmandan önce Georgia'nın maç filmini izleyeceğimi söyleyerek gizli görevime gidiyorum.

Harper' geçen haftadan beri görmedim ki aynı evde yaşadığımız için bu inanılmaz. Havluyu bıraktığında ve uzaklaşırken kalçaları sallandığında, gidiciydim. Futbola hiç geç kalmamıştım ama ona o kadar açtım ki bir istisna yapabilirdim.

İlk tanıştığımız zamana döndük. Alay ediyor, sataşüyor ve lanet olsun ki sikim onun ıslak sıcağına giremediğim için sürekli yarıda duruyor.

Eğitim tesisine ulaştığımda, eğitmen elimi sıkarak dışarı çıkıyor. "Temel şeyleri aldınız mı? Yiyecek, yatak, ödüller?"

"Evet, efendim. Hepsi bagajda. Ucuz değildi."

Sanki bunu daha önce hiç duymamış gibi gülüyor. Sonra Roscoe kıvrıcık tüylerini bir o yana bir bu yana savurarak dışarı fırlıyor. Roscoe eğitimi gereği üzerime atlamıyor. Oturup emrimi bekliyor.

"Gel."

Roscoe sesimi duyunca kuyruğunu sallayarak dört ayağının üzerine kalkıyor. "Haftaya aynı saatte mi?" diye soruyor.

"Umalım da öyle olsun."

Eve dönerken panikledim. Haddimi aşıyor muyum? Yardım istemedi ve şimdi bu onun işine burnumu soktuğum ikinci sefer olacak. Harper'ın ayrılma kararı sadece belirli durumlarda anksiyete yaşamasından kaynaklanmıyordu, aynı zamanda benim tek gecelik ilişkilerimle de ilgiliydi. Onlar da onu endişelendiriyor.

Ama sonra aklım Harper'ın havyar yazıma verdiği yanıtı takıldı.

Anonim'den:

Bir yığın havyarım var.

Okuduğumda neredeyse pantolonumun içinde patlayacaktım.

Garaj yolunda üç araba var: Hagan, Adalee ve Reed'in arabaları. Arabayı park ettim. Roscoe'ya baktım. "Oda arkadaşlarımla ve seninle tanışmaya hazır mısın?" Ses yok, ben de "Konuş" diye emrediyorum ve bir kez havlıyor. "Tamam, gidelim. Tasmaşını şaklatıyorum ve yanıma atlıyor.

Çimenleri kokluyor ve sonra bölgesini işaretliyor. "Gel." Koklamayı bırakıyor ve yanımda yürüyor.

Düğmeyi çevirip kapıyı açıyorum. Sehpanın ve kanepenin üzerinde tıp kitapları var ama Harper yok. Asla dağınık bırakmaz, bu yüzden evde olduğundan eminim.

Ev sessiz. "Evde kimse var mı?"

Harper dudaklarının arasında bir kaşıkla mutfaktan dışarı fırlıyor. Kahretsin, onun dudakları arasında olmak için neler vermezdim. Dikkati göğsümde ve sonra yüzüme kayıyor. Atletik bir etek ve uzun kollu kırmızı bir Louisville Futbol tişörtü giyiyor.

Yüzüm buruştu. "Bu da ne böyle?"

Ellerini kalçalarına gömüyor, sonra beni tepeden tırnağa tararken bir tanesini çıkarıyor ve yanımda bir köpek olduğunu fark ediyor. "Bu da ne böyle?"

"Bu bir köpek. Bir tane gördün." İlk konuşmamızda köpek ve Louisville kelimelerinin geçmesi gülünç. Ona kız kardeşimin arkadaşının baharda yavruları olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Louisville'den Griffin'e atıfta bulunarak bahsetmiştik ama hiçbir şey böyle birdenbire ortaya çıkmamıştı.

"Aman Tanrım, çok sevimli. Kimin bu? Bekle, kız mı erkek mi?" Yüzü, akıllara durgunluk veren bir seks yaptıktan sonra cildinin parlaması gibi aydınlanıyor. O ilerliyor ve Roscoe heyecanlanıyor.

"Adı Roscoe. Bu ismi sevdin mi?"

"Bu farklı." Yüzünü kavırıyor, yüz hatlarını inceliyor ve parmaklarını siyah kıvrıcık kürkünde gezdiriyor. "Ama ona uyuyor. Köpek bakıcılığı mı yapıyorsun?"

Ağzımdan kısık bir kıkırdama dökülüyor. "Hayır." Boğazımı temizliyorum. Söyleyecek bir şeyler hazırlamalıyım ama onu satın aldığımı söyleyemem çünkü

kaygı. "Bu arada, herkes nerede?"

"Dondurma almaya gittiler. Reed'in yeni işini kutluyorlar. Böylece kirasını ödeyebilecek."

"Artık yatırım yaptım."

İkimiz de tek dizimizin üzerine çökmüş Roscoe'yu okşuyoruz ve o kuyruğunu sallamaktan başka bir şey yapmıyor.

"Bebek bakıcılığı yapıyor."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Ayağa kalkıyorum. "Hayır."

"Ona göz kulak olabilir misin? Gidip arabadan eşyalarını almam gerekiyor."

Mutfakta yere bağdaş kurup oturarak onu övüyor. "Sen çok tatlı bir çocuksun. Çok tatlısın."

Evdeki tüm eşyalarını toplarken, ona bu köpeği vermenin yollarını arıyorum. Birine çok fazla zaman ve ilgi gerektiren bir hediye vermek uygun mudur? Onlara sormadan? Sanırım cevap hayır.

çalışma odasına oturtuyorum, mama ve mama kaplarını mutfığa götürüyorum, köpek de onun yüzünü yalıyor. Şimdiden çok iyi arkadaş oldular ve köpeğe bakmak zorunda kalsam bile kulakları patlatırcasına sırtması her şeye ediyor.

Su kabını doldururken, "Konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Bunu çok isterim." Sesi fısıltıya dönüşüyor. Yerden kalkmasına yardım etmek için eline uzanıyorum ve o da üzerine atlıyor.

"Otur." Emrime uyuyor. Bunun oyun zamanı olmadığını anladığından emin olduğumda, "Kal" diyorum.

"Vay canına, çok sert birisin."

Ellerim terliyor ve onları şortuma sürtmeye devam ediyorum ve anında Roscoe gerginliğini hissediyor. Yanıma geliyor ve patisini kalçama koyuyor.

"Nic'in kız kardeşinin nasıl yavruları olduğunu biliyor musun? Roscoe da onlardan biri. Altı aylık."

Kaşları *okaaay* gibi çatıldı.

"Onunla antrenman yapıyorum. Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama o size yardımcı olabilir."

Parmakları alnında geziniyor. "Anlamıyorum."

"Roscoe artık Duygusal Destek Köpeği olarak eğitildi. Birkaç maddeyi daha geçtiğinde, kayıtlı bir hizmet köpeği olacak. Patisini kalçama koyduğunu gördünüz mü?"

Başını sallıyor.

"Onu stres ve endişeyi tespit etmesi için eğitiyoruz." "Oh.

Bunun bana ne faydası olacak?"

Şu anda nabzını hissetmeyi ve bunun ona nasıl hissettirdiğini görmeyi çok istememe rağmen, elimi onun eliyle kapatma dürtüsüne direniyorum.

"Bu size bağlı. Bu yüzden eğitim tamamlanmadı. Sizden önce panik atağın geldiğini hissedecektir. Ateşinizin yükselmesi, terlemeniz ve kalp atış hızınız gibi vücudunuzdaki değişiklikleri tespit edebilir. Roscoe patisini bacağınıza koyarak sizi uyarır, böylece daha hızlı tepki verebilirsiniz. Belki de bayılma ya da hiperventilasyon nöbetini önler. Eğer ilaç kullanıyorsanız, onu ilaçları alması için eğitebiliriz."

"Ben ilaç

kullanmıyorum."

"Biliyorum, ama eğer ."

Orada oturmuş, gömleğinin eteğiyle oynuyor. Bu gergin bir alışkanlık ama bir saldırı göstergesi. Yine de Roscoe bu konuda da yardımcı

olabilir. "Eğer onu istemiyorsan, o zaman..."

"O benim mi? Yani, senin değil mi?"

Boynunda hafif bir titreme var ve uzanıp ona sarılmak istiyorum. Neden bunu ayrılmadan önce yapmadım? Belki burada oturup garip davranıyor olmazdık.

"Eğer istiyorsan, ama ona bakmana yardım edeceğim." Bir kamyon dolusu hava emiyorum, bunun küstahça bir davranış olduğunu anlıyorum. Eğer bir köpek için zamanı yoksa bunu anlarım. "Tıp fakültesinde olduğun için seve seve yardım ederim."

Başını kaldırıyor. "Roscoe benim mi?" diye soruyor oturduğu yerden kollarına atılırken.

Harper bana doğru bastırdıkça kalbimin bir parçası iyileşiyor. Eğer birlikte olamayacaksak, onun mutlu olmasını istiyorum, tıpkı sevdiği insanlarla yalnız kaldığında olduğu gibi. Hâlâ listede miyim?

Çalışma odasından konuşmalar geliyor ve Reed, "Koca adam Pazartesi gecesi erkenden evde mi?" diyor.

Harper göğsümü geri itiyor ve "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyor.

"Senin için her şeyi yaparım" demeye hazırım ama Roscoe yeni gelenlere havlıyor. "Bu kimin tatlı turtası?" Adalee soruyor.

"Benim, Logan sağ olsun."

Hagan'ın görüşü Harper'dan bana ve tekrar Harper'a kayıyor. Hiç şüphesiz. Cevaplanmasını istediği asıl sorular daha sonra gelecek, onun yerine "Hangi cins?" diye soruyor.

"Aussiedoodle."

Hepimiz Roscoe'ya hayranlıkla bakmak için duruyoruz. "Hadi çalışma odasına gidelim ve size onun birkaç numarasını göstereyim."

Sehpayı duvarın yanına taşıyorum. Diğerleri kanepede otururken Reed pufta oturuyor.

"Roscoe, otur."

"Roscoe, yat."

"Roscoe, gel."

Roscoe tüm komutları ödüksüz yerine getiriyor. Elimden bir ödül alıyorum. cebinize koyun ve şöyle deyin: "Eğitim sırasında ödül maması kullanırsınız ama bunları öğrendikten sonra kullanmayız. Harper kolunu kaşıyıp vücudunu sıkabilir misin?"

Arkadaşlarım bana boynuzlarım varmış gibi bakıyor ama Harper başlıyor. "Devam et."

Harper kolunu daha hızlı kaşıyor ve ben de "Roscoe yardım et" diyorum. Bana baktı.

ve bunu Harper'a doğru iki adım atmadan önce tekrar söylemek zorundayım.

patisini dizine koydu. "İyi çocuk, Roscoe."

Reed başını sallar. "Ödül alacak kadar iyi ne yaptı ki? Ben kadınları sürekli mincıkliyorum ama hiç ödül alamıyorum."

"O zaman doğru yapmıyorsun," diyor Harper sesinde alaycı bir tonla. Hagan gülerek ağzını kapatıyor ve ayaklarını yere vuruyor. Kahkahalar dindiğinde Harper, "Anksiyetem konusunda bana yardımcı olmak için eğitim alıyor," diyor.

Hagan bana en iyi arkadaş statüsünden asla çıkarılmayacakmışım gibi bakıyor. Adalee'nin yüzünde yumuşak bir gülümseme var ve Reed bu anı mahvediyor. "Pantolonuna geri dönmenin bir yolu da bu."

Harper ayağa kalktı ve Roscoe'ya "Gel" diye emretti. Roscoe bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. Harper'ın arkasından mutfığa ve bir kapı sesi duyduğum üst kata doğru ilerliyor.

"Reed, seni için şanslısın. Herkes sırf biriyle yatmak için bir şeyler yapmaz."

Dilini iki kez şaklatıyor ve başını eğiyor. "Geçen yıl yaptın." "Sen burada bile değildin ve geçen yılın bir önemi yok."

Hagan ve Adalee şaşkınlıkla izliyor. İnsanlarla nadiren tartışmam.

"Geçen yılın bir önemi yok."

Reed ayağa kalktı ve benden birkaç santim uzakta durdu. "Onun için öyle." Sonra yatak odasına .

Hagan ve Adalee'ye bir bakış attıktan sonra ellerimi boynumun arkasında birleştirerek onlara sırtımı dönüyorum. "Ona geçmişî değiştiremeyeceğimi söyledim. Değiştirebilmeyi ister miydin? Kesinlikle isterdim. Elimde olsaydı, Harper'la on beş yaşındayken tanışır ve bekaretimi ona verirdim."

"Reed'e güvendiğine inanamıyorum," diyorum inanamayarak.

Otuz Dördüncü Bölüm

HARPER

Logan her gün güneş doğmadan önce odama geliyor ve Roscoe'yu kulübesinden çıkarıyor. Onu koşuya çıkarıyor. Bilmediği şey ise benim uyuyor numarası yaptığım. Sonra kapının kapandığını duyunca pencereye gidip bekliyorum. Logan'ın tasmaını takıp koşarak caddeden aşağı inişini izliyorum.

Logan'ın duygusal destek köpeği hediyesini saldırgan ya da nazik bir jest olarak yorumlamak arasında kaldım. Doğal olarak, bu nazik bir jest. Ancak, eğer beni "deli" olduğum için buna ihtiyaç duyuyormuşum gibi algılıyorsa, bu hiç de ideal değil.

Dersten ve çalışmadan sonra Logan antrenmandan geliyor ve ona Roscoe'nun yeni numarasını gösteriyorum.

Roscoe çabuk öğreniyor. Ona yardım almadan sırt çantamı getirmeyi öğrettim. Eğer kayışları çığnemeye kalkarsa, "Hayır," diyorum ve duruyor, koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Keşke ne düşündüğünü bilseydim. Evdeki herkesi seviyor, düşünceli, pislik Reed'i bile. Ama Logan'ın efendisi olduğunu biliyor. Logan bir odaya girdiğinde canlanıyor ve başını yana eğiyor. Kuyruğu yerde sallanıyor ve Logan ona yaklaştıkça daha hızlı hareket ediyor.

"Bu harika. Kaç gün sürdü?" Sesinde bir parça kızgınlık var.

"İki." Pufun içine geri düşüyorum. Ses tonu ve yakınlığı midemi bulandırıyor. Midem bulanıyor ve Roscoe Logan'ı bırakıp kucağıma . Ağırlığı beni rahatlatıyor ama içimdeki hastalık hissi geçmiyor.

Logan kaşlarını

çattı. "Sen jöle

misin?"

"Hayır, kıskanmıyorum." Alay ediyor ama kesinlikle kıskanıyor.

"Öylesin. Hiç kimse senin yerine başkasını seçmedi," diye takılıyorum. "O beni daha çok seviyor."

Logan, "Köpekler erkeklerin en iyi dostudur, kadınların değil." diyor. Roscoe'nun sırtını kaşır.

"İki numaran" diye

Roscoe'nun üzerine eğiliyor ve aramızda bir santimetreden daha az mesafe bırakıyor. "Tamam, biraz kıskandım." Dili alt dudağının üzerinde geziniyor. Tek yapmak istediğim onu öpmek. Aramızda tüylü bir köpek olsa kimin umurunda? "Ama..."

"Ama ne?" Sesim çatlıyor, beni öpmesini istiyorum. Dudaklarını tekrar üzerimde hissetmeye ihtiyacım var. Bir öpücük, her şeyi kabul ederim. İçimden geçen duygular beni yeniden yıkıyor.

Alnını benimkine dayayıp derin derin nefes alıyor. O kadar çok oksijen emiyor ki, yatağa geri otururken beni parçalıyor. Çünkü bana yardım etmek istediğini biliyorum ama kalabalığa karışamayan ya da çok fazla ilgi göremeyen bir kızı sevmeye çalışmaktan bıktı.

"Lütfen onu panik ataklarınız için eğitebilir miyiz? Bu yüzden burada."

Sırtımı dikleştirdim. "Üzgünüm, onu sevmekle çok meşguldüm. Adalee'yle birlikte dört kişiyiz ve genellikle katılmadığım oyun gecesi partileri dışında kimseyi görmüyorum."

Roscoe ve ben her gün, çalıştığım için kendimi ödüllendirmenin bir yolu olarak evde eğitim seanslarına katılıyoruz. Hagan gün içinde ara evde olsa da, Adalee genellikle iştedir, ancak minyon Aussiedoodle'ımızın zekasına oldukça şaşıyor. Roscoe'nun Logan için yeni görevini yerine getirecek olmasından dolayı çok heyecanlıyım.

İki haftadır sohbetlerimiz eğlenceli şakalaşmalar ve Roscoe ile dolu. Onun sosyal paylaşımları, ilişkimiz hakkında daha derin bilgiler edindiğimiz yerler olmaya devam ediyor. Elbette, havyarın ne hakkında olduğunu kimsenin bilmediği gibi, hala gizlilik içinde örtülü. Şu anda ya da geçmişte aramızda olan bir şeyi alıp, onunla doğrudan iletişim kuruyormuşuz gibi görünmeden paylaşıyor.

Normalde sakin olan Logan ön kapıyı öyle bir çarpıyor ki ev sallanıyor. "Roscoe nerede?"

"Üst katta uyuyor."

Kendini merdivenlerden yukarı sürüklüyor ve sonra homurdandığını duyuyorum. Sadece doruğa ulaştığında duyduğum bir homurtu.

Etrafta dolanıyor ve sonra mutfağa dönüyor, ben de börek yapıyorum. Bu annemin tarifi ve sadece dört malzeme var, yani kesinlikle yapabilirim. Annem geçen yıl bir kez buraya geldiğinde Pazar brunch'ı için yapmıştı. Burada yediğimiz zamanlardan biriydi ve Logan bayılmıştı. Ona değer verdiğimi gösterme sırası bende. İyi beslenemiyor ya da onu geceleri sadece birkaç saat görebildiğim için bana öyle geliyor.

Elinde çiğnenmiş bir atlet askısı tutuyor. Kayışlardan biri plastik kısmından ayrılmış. "Bu uyuklamaya benziyor mu? Bunlardan birini yeterince büyük yapmak ne kadar zor biliyor musun?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Onu üzgün görmüştüm ama hiç böyle olmamıştı.

"Ölçünü alıp sana yeni bir tane almamı mı istiyorsun?" Onu sakinleştirmek için bir kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Senden Roscoe'yu eğitmeni istiyorum, böylece sen..."

"Ne olmak? Ben hasta değilim. Anksiyetem var ve senin sayende iyileşiyor."

"Nereden biliyorsun? Bir bara gidip arkada oturduğun için mi? Yoruldum. Bu çok fazla. Hepsini yapamam." Başını eğiyor ve tekrar yukarı baktığında gözleri endişeyle doluyor. Bu bakışı biliyorum. "Cumartesi günü maçına gel. Sana ve oda arkadaşlarımıza ön sıradan bilet alırım."

Göğsümüz kabarıyor ve eğer birbirimizin kıyafetlerini yırtmamız gereken bir zaman varsa, o da şimdi. Ama şimdi. Oda elektrikli. Vücudum nabız gibi atıyor. Omzuma dökülen saçlarımın kenarlarını parmaklıyor. "Bana bununla başa çıkabileceğini göster," diyor, neredeyse duyulmaz bir sesle.

Gözlerimi kapattım ve açtığımda ortadan kaybolmuştu.

Bölüm Otuz Beş

LOGAN

Bugünlerde kağıt biletlere sahip olmak alışılmadık bir durum ama bugünkü maç ülkenin bir numaralı takımını belirleyecek, bu yüzden biletler koleksiyonluk olacak. Biletler holografik, yani bileti oynattığınızda kaskımdaki aygır logosu renk değiştiriyor.

Sinirlerim yanıyor. Bir maça hiç bu kadar çok bağlı olmamıştım. Bir numaralı sıralama, kişisel hedefim Heisman'ı kazanmak ve kız arkadaşımı kazanmak. Ve sonuncusu en sinir bozucu olanı.

Burada olsaydı, planlarını sorardım. Mesaj atabilir ya da arayabilirim ama gelmeyecekse bu beni olumsuz etkiler. Ve bu ruh halini kaldıramam. Gergin bir enerjiye sahip olmak daha iyi.

Takımı güldürmek ve onları rahatlatmak için iyi bir yol olacağını düşünerek eski atlet kayışımı aldım. Bunu kim bilir hangi nedenle çantamda saklıyordum. Maçlarda giydiğim değil. Maçlarda taktığım bir poşete sığıyor. Bazıları artık takmıyor ama ben Tanrı'nın bana verdiklerini koruyorum. Tıpkı yeteneğim gibi, bunu da asla hafife almayacağım.

Geçen yıl bu zamanlar o kadar sık sevişiyordum ki aletim hiç ağrıyıyordu. Ayrıca seks yaptığım bir kişiyle asla ikinci kez sevişmek istemiyordu. Hafta başında onu neredeyse öptüğümde ve bugün gelmesini istediğimde, doğrudan duşa ve güneş yanığı hissedene kadar cildimi yakan suyla onun adını homurdanana kadar kendimi okşadım.

Eğer gelirse, benimle birlikte olmak istediğini ve çabaladığını bileceğim. Üç kız öğrenci yurdu benden bir yardım kampanyasında sunuculuk yapmamı istedi ve ben bu yıl hepsini reddettim. Adalee'nin de ona söylediğinden emin oldum. Benim de kendim üzerinde çalıştığımı bilmesi gerekiyor.

Genelde maç günlerinde komik olmak ve üzerimdeki baskıyı azaltmak için bir paylaşım yaparım, bu yüzden bugün Roscoe'nun mavi beyaz bandanalı ve ağzında futbol topu olan bir fotoğrafını paylaştım.

Cumartesi Snippet'ı

Bugün maç günü ve köpeğinizin cumartesi günleri ne giydiğini bilmem gerekiyor. Rahatlamam lazım, o yüzden şu resimleri gönderin. İşte benimki.

Yorumlar:

Siz ikiniz çok tatlısınız.

Mükemmel ilişkine aşık olmak.

Hayranlarıma yalan söylemekten nefret ediyorum ama Harper benim önceliğim,

Kentucky Stallion kıyafetleri ya da en azından renkleri giymiş köpeklerinin düzinelerce fotoğrafı geliyor. Ama sonra cevap veriyor ve bu sefer isimsiz değil, üzerinde Harper Chatham yazan mavi bir çek. Biyografisinde *tıp fakültesi öğrencisi, dünyanın en iyi erkek kardeşinin ikizi ve en iyi köpeğinin annesi olduğu yazıyor.*

Köpeğimin fotoğraflarını mı çalyorsun?

kimse bilmiyor. Basının onu araması ve takip etmesiyle endişesini arttırmak istemedim. Bana nedenini sormadı.

Ben: Köpeğimiz.

Cevap vermek ve ona maça gelip gelmeyeceğini sormak istiyorum, onun yerine yorum yapıyorum:

İşe gitmem lazım.

Soyunma odasında, sporcu askısı hikayemi paylaşıyorum ve çocuklar buna çok gülüyor. Takım elbiseyi çıkarıp giyme vakti geldi. Eli yanıma geldi ve "Ne zaman köpek aldın?" dedi.

"Birkaç hafta önce, ama kız kardeşimden geldi, yani bir süredir onunla birlikteyim."

Telefonu kapatıp havaya girme vakti geldi ama Hagan'dan bir mesaj beni bekliyor.

Hagan: Bugün iyi şanslar. Sen bu okulun en iyisisin. Burada oynayan diğer tüm oyun kurucuların istatistiklerini geride bıraktın. Havalı olmayı unutma.

Ben: Teşekkürler, geliyor mu?

Hagan: Hala tartışıyoruz. Deniyorum.

Ben: Hayır, bu onun kararı olmalı.

Hagan: Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama ikiniz için de iyi olmasını istiyorum.

Ben de. Eğer gelmezse, lütfen yine de gel. Alabama'nın kışını tekrar tekmelerken en iyi arkadaşımın orada olmasını istiyorum.

Hagan: Orada olacağız.

Çocukları topluyorum. Kasklarımız ellerimizde. "Bugün neyden yapıldığımızı kanıtlayacağımız gün. Yüzde yüzümüzü vermek yeterli değil, şimdiye kadar oynadığımızın en iyisini oynamalıyız. Savunma... bu yıl canavar gibiydiniz. Bu takımı toparladınız ve ihtiyacımız olduğunda gol attınız. Bugün sizden istediğim şey bana hiç dinlenmemem. Bütün gün sahada olmak istiyorum. Onları üç oyunda durdur ve punt yaptır. Hücumun her seferinde sekiz oyun oynayacağını ve size dinlenmeniz için zaman vereceğini garanti ediyorum, böylece çıkıp olabileceğiniz canavar olabilirsiniz. Bunu yapabilir misiniz?"

"Tabii ki."

"Seni duymadım!"

"Evet!"

"Eli, adamım sensin. Bu hücum hattının kaptanı. Beni zorlamana ihtiyacım var. Eğer

Bir şey görürseniz bana söyleyin, oyunu değiştirelim. Mac, Lawrence, bugün uzun top atacağım, o yüzden hızlanın. Savaşa birlikte girmek istediğim adamlarsınız. Bu takıma liderlik ettiğim için şanslıyım. Şimdi gidip onlara Güneydoğu Konferansı'nın en kuzeyindeki takımın ülkenin en iyisi olduğunu gösterelim."

Tanrım, sesleri seviyorum. Kramponların yere vuruşunu, temiz formaların kokusunu, takım arkadaşımın gözlerindeki bakışı, tünelde giriş için beklemeyi, milli marşı, kalabalığın uğultusunu. Bundan vazgeçmek çok zor olurdu.

Milli marş sırasında saha kenarında dururken, Harper'ın oturması gereken ön sıradaki koltuklara bakıyorum. Onun yerine Hagan, Adalee ve Reed'i görüyorum.

Elimi kalbimin üzerine koyarak bir nefes veriyorum ve kendime şöyle diyorum: *"Bu benim. Bu benim kaderim. Belki bazen, bir şeyi ya da diğerini elde edersiniz. Ben yetenekliyim. Belki kızı da elde edemem."*

Grup savaş şarkımıza geçerken stadyum yüksek sesle alkışlıyor. Tribünler çalkalanıyor. Bembeyaz bir hava var ve tribünlerdeki neredeyse her bir nokta beyaz bir ponpon sallıyor. Bu maçı oynayabildiğim için şanslı bir adamım.

Bu sabah benimle konuşan kenar muhabiri yanıma geldi ve "Neden bana bir köpeğiniz olduğunu söylemediniz?" diye sordu.

Gülüyorum ve gülümsüyorum. "Çünkü ilişkiyi gizli tutmak istedim."

Kısa boylu, siyah kıvrıkcık saçları önden arkaya doğru toplanmış. "Çok komiksin Logan Warren."

Yazı tura atmak için koşarken omuz silkiyorum. "Denerim."

Atış atışını kazandık ve topu almayı seçtik, ki bu nadir görülen bir durumdur. Ancak Koç Stricker'a topu mümkün olan her an elimde tutmak istediğimi söyledim. Ukalalık yapmıyorum ama topu taşıyabilirim, koşabilirim, pas verebilirim ya da topu kendim tutabilirim. Beklentilerimi anlayabilmeleri için sezon dışında hücum ekibiyle çalıştım.

Baş koç bana işaret ediyor, koşarak yanına gittiğimde bir kez daha bakıyorum Harper hâlâ burada değil. Hay sikeyim. Şimdi çok kızgınım. Onun için, onunla yaptığım onca şeyden sonra.

Toparlanıyoruz. Hücumcular belden bükülmüş, eller ortada asılı. "Üzerimize hızlı gelecekler. İkimiz de hızlı bir başlangıç yapmak istiyoruz. Oyunu değiştiriyorum, Sea Otter 68."

Mac bana baktı. "Ya büyük oyna ya da evine git. Ben yakalarım, QB."

Mac gözlerimin önünde büyüyor. Kendine güvenerek oynadığını görmek hoşuma gidiyor.

"Mola."

Eli'nin altında sıraya girerken, "Ford 150, Sea Otter 68, Stallion 4" ritimlerini tutturuyorum.

Koşucu kenarları bloke ederken, dar uç eğimli bir rotada sallanıyor. Gerekirse ona da verebilirim ama bu kalabalığı heyecanlandırmak istiyorum. Mac

ve Lawrence sahanın ortasında birbirlerini geçerken uzun oynuyorlar. Hücüm hattı dayanıyor.

Bir saniye daha. Belki iki.

Geriye yaslanıyorum, ayaklarım mükemmel pozisyonda, havada sıkı bir spiral çiziyorum. Yörüngeyi izliyorum, uçuş yolunu takip ediyorum. Sadece Mac'in ulaşabileceği bir yere koyuyorum. Yani, eğer yakalayamazsa bu tamamlanmamış bir pas olacak.

Zıplıyor, balçıklı bir çocuk gibi uzanıyor ve topu yakalıyor. Altmış yardalık bir pas ve savunma oyuncularının arasından koşarak ve dans ederek geçip gol bölgesine ulaşıyor.

Stadyum kulakları sağır ediyor. Bitiş çizgisinde onunla buluşmak için koşuyorum. Kaskını okşuyorum. Tüm hücum ekibi göğsünü yumrukluyor, iyi hissediyor. Ben buyum ve böyle olmam gerekiyor. Her şeye sahip olamayacağımı kabullenmeliyim.

Kenar çizgisine geldiğimde, Koç "Harika atış." dedi. Hepsi bu kadar. Oyunu değıştirdiğim için bana küfredilmedi. Mac yakalamasaydı, bir şeyi kanıtlamak için kenara alınabilirdim. Bunu kabul etmeye hazırdım çünkü bir şey istediğinizde, onun peşinden gidersiniz.

Duraksıyorum ve kendi tavsiyemi dinlemem gerektiğini fark ediyorum. Harper'ı istiyorum ve pes etmeyeceğim.

Şansımı deneyip ön sırayı taradım. Harper orada, zıplayıp duruyor ve tezahürat yapıyor. Tanrım, benim formamı giyerken çok güzeldi. Uzun kahverengi saçları omuzlarından sarkan iki at kuyruğu şeklinde, beyaz Stallions şapkası ve sevdiğim altın küpeleri var.

Ona baktığımı fark ettiğinde, bölümün geri kalanıyla birlikte aşağı yukarı zıplarken el sallıyor. Kaskımı çıkarıyorum ve işaret diliyle "teşekkür ederim" diyorum. O da bana karşılık veriyor.

Hastanedeki çocuklardan biri gırtlak kanseri ve çoğu zaman iletişim kurmak için iPad kullanmasına rağmen birkaç kelime öğrendik.

Belki hepsine sahip olabilirim.

Otuz Altıncı Bölüm

HARPER

Ben koridorda yürürken, Logan topu uçurdu. Sanki sonsuza kadar havada kalacakmış gibi. Mac topu yakalamak için sıçırıyor ve sayı yapmak için son bölgeye koşuyor. Arkadaşlarımla kutlayabilmek için aceleyle yerime geçiyorum.

"Touchdown Stalliooons", spiker tıklım tıklım dolu kalabalıkla birlikte tezahürat yapıyor.

Geç kalmak alışık olmadığım bir şey ama artık bir köpek annesiyim ve Roscoe her şeyden önce geliyor.

Ben buradayım. Önemli olan da bu, burada olduğumu biliyor. Kardeşim beni kucakladı. "Başaracaksın. Bu senin son engelindi."

Diğer takımın başlama vuruşunu izlerken gülümsüyorum. Jumbotron Logan'ın uzun gol atışını tekrarlıyor. Topu fırlatma şekli bana bir geyiği hatırlatıyor; sanki topu altmış metre fırlatmak için hiç çaba sarf etmemiş gibi. Sonra Logan'ın metal bankta otururken kulaklık taktığını gösteriyor. Spor içeceği içiyor, iPad'ine bakıyor ve birkaç kez kulübedeki koçuyla konuşurken dudakları hareket ediyor.

O kusursuz dudakları özlüyorum. Bu gece, liderliği ben alıyorum. Siktir et, üstesinden gelinecek bir şey kalmadı. Logan ve ben yolumuza ne çıkarsa çıksın birlikte üstesinden geleceğiz.

İlk yarıda Stallions 24-3 öndeydi. Soyunma odasına giderken yanımdan koşarak geçti. Bana göz kırptığında ellerim yüzümde uçuşuyor, burnumu ve ağzımı kapatıyorum. Yüzüm tamamen kızardı. Kameraman hareketi yakaladı ve şimdi kalabalık daha da fazla bağırıyor.

Kendinden emin, ukala, ter içindeyken ve bana göz kırparken çok seksi oluyor. Logan'la seks yapmayı ne kadar özlediğimi düşündükçe içime bir ağırlık çöküyor. Formunun zirvesinde ve sonsuza kadar devam edebilir, bu yüzden bırakmadan önce beni birkaç kez memnun ediyor.

Bir telefon aldığım da 31-10 kazanıyorduk. Çocuk hastanesindeki hemşire arkadaşlarımdan biriydi.

"Hey, Lynelle, ?"

"Bir saattir arıyorum. Sonunda aramanın gerçekleştiğine inanamıyorum," diyor üzgün bir ses tonuyla.

Telefonuma bakınca sadece bir çubuğu olduğunu fark ediyorum. "Evy seni soruyor."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Hayır, sadece buraya gel."

Onu daha fazla sorgulayamadan telefonu kapatıyor ve ben *buraya gelmemin* ardındaki anlamı anlamaya çalışırken şaşkınlık içindeyim.

Hagan ve Adalee'ye gitmem gerektiğini söyledikten sonra Hagan, "Bu acil bir durum mu, çünkü bu Logan ile senin şansın?" diye sordu.

Karnımda bir kaya yatıyor. Göğsümde bir huzursuzluk ve derin bir nefes alıyorum. "Emin değilim ama öyle olmasa Lynelle aramazdı. Logan ve benim hâlâ bir çift olduğumuza inanıyor. Logan Evy'yi seviyor ve o da gitmemi isterdi. Maçtan sonra onu ararım."

Adalee Hagan'ın yanından uzanıp bana sarılıyor. "Anlayacaktır. Git hadi."

Çapraz çantamı kaptığım gibi kalabalık stadyumdaki adımlarımı ikişer ikişer atıyorum. Birkaç kişi "Bu Harper" diye bağırıyor. Harper," diye bağırıyor ama ben yürümeye devam ediyorum. Stadyuma Uber'le geldim ama çocuk hastanesine çok uzak değil, o yüzden koşuyorum. Sandalet yerine spor ayakkabılarımı giydiğim için mutluyum.

İnce bir ter tabakası tenimi kaplıyor ve klimalı serin lobiye girdiğimde gözeneklerimden daha fazla ter sızıyor. Banyoya gidip Evy'nin katına çıkmadan önce yüzümü ve ellerimi yıkıyorum.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Lynelle sorar.

"Evet, buraya gelebilmek için koştum. Neler oluyor?"

Lynelle beni sabitlemek için kolumu tuttu. "Onu kaybettik ama Dr. Carter onu geri getirmeyi başardı. Vücudu giderek zayıflıyor. Onu görmek isteyeceğini biliyordum."

Sertçe yutkunuyorum. "Evet, beni aradığın için teşekkürler."

O küçük, güçlü bir kız. Başaracak, kendime söyleyip duruyorum.

Evy'nin anne ve babası günlerdir ağlıyormuş gibi görünüyorlar ve gözlerimin altından akan yaşlara engel olmak benim için çok zor. Ama onu bırakmaya hazır değilim. O çok tatlı küçük bir kız. Annesi ve babası yatağından uzaklaşıyor ve benim içeri girmeme izin veriyorlar.

"Hey, bizi korkutmayı bırak," diyorum sessizce.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Özür dilerim." Sesi kesik kesik, bir kelime duraklıyor, sonra bir başkası. Zayıf biri ve onun için bunu sineye çekmem gerektiğini biliyorum. Olmam gereken güçlü kişi olmalıyım. "Roscoe'nun fotoğraflarını çekebilir misin?"

Roscoe'yu nereden biliyor? Belki ailesi posta hakkında konuşuyordu.

"Elbette, tatlım. İşte sırt çantamı getirirken çekilmiş bir fotoğrafı." Kaydırıyorum. "Bu da Logan'la birlikte panik atak geçirdiğimde bana yardım etmesi için onu eğittiğimiz zaman."

Ağzı yukarı kıvrılıyor. "O en iyisi."

"Roscoe öyle."

"Logan. Beni her zaman görmeye geldiğini biliyor musun? Geçen gün bana börek getirdi. Daha önce hiç yememiştim. Senin yaptığını söyledi."

Hâlâ mı? Birkaç böreğin gittiğini fark ettim. Logan'ın yemiş olmasını umuyordum ama Evy'ye bir tane getirmiş. Bu sabah yılın en büyük maçından önce geldi.

Logan övgüye ihtiyaç duymadan insanlara yardım eder. Bana söyleyebilirdi ama söylemedi. Muhtemelen onu geri almam için bunu yaptığını düşünmemi istemedi.

"Bu annemin tarifi. Gerçek şu ki... Ben berbat bir aşçıyım. Ama annem bana yol gösterdi. İlk partiyi yaktım."

Gözleri kapanıyor ve açmaya çalışıyor. "Evy, dinlen. Uyandığında sana her anlatacağım."

"Tamam." Gözleri kapandı ve sonra tekrar açıldı. "Harika bir doktor olacaksın. Seni seviyorum... ve Logan'ı."

Kalbim sıkışıyor. Vedalaşıyor. "Ben de seni seviyorum, tatlım. Logan'ı arayacağım. Onu görmek ister misin? Maçı yakında bitecek."

"Hayır. Bu sabah buradaydı."

Maskemi indiriyorum ve onu alnından öpüyorum. "Uyu. Uyandığında burada olacağım."

Yastık, yana düşen zayıf başını yakalıyor. Kendimi hasta hissediyorum. Koridorda Dr. Carter'ın ofisine doğru yürürken gözyaşlarım göğsümde birikiyor. Onu kaybedemem.

Kapıyı açtığımda masasında oturmuş gözlerini kısıyordu. Ayağa kalktı, "Harper." Masanın arkasından çıkıp kollarını iki yana açıyor. Ben de doğrudan kollarının arasına girdim. Ben ağlarken Dr. Carter bana sarıldı.

"O ölemez. Ölemez."

Sadece daha sert sıkıyor.

"Ne kadar zamanı var?" "Fazla değil,"

diye fısıldıyor kulağıma.

Sonra elleri vücudumda geziniyor ve popomun üzerine iniyor. Bunu fark etmem bir anımı aldı. Dudakları boynuma değene kadar kendimi itiyor ve beyaz önlüğünün üzerine kusuyorum.

Otuz Yedinci Bölüm

LOGAN

"Nerede o? Nereye gitti?"

İnsanlarla dolu bir stadyumda olmayı kaldıramayacağı düşüncesiyle çılgına döndüm. Hazır olmadığı halde onu gelmeye zorladığım için. Eğer ona bir şey olursa, kendimi affetmeyeceğim.

Hagan, "Evy ile birlikte hastanede. Seni araması gerekiyordu." "Evy'yi bu sabah gördüm. Ne oldu?"

"Bilmiyoruz. Sizi bekliyorduk çünkü bileceğinizi düşündük."

Cebimden anahtarlarımı çıkardım ve kapıya yöneldim. "Geri geleceğim." "Biz de seninle geliyoruz."

Adalee, "Ben burada Roscoe ile kalacağım. Zaten muhtemelen Evy'yi görmeme izin vermezler. Siz ikiniz gidin."

Üç saniye içinde, Hagan ve ben arabadayız. Dışarı çıkarken tekerleklerim kaldırımda gıcırıyor.

"O geldi, Logan. Deniyor." Hagan arabanın camına vurur.

"Bu sabah kendim için çok endişeli uyandım. Gelmeyeceğinden ve bizden vazgeçeceğinden endişelendim. Maçtan önce orada olmadığına kalbim yüz kat aşağıya inen bir asansörün inişini kontrol edememesi gibi hissetti. Sonra onu gördüğümde çok umutlandım ama sonra yine gitti. Ayaklarım bataklıktaymış gibi hissediyorum. Maç sırasında nasıl tepki verdi?"

Harper ve Evy hakkında hissettiğim korkunun bir kısmını kırarak kıkırdıyor. "Sen ona göz kırpana ve hayranlar çıldırıp adını bağırmaya başlayana kadar iyiydi."

Bu yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Biliyor musun, Harper'ın kaygılı olması umurumda değil. Onu değiştirmek istemiyorum."

Işıkta beklerken Hagan başını sallıyor. Kampüste kırmızıda sağa dönmek yasaktır.

"Tek istediğim onunla birlikte olmak... ve eğer basınla ve kalabalıkla başa ıkamazsa benimle birlikte olmayacak. Hayatımızın geri kalanında maça gelip gelmemesi umurumda değil. İkna edilmesi gereken o."

Hagan omzuma tokat attı. "Biliyorum, koca adam."

Park edecek yer yok. Garaj neredeyse dolu. Köşeyi dönüp en üst kata ıkıyoruz. Korku içime oturuyor, ulusal şampiyonluk maçına kadar bana yabancı olan bir duygu, ama o zamandan beri birkaç kez yaşadım, başta Harper olmak üzere futbol ve şimdi de Evy yüzünden. Vitesi yerine itiyorum ve arabayı kapatıyorum.

Harper'ın Evy'nin odasında olacağını biliyorum ve danışmadaki hemşire içeri girmem için bana el sallıyor. Hagan dışarıda bekliyor çünkü doktorlar tarafından onaylanmadığı sürece tek seferde tek kişi kuralı var. Evy uyuyor ve ailesi bana sarılmak için ayağa kalkıyor.

Kollarımda usulca ağlıyorlar. "O başaramayacak. Bu sabah geldiğiniz için çok mutluyuz."

"Ama... ama çok huzurlu görünüyor. Belki de sadece dinlenmeye ihtiyaı vardır."

"Evy bu öğleden sonra kod verdi ve onu geri getirdiler. Bu nc kez oluyor. Onu bırakmalarını sylemeliydik ama bebeğinizi izlemek çok zor..." babasının sesi kesiliyor.

Çenesi titriyor, gözleri kısılıyor ve kalbim parçalanıyor. Bu sabah ona doldurulmuş bir maymun getirdim. Hangi hayvanın daha zeki olduğu konusunda hararetli bir tartışmaya girmiştik, fil mi maymun mu?

"Başaracak. Başaracak. Bu küçük kızın serçe parmağında hepimizin toplamından daha fazla kararlılık var."

Sarılmaktan vazgeçip gözyaşlarını sildiler. Evy'nin yatağının yanına oturup elini tutuyorum ve ona "Savaş tatlı kızım" diye fısıldıyorum. Alnından öpüyorum ve ailesine "Bekleme odasında olacağım ve Harper'ı bulacağım" diyorum. Teselli edilemez olacak.

Koridor boştu. Hagan'ın nereye gittiğini bilmiyorum, bu yüzden koridorlarda dolaşıyorum ve sonunda nerede olduğunu öğrenmek için Harper'a mesaj atıyorum.

Cevap yok.

Yürümeye devam ederken Hagan'a mesaj atıyorum. Tamamen farklı bir , şimdi acil servisteyim. Bir odanın önünden geçerken Hagan'ın "Hamile misin?" dediğini duyuyorum.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Şimdi de sesler duyuyorum. Duruyorum, kapının duruyorum. Doktor, "Babası siz misiniz?" dedi.

Kekeliyor. "Hayır, ben onun ikiz kardeşiyim." "Oh."

"Ona uyuması için bir şeyler verdik. Dr. Carter, hastalarından birinin kurtulamayacağını öğrendikten sonra kustuğunu söyledi. Susuz kalmış, bu yüzden ona sıvı veriyoruz. Bayan Chatham uzun süre uyuyamayacak."

"O biliyor mu?"

"Evet, Dr. Carter bizden tahlil yapmamızı istedi ve biz de öyle . Hastaysa çocuk odalarında kalmasını istemedi. Bırakın dinlensin."

Hagan başını sallıyor ve doktor kapı aralığında bana bakıyor. "Affedersiniz."

Çenem gevşedi ve doktorun sözlerini düşünürken nutkum tutuldu. Doktorun gitmesine izin vererek kenara çekiliyorum. Doktor, hemşire ve durumunun yazılı olduğu beyaz tahtaya bakıyorum - hamile, *susuz* kalmış.

Hagan ve ben birbirimize boş boş bakarken sonunda "Kız kardeşinle birkaç dakika yalnız kalmamın bir sakıncası var mı? Uyuduğunu biliyorum ama onunla yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Beni hızlıca kucakladı ve "Elbette." dedi.

Parmaklarım saçlarının uçlarıyla oynuyor. Harper çok güzel bir kadın, hastane yatağında yatarken bile bana büyük büyükannemi hatırlatan bir önlük giyiyor. Yumuşak fırçalanmış kumaşın her yerinde küçük çiçekler ve şekiller var.

Bir dizi duygu beni vurdu ve panik de bunlardan biriydi. İroni benim için kayıp değil. Evy için kalbim kırıldı. Bebek sahibi olmaktan korkuyorum. Endişeliyim.

Harper beni seçmeyecek. Harper bebeğimize hamile olduğu için mutluyum. Çünkü ne olursa olsun, artık sonsuza dek birbirimize bağlı olacağız.

Parmaklarımızı birbirine geçirerek alnımı ellerimin üzerine koyuyorum. Evy'ye yardım etmek, bir bebek sahibi olmak ve bu yataktaki kızın beni sevmesini istemekle ilgili tutarsız cümleler mırıldanıyorum.

Düşüncelerim netleştğinde, aynı pozisyonda kalıyorum ve fısıldıyorum, "Harper eğer beni duyabiliyorsan, seni seviyorum ve çok korkuyorum." Sel kapılarını kapatamıyorum. Ellerimiz gözyaşlarıyla ıslanıyor ve parmaklarının benimkilerin altında hareket ettiğini hissediyorum.

"Neden korkuyorsun?" diye soruyor. Sesi hafif boğuk.

Başımı her seferinde bir milimetre kaldırıyorum. Doktorun verdiği haberi hatırlamıyor mu?

Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarımla, karamel gözlerine bakarken elini sıkıyorum.

"Logan, neden korkuyorsun?" diye tekrar sorar.

Top atma özgüveni hariç tüm duygularımı bastırıp içselleştirerek, "Beni seçmeyeceğini" söylemeyi başarıyorum.

Başını hastane yastığının sol tarafına yaslamış, kendi gözyaşlarıyla bana bakıyor. "Seni tutamam. Ben... hamileyim."

"Biliyorum ve beni her şeye tercih ettiğine dair sözleri duymak istiyorum." Boynumdaki ve boğazımdaki o his gözlerime doğru süzülüyor. "Lütfen, dizlerimin üzerine çöküp beni seçmeni istiyorum. Beni sevmeni."

Göğsü yavaşça yükseliyor ve aynı yavaşlıkta iniyor. Nakavt darbesi geliyor. İçimde buna hazırlanıyorum. Onu görene ve daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık içime akana kadar bütün gün öyleydim.

Narin parmakları benimkileri ovuyor, ileri geri. "Seni seviyorum. Ve seni seçiyorum."

Bu kelimeleri ilk kez söylüyor. Başımı tekrar ellerine yaslıyorum, günün iniş ve çıkışlarından bunalmış bir halde. Kendime geldiğimde, "Öyle mi?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, küçük hareketlerle başını aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Senin röportajlar ve kameralarla dolu dünyanda yaşamak beni çok korkutuyor. Ama bana Roscoe'yu verdiğinde anladım ki benim için dünyanın öbür ucuna bile gidebilirsin... ve umarım bebeğimiz için de aynısını yaparsın."

Ayağa kalktım, eğildim ve onu öptüm. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Futbolu bırakıp inzivaya çekilmemi isteseydin, yapardım."

Ben onun gözyaşlarını silerken o kıkırdıyor. "Buna gerek kalmayacak. Tüm hayatım bir aile olarak spot ışıkları altında geçti ama ben Hagan'ın arkasına saklandım. O pozisyonda rahat ettim ve ön planda olmak garip geldi."

Elini, alnını ve sonra dudaklarını öperek fısıldıyorum, "Kendini rahat hissetmediğin hiçbir yerde olmak zorunda değilsin. Beni izlediğini, beni desteklediğini, beni sevdiğini bileceğim."

Ellerini boynuma doluyor. "Beni nerede ve nasıl istersen, ben varım."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

Bana hınzır ama yorgun bir sırıtış atan Harper, "Kapa çeneni ve öp beni" diyor. Ağızlarımız nazik, geniş öpücüklerle birbirine karışıyor.

Hagan kapıya vurur. "Hey," sesi ciddiydi. "Nefret ediyorum... İstemiyorum Anını mahvet çünkü senin adına çok mutluyum ama..." Hagan'ın sesi çatlar, "Evy vefat etti."

Harper o kadar sert emiyor ki nefesini tutamıyor. Onun için güçlü olmalıyım. "Kalp atışımı hisset." Keşke Roscoe da burada olsaydı. Neden onu getirmedim? Bir sorun olduğunu biliyordum. Sayıyoruz ve o gözleri şişene kadar ağlıyor. Hagan yatağın diğer tarafında oturuyor, ben vücudunu sararken onun elini tutuyor.

"Bu adil değil!" diye .

Maskara gözyaşları kalbimin üzerindeki gömleğimi lekeliyor, Hayır, değil.

Otuz Sekizinci Bölüm

HARPER

Grafikte en sevdiğim renk olan sarı zemin üzerinde sadece kelimeler var. Bazen parlak bir günde sallanırken sarı renk beni kaygımın azaldığı için şükrettirir. Ya da bazen yumuşak sarı bir gülün rengi beni rahatlatıyor.

Bir dakika senden uzak kalmak için çok uzun bir süre.

Tüm yorumlar beni sevdiği için onu ne kadar çok sevdikleriyle ilgili.

Onu seviyorsun.

Sevmesi kolay görünüyor.

Bahse girerim Aygır Ödülleri'nde en iyi çift ödülünü

kazanırsınız. Neden deplasman maçlarına gelmiyor?

Çünkü tıp fakültesinde okuyor ve köpeğimize bakıyor.

Kendi adıma yorum yapıyorum, anonim olarak değil.

Sana bir sürprizim var.

İnsanların çok kirli zihinleri var.

Roscoe ve ben ön verandada Logan'ı bekliyoruz. Çok heyecanlıyım. Stallions az önce Güneydoğu Konferansı şampiyonluk maçında Auburn'ü yendi ve Ocak ayında ulusal şampiyonluk için oynayacaklar. Bebeğim, yani Logan, başardı. Kusursuz oynadı.

Gümüş renkli Audi önünden dönüyor ve ben kollarına atlamadan o arabadan iniyor. "Başardın."

"Sanki bir şüphe varmış gibi söylüyorsun." Beni etrafında döndürüyor ve okalıptüs sabununun sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum. Beni öperken, Roscoe gördüğüm şefkati kıskanarak onun bacağına atlıyor. Logan güçlü bir ön koluyla popomun altındaki tutuşunu ayarlıyor ve diğer eliyle Roscoe'nun başını kaşıyor.

Erkeğimi birkaç dakika öptükten sonra, ön tarafından aşağı kaymama izin verdi ve oldukça büyük bir hız tümseğine çarptım.

"Şu sürpriz hakkında..." diyor.

"Görünüşe göre benim için zaten bir tane var."

Logan tatlı dudaklarını yalıyor ve şöyle diyor: "İstiyorum ama düşündüğün gibi değil. Ama kutlamak için vaktimiz var."

Tek gözümü kısıyorum ve ne olabileceğini düşünmeye çalışarak dudaklarımı kıvırıyorum. "Partiye daha iki saat var."

Onu içeri sürükledim ve beni merdivenlerden yukarı kovaladı ve odama gitmeye çalıştığımda, "Benim odam. Seninle işim bittiğinde duş alman gerekecek."

"Kulağa umut verici geliyor."

Kapıyı kapatır ve Roscoe'yu dışarıda bırakır. Genelde aşağıya iner.

"Kıyafetlerini çıkarman gerek. Bunu ister misin?" Sweatshirt'ünü savururken, ilk senesinden kalma Yılın Ulusal Hücum Oyuncusu kupasının üzerine düşüyor. Tanrım, bir erkek bu kadar yakışıklı olmamalı. Karnındaki çürük bile seksi.

"Ne istiyorsun? Açık konuş." Utangaç davranıyorum.

Kollarında, ileri geri sallanıyoruz. Kulağıma fısıldıyor. "Daha önce hiç olmadığı kadar sevilmek ister misin? Vücudunun tadına bakılmasını, keşfedilmesini, tatmin edilmesini ister misin?"

Boğucu ses tonu, boynumda gezinen parmaklarıyla birleşince tüylerim diken diken oldu.

Evet.

"Prenses, bana sözlü olarak cevap vermenizi istiyorum."

Ben zaten soyunuyorum ama o ısrar ediyor ve yatak odasında bana prenses demesine bayılıyorum. Kontrolün onda olduğunu bilmemi sağlıyor ama aynı zamanda Logan'ın bana gösterdiği özenle davranılan tek bir prenses filmi bile düşünemiyorum.

"Evet ve beni bekletme."

İkinci üç aylık dönemimin sonlarındayım ve hiç olmadığım kadar seks arzuluyorum. Logan dizlerinin üzerine çöküyor ve avuçlarıyla küçük karnımı okşuyor. Belli oluyor ama ne giydiğime bağlı olarak örtebiliyorum. Bebek yaklaşık bir mısır koçanı büyüklüğünde, ama belki daha büyük. Logan'ın annesi doğduğunda 5 kilo olduğunu söyledi. Oh, kutsal aziz, bu bebek küçük olsun, o kadar büyük bir bebek beni yırtar.

Logan'ın dudakları beni şimdiki zamana geri getiriyor. Avuç içleri bebeğimin yumrularını yatıştırıyor ve öpücükleri onların gerisinde kalıyor. Kırmızı dantelli iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı iterken merkezim çoktan zonkluyor. Parmaklarının uçlarını ayak bileklerimden kalçalarımın arasındaki tepe noktasına kadar işkence edencesine yavaşça takip ederek esnek öpücükler konduruyor.

Gözleri ihtiyaçtan acı çekiyor. Ereksiyonu dimdik yukarı bakıyor. Okşuyor ve ısıtıyor, sonunda aşırı hassas etimi emiyor, iz bırakabilir. Özel bölgelerinizde morluk diye bir şey var mı? üzereyim.

Ama sonra gerilim arttıkça ne düşündüğümü unutuyorum. Hamile olmanın bir özelliği de bana bir kere dokunması ve boşalmam.

"Prenses, senin için çok sertim. Çok güzelsin."

Beni yatağın kenarına oturtuyor ve ellerimi şiltenin üzerine koyarak arkama yaslanıyorum ama başımı onun gözlerindeki şehveti görebileceğim şekilde tutuyorum.

Önce vuruyor, sonra yalıyor ve bu sadece birkaç dakika sürüyor. Sırtımı eğiyorum, yorganı kavıyorum, inliyorum, inliyorum ve yüzünde Teksas büyüklüğünde bir orgazm yaşıyorum.

"Dizlerimin üzerindeyken yapmamı istediğin başka bir şey var mı?" diye kendinden emin bir ses tonuyla soruyor ve dilini hafifçe şaklatarak göz kırptırıyor.

Mükemmellik kişileştirildi.

Nefesimi toparladığımda tamamen doğruluyorum ve dudaklarını ağızıma götürüp öpüyorum. "Madem sordun, hamileliğin bu döneminde iyi hissettirmesi gereken bir pozisyon okumuştum."

"Senior ve ben her şeye hazırız." Ağzı Joker gibi abartılı bir gülümsemeye kıvrılıyor.

"Onun adı Junior. Yatağa gir ama dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum. Tüm bu hormonlar beni yatakta otoriter yapıyor ve Logan ona meydan okumama bayılıyor.

Ben yatakta geriye doğru kayarken ve yan dönerken o da öyle yapıyor. Hâlâ o üstteyken de yapabiliyoruz ama bu biraz rahatsız edici olmaya başladı. "Popomdan çapraz olarak yaklaş ve sakın aklına bir şey gelmesin."

Sırıttıyor çünkü ikimiz de aklından geçenin tam olarak bu olduğunu biliyoruz. Logan beyaz tahtaya ya da iPad'e çizilen oyunlara alışık. "Bana gösterebilir misin?"

"Hayır, oyun kitabı yapmıyoruz. Seks yapıyoruz."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve sıraya girerken kendini okşuyor. Logan'ın kendine dokunması neden bu kadar tahrik edici? İçeri kayıyor. "Prensesim sırlısklam oldu."

Öyleyim. Bu bana eskiden uzanıp vücuduma bebek yağı döktüğüm zamanları hatırlatıyor.

Dikişlerimin arasından yavaşça kayıyor, gözlerime bakıyor, bana iyi geldiğinden emin oluyor, sonra içeri itiyor. Gittikçe derinleşirken, gözleri tamamen kapanmadan önce kafasının içinde geriye doğru yuvarlanıyor.

Bu his ve açığı karşısında inleyerek kalçasının arkasını kavıyorum. Kekeliyorum, "İnanılmaz."

İkimize de uzun vuruşlarla işkence ediyor, ucuna kadar geliyor ve tekrar içeri giriyor. Hiçbir şey daha iyi hissettirmemişti. Hamile olmayı seviyorum, her dokunuş şehveti artırıyor.

"Benim için gel," diyor, bir eliyle hassas göğsümü okşarken diğer eliyle kapüşonumun altına bastırıyor. Tüm bunlar olurken bir ritmi bile kaçırmıyor. Tekrar ediyor. "Benim için gel. Benim için gel."

Şehvet omurgamı yalıyor ve ağzımdan bir dizi küfür kaçıyor. Kırık hecelerle diyorum ki, "Benimle... yap. Ben ... beraberim."

Kıçımı geriye itiyorum, bedenimi ele geçiren coşkuyu, damarlarımda dolaşan hissi ve kalbimin atışını kontrol edemeyene kadar tenimizin birbirine çarpmasına izin veriyorum. "Şimdi."

Logan şiddetle pompalıyor, göbeğimin derinliklerine dalıyor, beni parçalara ayırıyor. Vücut dili, parmak uçlarında duran bir insan gibi

Uçurumun kenarında, düşmeye hazır. Logan'ın vücudu o kadar geriliyor ki her bir eğişik kasını ve göğsünün üzerinde nadiren kendini gösteren kasları görebiliyorum.

İçime boşaldıktan sonra arkamdan kayıyor ve birbirimize mükemmel bir şekilde oturuyoruz, üst üste konmuş kaşıklar gibi. Ön kolu göğüslerimin altında ve bebek yumruğumun üstünde yer kaplıyor.

Kolunu tutarak kendime gelirken iç çekiyorum. "Prezervatif kullanmamak hamile olmanın artı hanesine yazılır."

"Bu pozisyonu sevdim. Acaba hamile olmadığında da böyle iyi olur mu? Ya da seni hamile tutabilirim." Dudakları tenimde geziniyor.

Bu fikri sevsem de, kendiminkine benzer bir aileye sahip olmak, tıp fakültesini bitirmek istiyorum. "Önce şu bebeği doğuralım."

Roscoe kapıyı tırmalıyor, inliyor.

Logan kolumu çekiştiriyor, ben de ona bakıyorum. "Ben yokken seninle yattı mı? Bunu hiç yapmaz."

"Olabilir. Sensiz bu yatak çok soğuk."

Sırıttıyor. "Seni özledim ama California King en büyük yatak ve ikimiz ancak sığıyoruz."

"Beni sadece kendine istiyorsun."

"Doğru. Sadece dört ayım var, bu yüzden seninle her gün sevişiyorum."

"Seni bu konuda tutabilirim."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

LOGAN

Mağaramızdan çıktığımda koridorda Hagan ve Adalee'yle karşılaştım, aynı pijamaları giymişlerdi. "Olamaz, yine mi aynı pijamalar?"

"Bir çiftin olmadığı için kıskanıyorsun," diye takılıyor

Adalee. "Ciddiyim. Partiden önce üstünü değiştirecek misin?"

Bir kahkaha patlatırlar. "Harper sana söylemedi mi?"

Hayır. Harper'ın biraz dikkati dağılmıştı.

"Ona ne söyleyeyim?" Harper

sorar. Vücutlarına bakarlar.

Hagan ve Harper'ın ailesi pijama partileriyle ünlüdür. Oyunlar oynuyorlar ve Bayan Chatham bu inanılmaz buzlu kurabiyeleri yapıyor. Geçen sene bizim evde de bir tane vardı. Tüm aile bizim evde kaldı, bu da fazladan on dört kişi demektir. Hagan sonunda Adalee'ye evlenme teklif etti ve ben bir çift pijamayı nasıl kazanacağımı sorduğumda bana şöyle dediler...

Kahretsin, evlenme mi teklif etmeliyim?

Panik karnıma vurdu. Hayır, olamaz. Harper ve ben zaten birlikte yaşadığımızdan beri bunu konuşmadık bile.

"Umm, gitmem gerek. Geri döneceğim," diyerek Harper'ı yanağından öpüyorum. Hay sikeyim. Pazar günü nereden yüzük alacağım? Belki bir rehin dükkanı açıktır. Hayır. Ona rehin dükkanından yüzük alamam; o ülkenin en zengin ailelerinden birine mensup.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Bu senin doğum günü partin," diyor Harper, kolunu benimkinin içinden geçirerek.

Burnum ter içinde. Nemli ellerim ve taşaklarım bile ıslak. Lanet olsun, kendimi iyi hissetmiyorum.

İsteksizce merdivenlerden aşağı indim. Mutfak boş ve Roscoe doğruca oturma odasına koşuyor. Köşeyi döndüğümüzde Chatham ailesi ve benim ailem hep bir ağızdan "Sürpriz!" diye bağıyor.

Partinin çok eğlenceli olması gerekiyordu. Takımdaki herkes geleceğini söyledi. Bir pijama partisi yüzünden benimle dalga geçmeyi asla bırakmayacaklar. Tedirginlik hâlâ göğsümü dövüyor. İsteyeceğim son şey sevdiğim kadını hayal kırıklığına uğratmak.

"Anne, Cuma gecesi maçıdan önce doğum günümü kutladık."

"Doğum gününü kaçıramazdım, özellikle de ne kadar eğleneceğimizi öğrendikten sonra."

İşte o zaman ailemin, Warren'ların ve Mancini'lerin mavi, Chatham'ların ise sarı giydiğini fark ediyorum. Harper'ın en sevdiği renk olduğu gözümünden kaçmadı.

George, Harper'ın babası, bana bir kutu

uzattı. "Otur," dedi annesi.

Harper'a bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Tamam, şimdi

korktum." Harper bana bakıyor. "Hadi birlikte açalım."

"İçinde ne olduğunu biliyor musun?" Başını hafifçe sallayarak bilmediğini söylüyor. "Üç kadar sayınca açıyoruz. 1-2-3."

Kutuyu, bana Harper'ın gözlerini hatırlatan güzel bir altın fiyonk süslüyor. İkimiz de bir kenar çekiyoruz ve kurdelenin parmaklarının arasından nazikçe kayışını seviyorum.

Ellerim terli. Onu hayal kırıklığına uğratamam. Eğer bir yüzük bekliyorsa, alamazsa bu onu . Roscoe yanıma geliyor ve patisini dizime koyuyor.

Dizim mi? Endişeli olan Harper.

Bacağım zıplıyor. Panikliyorum. Harper kutuyu elimden aldı ve Roscoe'ya "Bacaklar." diye emretti.

Roscoe bacaklarımın üzerine atlıyor ve kucağıma uzanıyor. Kalp atışlarının gümürtüsü beni sakinleştiriyor.

"Lolo, iyi misin?" Dani soruyor.

"Evet tatlım, Roscoe sağ olsun."

Harper başını omzuma yaslıyor, bir eli kurtarıcımızın üzerinde Siyah kıvrıcık kürkü ve Harper'la bana olan sevgisi. Diğer elini sırtıma koyup dairesel hareketlerle hafifçe kaşıyor.

"Hazır mısın?"

Derin bir nefes alıyorum. "Evet."

Kutunun kapağını ve pembe kâğıdını kaldırıyoruz. Kaşlarım birbirine çarpıyor. Harper kâğıdın bir tarafını açıyor, ben de diğer tarafını.

Tiştirte "*Babam benim en sevdiğim futbolcu* yazıyor.

Kaldırdım. "Bu harika ama biraz küçük." Harper bana vurdu. "Bu bebek için."

"Biliyorum."

Sonra bir parça daha mendil kaldırıyorum ve Harper sırtımı sıkıyor. Üzerinde pembe futbol topları olan çok şirin bir pantolon. Ama kafam karıştı.

Kız kardeşim "Bu cinsiyet gösterimi, Logan, göster bize." dedi.

Gözlerimde yaşlarla onları çıkardım ve Harper'a gösterdim. "Bir kız bebeğimiz mi olacak?"

Harper tekrar soruyor, "Bir kız mı?"

Başımı sallıyorum ve odadaki konuşmalar boşlukta kayboluyor. Hayal meyal alkış sesleri ve Dani'nin pasta yiyip yiyemeyeceğimizi sorduğunu duyuyorum.

"Ona Evy adını verebilir miyiz?" Harper'ın elleri titriyor ve gözleri yaşlarla doluyor.

Roscoe'ya aşağı inmesi için dokunuyorum ve hayatımın geri kalanında değer vereceğim kadını kucağıma çekiyorum. Kalplerimiz hala Evy'yi kaybetmenin acısını atlatmaya çalışırken saçlarına fısıldıyorum, "Çok isterim." Bebeğimize çok mücadele eden küçük kızın adını vermek benim için bir onur. Uzaklaşıp dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduğumda yeniden aşık oluyorum.

Benim de bir ailem var.

Kapı alındı ve Hagan açtı. Sürprizimi neredeyse unutuyordum. Griffin'in ailesinden ve hemşirelerden Harper'a söylememelerini istedim.

Duyguların kırbalanması gözyaşlarının geri akmasına neden olur. Aşık olmak gözler için zordur.

Harper bacaklarımı itiyor. "Griffin?" Burada ne yapıyorsun? Çok fazla mikrop var." Onun önünde diz öküyor.

Griffin'in ailesi sırtını sıvazlıyor ve ona ihtiyacı olan cesareti veriyor. Uzun zamandır bu kadar çok yabancıyla bir arada olmamıştı. "Griffin'in size söylemek istediğı bir şey var."

Harper'ın gözleri benimkilere kaydı. Kalbinin düştüğünü hissedebiliyorum ve belli ki Hagan da hissediyor, çünkü yanına gelip elini omzuna koyarak onun yanında duruyor. Telefonumu çıkarıp sonsuza dek hatırlamak istediğim bu anın birkaç fotoğrafını .

Griffin "Kanserden kurtuldum." diyor. Ulusal şampiyonluk maçını kazanmış gibi kollarını havaya kaldırıyor. Ve kazandı da. Hayattaki en önemli maçı kazandı.

Bu evin içinde iğne atsan yere düşmez. Harper "Ne?" diyene kadar yirmi küsur kişi tamamen sessiz. Başlarını sallarken gözlerinden yaşlar akan anne ve babasına bakıyor.

Yanına gidip Harper'ı sabitlemek için kolumu ona doladım. "Sürpriz."

"Aman Tanrım. Kanserden kurtuldun mu? Bu inanılmaz." Griffin'i kollarının arasına aldı. "Sen ve ailen için çok mutluyum. Ben ve Logan için de. Seni çok seviyoruz."

Harper harika bir anne olacak. Sunacak çok fazla sevgisi var ve keşke ikizlerimiz olsaydı.

Küçük parmakları bembeyaz oldu, onu o kadar sıkı tutuyor ki. Perşembe günü Auburn'e gitmeden önce iyi haberi verdiler ve Harper'a sürpriz yapmama yardım etmeyi kabul ettiler.

Bugün benim doğum günüm, ama Harper ve Griffin'in kucaklaşmasına bakılırsa, bir evlenme teklifi bile daha iyi olmazdı.

Griffin onu serbest bıraktığında, "Jabari biliyor mu?" diye sorar.

Griffin başını sallar. "Buraya gelirken onu aradık." "Onun da bizim kadar mutlu olduğunu biliyorum."

İşte o zaman Griffin'in benim formamı giydiğini fark ettim. Ona bir yumruk , Sonra onu kucağına alıp sıkıyor. "Jabari'nin formasını her zaman giyebilirsin. Tek istediğim senin mutlu ve sağlıklı olman."

Kulağıma fısıldıyor, "Jabari son senesinde buraya transfer olmayı düşündüğünü söyledi. Bütün rekorlarını kıracak." Ağzından çıkan kıkırdama kalbimi ısıtıyor.

"Umarım öyledir. Şimdi, bir kurabiyeye ne dersin?" Başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Tamam, hadi bir tane alalım." Onu mutfığa götürüyorum, sonra yere bırakıyorum ve o da üzerinde Aygır logosu olanı kapıyor.

Griffin'i kazanmak yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdi.

Harper bana doğru eğildi. "Kurabiyemi denemekten çok mu korkuyorsun, QB?"

"Bu hileli bir soru mu?" Bir tane alıp ısırırken soruyorum. "Ne düşünüyorsun, Griffin?"

Griffin inliyor. "Müthişler."

"Evet, öyle. Küçük kızımız şekerlemeler ve pudra şekerli kurabiyeler yiyecek."

Harper kollarıma vuruyor, ben de onu basit bir öpücük için kendime çekiyorum. Kızım, olmak istediği gibi bir anne olabilmek için yemek yapmayı öğreniyor. Gözyaşlarını silkeliyor ve bana içimi yapış yapış hissettiren sırtışlarından birini yapıyor. Bir yanım onu omzuma atıp mağara adamı gibi davranmak isterken, diğer yanım onu kulağının arkasından usulca öpmek ve o tatlı kıkırdamasını duymak istiyor.

Bayan Chatham ellerini çırpıyor ve biz de tekrar çalışma odasında toplanıyoruz. "Tamam, şimdi hepimiz buradayız. Açmamız gereken pijamalarımız var." Kocasını kutuları Griffin ve ailesinin yanı sıra Harper ve bana da dağıtıyor.

Griffin'ler mavi, bu yüzden ailem Nic ve Kaylee ile oynayacaklar. Harper'lar sarı. Benimkinin sarı olmasını isteyerek en son ben açtım.

Kutunun içinde, kağıt mendilin üstünde bir kart var.

Aileye hoş geldin.

Ve onları açmama rağmen, mavi olduklarını zaten biliyorum. En sıcak his bedenime sızıyor ve aile ruhumda çiçek açıyor.

"Sessiz sinemaya başlamadan önce bir şey söyleyebilir miyim?" Herkes başını sallıyor. Altın kurdeleden bir parça kapıyorum ve Harper'ın ellerini kendi ellerime alıyorum.

"On iki yaşından beri kendimi futbola adadım. Parmağına bir yüzük takmak istediğimi bilmeni isterim ama bu evde son kez pijama gecesinin ne anlama geldiğini anladığımda panikledim."

Hagan kükrüyor, "Adalee ve beni pijamalarımızla görüp geçen yıl olanları hatırladığında onu görmeliydin."

Herkes gülüyor. İyi ki evlenme teklif etmemi beklemiyorlardı.

Harper yumruğumu birkaç kez sıkıyor. "Roscoe ikimizle de ilgilenecek, çünkü panikleyen tek kişi ben değilim."

"Hayır, değilsin. Genellikle kontrol edebiliyorum. Saha içinde duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım. Ama şimdi bana yepyeni bir dünyanın kapılarını açtın ve saha dışındayken onları dizginlemek zor oluyor. Ama bu kurdeleyi parmağına bağlarken seni, bebeğimizi ve Roscoe'yu tüm kalbimle sevdiğimi bil. Sen dünyayı hak ediyorsun ve ben de bunu sana vereceğim. Seni seviyorum."

Arka planda kolektif bir *aahh* sesi duyulur.

Dudağımın üzerinden fısıldıyor, "Aceleye gerek yok. Kazanman gereken bir Heisman ve ulusal şampiyona var."

Bu kadın içimdeki en iyi şeyi ortaya çıkardı. Onun korkusu sayesinde başarısızlık korkumla başa çıkabildim. Eskiden başarılı olmak için mükemmel olmam gerektiğini düşünürdüm ama şimdi mutlu olmanın anahtar olduğunu biliyorum. Artık her maça son maçımış gibi, Pop Warner'da oynadığım coşkuyla çıkıyorum, kariyerimin en büyük maçı olsa bile.

Sonsöz

HARPER

Logan'ın Sosyal Medya Paylaşımları
Harper her birini okurken gülümsüyor.

Tuesday Truth

Harper ve benim bir kızımız olacak. Beni parmağında oynatacağını biliyorum, tıpkı annesi gibi. Onu şımartmamak için bir önerin var mı?

Yorumlar:

Gelmiş geçmiş en tatlı bebek olacak. Onu şımartın.

Unutmayın, sevginiz ve zamanınız maddi şeylerden daha iyidir.

Bu sonuncusunu çok sevdi.

Salı Gerçeği

Heisman'ı kazanmak bu yıl başıma gelen en iyi üçüncü şey.

Yorumlar:

Harper mı yoksa bir numaralı bebek mi?

Herkes aşık olabilir ama herkes Heisman kazanamaz.

Belli ki aşık değilsin. Bir hayranın olarak, seni her geçen gün daha çok seviyorum. Önceliklerini seviyorum.

Salı Gerçeği

O eşleşen pijamaları istemiyormuş gibi davrandım ama Noel bir bakın. Gömleğinde kurabiye, pantolonunda ekose var.

Yorumlar:

Ugh. Neden senin gibi bir erkek arkadaş bulamıyorum?

ama dostum. Hepimizin Beary Christmas giymesini isteyen karıma hayır dememi zorlaştırıyorsun.

Karını mutlu et.

Salı Gerçeği

CFB Ulusal Şampiyonluğunu kazandık ve bu çok güzel bir duygu. Bu yıl başıma gelen en güzel şey. Biliyorum, yeni yıla gireli sadece yedi gün oldu ama yine de şükrediyorum.

Yorumlar:

Sen en !

Bir Stallion olarak kaldığınız ve kupayı eve getirdiğiniz için teşekkürler.

Logan: *Geri dönmek verdiğim en iyi karardı. Bana Harper'ı, doğmak üzere olan bir bebeği, bir köpeği, Heisman'ı ve dünyanın en iyi takım arkadaşlarıyla ulusal bir şampiyonluğu kazandırdı.*

Sonsuza dek bir Stallions ve Logan Warren hayranıyım.

Sahada Harper'ı öptüğün fotoğrafa bayıldım.

Logan: *Bu onun ilk deplasman maçıydı ve ben de o anı çok sevdim. Sonsuza dek aklıma kazındı.*

Cumartesi Snippet'ı

Cumartesi günleri nasıl antrenman yaptığımdan bir kesit paylaştığımı biliyorum ama bugün Harper'a evlenme teklif ettiğim bir videoyu paylaşıyorum. Bu yıl başıma gelen en güzel şey.

Yorumlar:

Tebrikler!

Harper'la tıp fakültesindeyim ve o çok iyi bir insan. Bu harika, en iyi dileklerimle.

Düğün ne zaman? Televizyonda yayınlanacak mı?

Logan: *Bu büyük bir hayır olacak, ama bazı fotoğraflar paylaşacağız.*

Salı Gerçeği

En iyi arkadaşım ve yakında kayınbiraderim, bugün Stallions'ın bölge şampiyonasında büyük bir smaç vurdu.

Hagan Chatham'la tanıştığım gün hayatım değişti. Beyzbol takımına biraz sevgi gösterin ve Baton Rouge'dan döndüklerinde onları havaalanında karşılayalım. Bu akşam yedi gibi.

Yorumlar:

O bir canavar.

Dar beyaz pantolon giyen erkeklere bayılıyorum. Beyzbol ve futbol oyuncularını nefis. Sopası var. Umarım MLB'ye sıçradığını görürüz.

İsmi var ama onu yeteneği de var.

Ailene destek olmanı seviyorum.

Bekar mı?

Hayır, birkaç ay içinde diğer en iyi arkadaşım ile evleniyor. Aşk olacak. hiç beklemediğiniz bir anda sizi vurur. En azından benim için öyle oldu.

Salı Gerçeği

Harper erken doğum yaptı. Aklımı kaçırarak kadar korktum.

Yatakta yatıyor ve derslerini evden yapıyor. Roscoe onun yanından ayrılmıyor.

Onun için ne yapabilirim?

Yorumlar:

O ne isterse. Elini tut.

Her şeyi.

Neyi sever? Çilek mi?

Ben: *Yukarıdakilerin hepsi ve bir kitap, en sevdiğim yazarları biliyorsun.*

Logan: *Beşiği birleştirmeyi bitirir bitirmez. Talimatlar neden çizilmiş?*

Ben: *Bunu bir oyun kitabı gibi düşün. Sana güveniyorum. Sende bu var.*

Logan: *Beni cesaretlendirebileceğin bir yol biliyorum.*

Ben: *İhtiyacım olan tek şey kitap ;)*

Bebeğiniz olduğunda lütfen burada şakalaşmaya devam edin!

Salı Gerçeği

Dr. Carter'ın tıbbi lisansı elinden alındı. Öne çıkan kadınlar için söylüyorum, çok cesursunuz. Söyleyecek başka bir şey yok. Ve yorum yapmayacağım.

Josie ve diğer iki kişiyle birlikte öne çıktım ve ona karşı açılan davaya katıldım.

Salı Gerçeği

Kız bebeğimiz bu sabah erkenden geldi. Salı günü gelmesi kader çünkü bu yaşadığım en gerçek aşk. Harper elimi sıktı ve adıma küfretti, diğer zamanlardan farklı olarak, sanki benden nefret ediyor gibiydi. Sonra bebeği çıplak göğsüne yasladığında ağladık. Evy minik parmaklarını serçe parmağıma doladı ve hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Yeni ailemle vakit geçirmek için birkaç hafta sosyal medyada olmayacağım. Harper ve ben tüm sevginize ve desteğinize minnettarız ve hepimiz biraz dinlendikten sonra fotoğrafları burada ücretsiz olarak paylaşmayı planlıyoruz. Tebrikleriniz için şimdiden teşekkür ederim.

Dört hafta sonra:

Salı Gerçeği

Küçük kızım teyzelerinin ve amcalarının yanında olmayı çok seviyor. Genişleme takımı Louisville Heavyweights tarafından 1. sıradan seçildi. Annemin yaptığı Ağrısiklet tulumuyla çok şirin değil mi?

Yorumlar:

Çok güzel!

Sana benziyor.

O Harper'ın klonu.

Çok güzel.

Cumartesi Snippet'ı

Bu bizim ilk seferimiz! Müstakbel eşim ve Roscoe ile koşuya çıkarken bebek arabasındaki kızım. Vay canına, antrenmanlar bu günlerde çok daha eğlenceli.

Yorumlar:

Hiç kavga ettiniz mi?

En çok bez değiştiren kim?

Mükemmel aile.

Hangi sporu yapmasını istiyorsun? Logan:

Bale dansçısı olmak istiyor. Ben: ***O 6 aylık.***

Dönme şekli bir balerin gibi zarif.

Ben: ***Softbol oyuncusu olacak. O küçük nasıl salladığını gördün mü? Bu onun kanında var.***

Şüphe götürmeyen bir şey var ki o da rekabetçi olacağı. Seni seviyorum, Prenses.

Ben: ***Ben de seni seviyorum, oyun gecesi için yeterince büyüyene kadar sabırsızlanıyorum.***

DİZLERİMİN ÜZERİNDE'yi okuduğunuz için teşekkürler. Bu karakterler bir yıldan uzun süredir aklımda ve onlar hakkında yazmayı bırakmak istemiyorum. Bu yüzden Logan'ın ***dizlerinin*** üzerinde Harper'a evlenme teklif ettiği bonus bir sahne sunuyorum. Duygusal ve seksi bir sahne ve Logan'ın yayınladığı video sadece evlenme teklifini gösteriyor, öncesini ya da sonrasını değil.

[Bonus Sahne DİZLERİMİN ÜZERİNDE - TEKLİF almak için buraya tıklayın](#)

[The Coach's Daughter kitabınızı](#)
[almak için buraya tıklayın](#)

Kampüs Aygırları Serisi'nin bir sonraki kitabı

Adam geçmişinden kaçmak isteyen, üniversite hokeyinin sorunlu kötü çocuğu. Kadın ise yarı zamanlı bir dadıya ihtiyaç duyan bekâr bir anne. Dünyaları çarpışır ve kıvılcımlar uçuşur. Ancak koçu, Reed'in kızıyla yattığını öğrenince onu sezonun geri kalanında yedek bırakmakla tehdit eder.

Kötü Çocuk - Ters Yaş Aralığı - Bekar Anne - Koçun Kızı

Bağımsız bir yazara yardım etmek istiyorsanız, lütfen Amazon, Goodreads, Bookbub veya sosyal medyada yorum bırakmayı düşünün.

Sırada ne var?

Eğer Campus Stallions Serisinin her iki kitabını da okuduysanız, her şeyin başladığı yere geri dönün. Sarasota Köpekbalıkları Serisi. İkinci Bir Şansı Çalmak Serinin ilk kitabıdır. [Seriye başlamak için buraya tıklayın.](#)

Bir sopa darbesi bizi birbirimizden ayırdı ama aynı zamanda sonsuza dek birbirimize bağladı.

Onun için, bizim için savaşmayı bırakmalıyım. Beni öldürmeden önce.

Wils

kadar uzun zamandır rol yapıyorum ki, artık normalleşti.

Sıradan bir insan için her şeye sahibim... beyzbol oynamak için milyonlarca dolarlık bir kontratım, dört evim ve eğer istersem koluma takabileceğim muhteşem bir kadınım var.

Tek sorun ne?

Hayatımda olmasını istediğim -hayır, ihtiyacım olan- tek kadın, biz daha gençken beni hafızasından tamamen sildi.

En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi Kenni Davis ile ikinci bir şans için her şeyden vazgeçerdim. İkimizi bir araya getirmesi gereken trajik bir olay.

Birbirimize daha da yakınlaştık, birbirimizden koptuk. Tüm bunlar için beni suçladığını tahmin edebiliyorum.

Kenni

Geçmişimden bir hayalet, Halkla İlişkiler Direktörü olduğum Sarasota Sharks' takas edildiğinde, ne kadar çaresizce istesem de uzaklardan kaçmaya devam edemeyeceğimin farkına vardım.

Gözlerimiz buluştuğu an, beni hala sevdiğini anladım.

Ve onu hâlâ sevdiğimi de inkâr edemem. Ama kardeşime ihanet etmek bir seçenek değil.

Ruh eşimi görmeyeli sekiz uzun yıl oldu. Wils tekrar hayatıma giriyor ve her şeyi yeniden sorgulamama neden oluyor. Ve dürüst olmak gerekirse, kaçmaktan yoruldum. Bunca zaman sonra ona tekrar yakın olmak beni hala dizlerimin üzerine çöktürüyor.

Geriye kalan tek soru, Wilson Shepherd'ın içinde tekrar kaybolmaya izin verip vermeyeceğim.

Ayrıca Kristin Lee

Campus Stallions (Sarasota Sharks'ın spin-off serisi)

[All Your Fault \(Hagan/Adalee\) On](#)

[My Knees \(Logan /Harper\)](#) .

[Koçun Kızı](#) (FMC'ye isim vermeme yardımcı olmak için Reed & [Bültenime Katılın](#)) Şubat 2024'te Geliyor

Kissing Springs Küçük Kasaba Serimdeki Kitaplar

[Gizli Noel Baba](#) (Axel / Alice)

[Sunshine & Saddles](#) (Maverick / Jessica)

[Bourbon & Brawn](#) (Beau / Vanessa)

Sarasota Sharks Serisi

[İkinci Bir Şansı Çalmak \(Wils/Kenni\) Kafaüstü](#)

[Kaymak \(Patrick/Avery\)](#) . .

[Patronu Puanlama \(Okçu /Megan\)](#) .

[Aşk İçin Sallanmak \(Tackett /Talynn\)](#) .

Yarışan Kalpler Serisi

[Her Zaman Benimle \(Brandon /Gracie\)](#)

[Seni Sevmeme İzin Ver \(Ben/Mia\)](#)

[Come On Baby \(Nic/Kaylee\)](#) .

Antolojiler

[Let's Get Naughty 2](#) (Benim sunumum İkinci Bir Şansı Çalmak'tan Wilson & Kenni'nin evliliği)

[Thirty & Flirty te](#) - Şubat 2024'Geliyor

[Ev Arkadaşı Özlemi 'te](#) - Temmuz 2024Geliyor

Bağımsızlar Çok Yakında

Milyarder Teklifi 'te - Mayıs 2024Geliyor

Beckett ile Yolculuk - Haziran 2024 (Evet, bu Beau'nun yıllar sonraki ikiz kardeşi)

Yazar Hakkında

Kristin Lee, USA Today Çok Satan Yazarıdır ve bir tutam mizah ve bir tutam gerilim içeren, yürek parçalayan, kalp eriten romanlar yazmaktadır.

Yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda onu en sevdiği dizileri izlerken ya da spor etkinliklerine katılırken bulabilirsiniz. At yarışları sırasında Bourbon kokteyli içmeyi sevdiğinden bahsetmiş miydim?

Eşinizi bulamadıysanız endişelenmeyin, . Ama şimdilik, onun aşk romanlarından birinde romantik bir yolculuğa çıkın, burada baygınlık geçirmeye değer bir kitap sevgilisiyle tanışacağınızdan emin olabilirsiniz.

[Satışlar-Freebies-Tarifler](#), ilham kaynağım ve devam eden çalışmalarım hakkında içeriden haberler için [Bültenime katılın](#).

Beni sosyal medyada takip edin!

Teşekkür

Okurlar, tüm düşüncelerimi hayata geçirerek hayallerimi yaşamama izin verdiğiniz ve bunu kalbinizi iyileştirmeden önce acıtan bir aşk hikayesinde paketlediğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Amacım size her zaman acı dolu bir aşk hikayesi boyunca dokunmuş bir mizah ve gerilim yumağı sunmaktır. Karakterlerim her zaman kendileri için en iyi olanı yapmazlar çünkü arada bir gerçek hayatı yansıtmam gerektiğini düşünüyorum.

Diğer okuyucuların beni bulmasına yardımcı olmak istiyorsanız, lütfen Amazon, Goodreads, Bookbub ve sosyal ağlarda bir yorum bırakın.

Aşk hikayeleri yazmak hiçbir zaman uzun vadeli planlarım arasında yer almadı ama birkaç saatliğine de olsa başkalarını mutlu etmenin beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam.

Göz doktoruma teşekkür etmek istiyorum. Bu yazar hayatı gözler için zor değil, bu yüzden kapaklara muhteşem erkekler koyuyoruz... biraz baskıyı hafifletmek için.

Sevgileriml

e, Kristin

İçindekiler

Tam Sayfa Resim
Başlık Sayfa İthaf
Telif Hakkı
İçindekiler
Tam Sayfa Resim
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Sonsöz](#)

[Sırada ne var? Also by](#)

[Kristin Lee Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

